

ЖИВОТ БЕЗ РАЗПРИ

ДЖОЙС МАЙЕР

ISBN 954-8007-08-8 Издава ИК "Игъл" Гр. Силистра, 2004

Преводач: Ваня Ефтимова Редактор: Любомир Добрев Коректор: Николай Марков

Всички права запазени! Съдържанието и корицата не могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма без писменото разрешение на издателя.

Цитатите от Библията в книгата са от разширения превод на английската Библия (The Amplified Bible)!

Съдържание:

ЖИВОТ БЕЗ РАЗПРИ	1
ВЪВЕДЕНИЕ	2
ЕДНО - ИСТИНСКОТО ЛИЦЕ НА РАЗДОРА	3
ДВЕ - ОТКЪДЕ НАВЛИЗА ДУХЪТ НА РАЗДОРА?	6
ТРИ - МИСЛЯ, ЧЕ СЪМ ПРАВ, НО МОЖЕ И ДА ГРЕША	8
ЧЕТИРИ - ЧРЕЗ ЕДИНСТВО И СЪГЛАСИЕ СЕ ОСВОБОЖДАВА ДУХОВНА СИЛА.....	10
ПЕТ - КАК ВЛИЯЕ РАЗДОРЪТ НА БЛАГОДЕНСТВИЕТО НИ?	12
ШЕСТ - ДОВЕРЕТЕ СЕ НА БОГА ЗА НАГРАДАТА СИ.....	16
СЕДЕМ - РАЗДОРЪТ НИ УНИЩОЖАВА.....	19
ОСЕМ - РАЗДОРЪТ УНИЩОЖАВА ЦЕЛИ ЦЪРКВИ	20
ДЕВЕТ - КАК ВЛИЯЕ РАЗДОРЪТ НА ЗДРАВЕТО ВИ	25
ДЕСЕТ - ВОЮВАТЕ ЛИ СЪС САМИТЕ СЕБЕ СИ?.....	30
ЕДИНАДЕСЕТ - РАЗДОР С БОГА	36
ДВАНАДЕСЕТ - РАЗДОР С БЛИЖНИЯ.....	41
ТРИНАДЕСЕТ - КАК ДА ИЗРАЗЯВАМЕ НЕСЪГЛАСИЕТО СИ УЧТИВО.....	44
ЧЕТИРИНАДЕСЕТ - ВРАЖДАТА МЕЖДУ РОДИТЕЛИ И ДЕЦА	48
ПЕТНАДЕСЕТ - ПРОЩАВАЙТЕ БЪРЗО	52
ШЕСТНАДЕСЕТ - РАЗДОРЪТ ОГРАБВА НАСЛЕДСТВОТО НИ	55
СЕДЕМНАДЕСЕТ - ВОЙНАТА НА МИРА	58
ОСЕМНАДЕСЕТ - ВОЙНАТА НА ЛЮБОВТА	62
ДЕВЕТНАДЕСЕТ - КАК ВЛИЯТ РАЗПРИТЕ НА ПОМАЗАНИЕТО	66
ДВАДЕСЕТ - НАПРЕЖЕНИЕТО ОТ ПРОМЯНАТА	72
ЕПИЛОГ - СЪЕДИНЕНИЕТО ПРАВИ СИЛАТА.....	76
ЗА АВТОРА.....	78

ВЪВЕДЕНИЕ

Осия 4:6

Людете ми загиват поради липса на знание.

Исая 42:19

Кой е спял, ако не е служителят Ми?

Някога аз бях Божи служител, който загиваше поради липса на знание относно такова явление като раздора. Раздорът е дух, изпратен от ада, за да погубва. Този дух бе част от живота ми прекалено дълго. Преди аз непрекъснато се борех с нещо или с някого. Не разбирах същината на капана, в който ме бе примамил сатана. Обичах Бога, бях новородена, бях кръстена в Святия Дух и Бог ме бе призовал да Му посветя живота си в служение. Живеех обаче в раздори. Библията говори доста по въпроса за препирните и раздорите, които всъщност представляват едно и също. Вярвам, че и вашите очи също ще се отворят и докато четете тази книга вие ще видите по-ясно от всякога пагубните и опустошителни последствия от препирането. Молитвата ми е да видите последиците толкова ясно, че раздорът никога вече да не остава неразпознат и непобеден в живота ви. Днес духът на раздор унищожава църквите даже по-бързо, отколкото Бог успява да ги съгради. Хиляди бракове завършват с разводи поради духа на раздора, Хората боледуват заради стреса, на който са подложени, докато са впримчени в ежедневните свадни. Мнозина жертват благополучието си или губят работата си заради това. Не едно бизнес начинание се намира на прага на фалита поради действието на този дух. Хиляди деца изпадат в състояние на бунт и объркване поради раздора. Всичко това непрекъснато се случва около нас и все пак хората не виждат причината за своите проблеми. По какъв начин се вмъква сатана? И то в ежедневието на християните, които уж трябва да са предпазени от отрицателните неща? Той получава достъп до живота ви посредством раздора!

Живот без разпри

Не е необходимо раздорът да ни унищожава. Исус ни даде Своя мир за наша защита. Словото казва, че трябва да "оставаме в мир" (Изход 14:14) и да оставим "мирът да бъде съдия" във всяка ситуация (Колосяни 3:15). Ние трябва да "търсим мира и да се стремим към него" (Псалм 34:14) и да "създаваме и да поддържаме мира" (Матей 5:9).

В Божието Слово се съдържат прекрасни обещания за мирните хора. Едно от тях се намира в Псалм 37:37. "Забележи непорочния и гледай праведния; защото миролюбивият човек го очаква щастлив край". Помислете за миг! Миролюбивият ще бъде щастлив! Праведността, мирът и радостта са наследството на вярващия. Божието царство се състои от тези три неща, но малцина, които твърдят, че Христос е техен Спасител, действително опитват от тези облаги в ежедневието си. Сатана им краде мира. Той подмамва, лъже и заблуждава вярващите поради липсата им на знание или чрез нежеланието им да приложат знанието, което имат. Ако живеете във вражди, чрез тази книга това ще стане явно. Ще се научите да побеждавате духа на враждата и да живеете мирно така, както Бог желае от вас.

ДУХЪТ НА РАЗДОРА

Яков 3:16

Защото където има завист и крамолничество (англ. пр. разпри, раздори), там има бъркотия и всякакво лошо нещо.

- Шлемът на гордостта
- Чукът на осъждението
- Нагръдникът на нечестието
- Наметалото на заблудата
- Мечът на огорчението
- Обущата на гнева
- Щитът на омразата
- Изговаряйки лъжи

ЕДНО - ИСТИНСКОТО ЛИЦЕ НА РАЗДОРА

ДУХЪТ НА КРАМОЛНИЧЕСТВО е изпратен от ада със задачата да унищожава всичко по пътя си. Въпреки че не виждаме този дух, ние можем да се научим да разпознаваме признаците на неговото присъствие. Вярвам, че раздорът всъщност представлява заяждане, спор, разгорещени кавги или прикрито ядовито отношение. В речника раздорът е определен като "борба; разгорещени спорове, често придружени от насилие; ожесточени разпри; противоборство между съперници или вражда". Ето и някои други думи, с които можем да опишем раздорите: "кавга, съперничество, крамола, караница, разправии, дрязги, разногласие". Мнозина живеят в поражение точно поради духа на раздор, но не разпознават, че той е коренът на техните проблеми. Някои вярват, че зад поражението стои дяволът, но не съзнават, че те самите му осигуряват достъп чрез вратата, която му оставят отворена. Един господин, който от много години редовно посещава конференциите ми, ми разказа една случка. Тя ще ви помогне да разберете опасността от раздорите. Една вечер този мъж и жена му спорили доста ожесточено. С настъпването на нощта Светият Дух подбудил мъжа да се помири с жена си. Той му припомнил стиха от Писанието, където се казва, че гневът ни трябва да трае до залез слънце (вижте Ефесяни 4:26). Той знаел как е правилно да постъпи, но плътският му инат и гордостта му го притискали и яростно се опитвали да му попречат да го стори. Мятал се и се въртял в леглото и не можел да заспи. Около 2 часа сутринта Господ му проговорил и казал: "Искам да ти покажа на кого си позволил да влезе в дома ти." Във видение му се явил огромен свиреп демоничен дух, който носел тежки доспехи. Човекът виждал всяка отделна част от въоръжението му и разбирал символичното й значение. Духът носел шлема

Живот без разпри

на гордостта и нагръдника на нечестието, меча на огорчението и щита на омразата. От пояса му висял чукът на осъждението. Носел наметалото на заблудата и краката му били обути в ботушите на гнева. Той влязъл, изговаряйки лъжи (виж илюстрацията на стр. 6).

Раздорът отваря вратата за всякакви проблеми.

Яков 3:16

Защото където има завист (ревност) и крамолничество (съперничество и честолюбиви стремежи), там също ще има бъркотия (смущение, разногласие и бунт) и всякакви злини и нечестиви дела.

Това е една страхотна истина! Тя ни разкрива, че ако успеем да живеем без да допускаме препирни и раздори в живота си, ще можем също да избегнем и другите проблеми като объркването и бунта. Святият Дух ми откри, че в голямата си част бунтът, който виждаме в младите хора днес, е пряко следствие от многобройните препирни между родителите им в техните домове. Знаем, че повече от половината от всички бракове завършват с развод. Мога убедено да заявя, че разкъсването на семейните взаимоотношения се предшества от многобройни разпри. В момента, когато виждаме един младеж да проявява непокорство, той вече е преживял и изтърпял стотици кавги и е гледал и слушал как родителите му непрестанно спорят и се заяждат. Домашната атмосфера, която е изпълнена с прикрит гняв, вместо с мир, отваря врата за непокорството у децата. Те се бунтуват просто защото средата, в която живеят, е неподходяща. Дълбоко в себе си те знаят, че нещо (раздорът) не е нормално, ето защо се бунтуват срещу него. Отявленият бунт обаче се насочва срещу всичко. Насилието, в което са живели, ги разгневява. Младежите смятат, че целият им живот е объркан. За тях сякаш нищо няма смисъл и затова в поведението им се проявява дълбоко вкоренено огорчение. Децата не зачитат наказанието от родителите, защото са ги приели за хора, които не могат да се справят с нищо. Смятат, че родителите им са некомпетентни да ги наставляват.

Преди години, когато още не се бях справила с причините за крамолничеството в собствения си живот, често мъмрех децата си за същото поведение, каквото показвах и аз. Не допусках обаче никой да ми го заяви. Тъй като лесно се ядосвах, в по-голямата част от времето бях ядосана. И въпреки това, когато някое от децата ми проявеше гняв, аз го наказвах за това му поведение. Как можех да очаквам децата ми да ме уважават и да ми се доверяват, да приемат наставленията ми, когато аз самата ги учех на лошо поведение чрез собствения си пример? Да наставляваш детето с думи, без да подкрепяш поучението си със съответното поведение, повече вреди, отколкото помага. Детето се обърква и се бунтува, когато родителите изискват от него да прави нещо, което и те самите не правят. Ако майката принуждава дъщеря си да чисти цялата къща, а тя самата не пипва нищо и непрекъснато цапа, а оставя другите да почистват, дъщеря ѝ може и да свърши работата, защото е принудена, но в сърцето си тя ще се разбунтува срещу такова възпитание. Същият принцип важи и при враждуването. Атмосферата на постоянни караници в дома създава обстановка без любов и мир. Това не означава, че родителите, които от време на време спорят пред децата си, ще породят бунт у тях. Почти във всяко семейство понякога се появяват несъгласия. Въпросът обаче е как родителите се справят с тях. За децата е здравословно да виждат, че на всеки се случва да спори, след това да признае, че не е прав и своевременно да помоли за прошка.

Години наред препирните често гостуваха в нашия дом. От ранно детство до 18-годишна възраст, когато напуснах дома си, аз бях обект на сексуален, физически, словесен и емоционален тормоз от страна на баща ми. Живеех в насилие и гняв.

Заради насилието, което бях преживяла в дома си, цялото ми детство бе изпълнено със страх, стеснение и срам. Баща ми ме контролираше посредством гняв и заплахи. Той никога не ме принуждаваше със сила да му се покорявам, но ме караше да се преструвам, че делата му ми харесват. Вярвам, че това, съчетано с моята неспособност да изразявам истинските си

Живот без разпри

чувства, бе причина за дълбоките рани, които носех. Изнесох се, когато баща ми бе на работа. Омъжих се за първия младеж, който прояви някакъв интерес към мен. Новият ми съпруг бе манипулатор, крадец и мошеник и постоянно беше без работа. Веднъж ме остави в Калифорния само с десет цента и кашонче газирана вода. Вследствие на това отношение станах гневна и избухлива. Имах много вътрешни проблеми, които се проявяваха във взаимоотношенията ми с хората. Да го кажа направо, с мен бе много трудно да се живее. Но докато връзката ми с Господа растеше, аз започнах да жадувам за мир. В мига, в който вече непреодолимо гладувах и жадувах за този мир, Святият Дух започна да ме поучава относно раздора и опасностите от него. Научих се да го разпознавам и да се съпротивлявам на дявола още в самото начало. Сега вече гледам на раздора като на зараза - опасен неприятел, който ще ме унищожи, ако не му се противопоставя. След една от проповедите ми към мен се приближи млада жена и ми разказа как тя и цялото ѝ семейство са били освободени чрез касетите ми с поучение относно раздора. Тя сподели, че след като ме е чула да поучавам върху раздора, Бог ѝ е открил как поколение след поколение този дух е мамил цялото ѝ семейство. Всички те живеели в непрекъснати противопоставяния и раздори, братята не се понасяли, сестрите се карали ожесточено, а децата мразели родителите си. Тази жена бе закупила цялата поредица с поучение върху тази тема и започна да изучава въпроса. Научи се бързо да разпознава този дух и да му се съпротивлява. Животът ѝ се изпълни с мир и един след друг роднините ѝ също бяха освободени от същата истина.

Ако следвате Словото Ми, тогава сте наистина мои ученици; и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни. (Йоан 8:31-32) Вярвам, че много от вас, които четете тази книга, ще прозрете истината, че препирането е един от прикритите ни врагове. Често хората спорят за дребни неща - неща, които дори нямат голямо значение. Когато се намеси кавгата, всичко сякаш излиза от контрол. Тогава хората се вбесяват, но по-късно често не могат дори да си спомнят как точно е започнало всичко. Съпругът ми Дейв и аз сме се научили да разпознаваме симптомите както в дома ни, така и в нашето служение. Двамата работим заедно в служението и трябва да вземаме много решения. Тъй като характеристиките ни са различни, често се случва да не мислим еднакво по определен проблем или да не виждаме нещата по един и същ начин. Обсъждаме много неща, но ясно разпознаваме момента, когато в нашите спорове се намесва раздорът. Ние полагаме големи усилия, за да не го допускаме във взаимоотношенията си и в служението. Справяме се както с раздорите, така и с хората, които сеят кавги. Раздорът е дух, който се нуждае от човек, за да получи достъп. Когато в служението ни "Живот в Словото" идват да работят нови хора, по време на тяхното обучение ние им казваме, че няма да търпим раздори. Насърчаваме ги да внимават, когато ги порицават или наказват, защото това би могло да отвори вратата за вражди. Съветваме ги да отиват със своите мнения при Господа, а не при останалите работници. Обучаваме ги да ходят в любов към другите служители, да изобилстват с милост и бързо да прощават оскърбленията.

Никога не трябва да забравяте, че раздорът е дух, изпратен от ада да нанесе опустошение на всяка област в живота ви. Ако желаете да ходите в победа, научете се да разпознавате духа на раздор и да му се противопоставяте. Можете да започнете, като застанете срещу него в молитва, но освен това ще се наложи да се научите да му се противопоставяте така, както това е описано в Ефесяни 6:12. Ние не се борим срещу плът и кръв (не се сражаваме с физически противници), но срещу началствата, срещу властите, срещу (господстващите духове, които са) световните управители на настоящата тъмнина, срещу духовните сили на нечестието в небесни (свръхестествени) места.

ДВЕ - ОТКЪДЕ НАВЛИЗА ДУХЪТ НА РАЗДОРА?

СЪЩЕСТВУВАТ ТРИ ВРАТИ, които се отварят, за да дадат достъп на духа на раздор в живота ни. Това са вратата на устните ни, нашата гордост и споровете. За да се съпротивим на раздорите, трябва да се научим да заключваме тези врати и да отказваме да ги отваряме, когато врагът се опита да навлезе в живота ни чрез препирните.

1. ВРАТАТА НА УСТНИТЕ НИ

А езикът е огън; (той е) цял свят от нечестив, поставен между телесните ни части, който заразява и покварява цялото тяло и запалва колелото на живота ни (кръговратът на човешката природа), а самият той се запалва от ада (Геената). (Яков 3:6)

Погрешните думи, изговорени на грешното място, наистина могат да разпалят огън. Колкото повече погрешни думи изливаме върху огъня, толкова повече ще се разпалва той. С годините се научих да си затварям устата. Единственият начин, по който можете да спрете огъня, е да премахнете горивото. Спрете да го подхранвате. Много спорове могат да бъдат избегнати, ако някой просто реши да не казва нищо повече. "Мек отговор отклонява яростта, а оскърбителната дума възбужда гняв" (Притчи 15:1) и "Благият език (с изцелителната си сила) е дърво на живот" (Притчи 15:4). Думите съдържат сила! Но тази сила може да е или съзидателна, или разрушителна. Думите могат да станат проводници на Божията сила или на силата на сатана. Благият език притежава изцелителна мощ. Мекият отговор внася мир сред бъркотията. Когато усетя, че раздорът е застанал на прага на устните ми, ставам много внимателна. Ако продължа да говоря, подбирам думите си грижливо. Съзнавам, че трябва да съм внимателна с тона, жестовете си и езика на тялото. Когато се подчиниш на подтика на Святия Дух, това винаги ще доведе до победа. Но когато се инатим и настояваме на своето, каним дявола да ни атакува.

Притчи 18:6

Устните на самоуверения) безумния причиняват препирни и устата му предизвиква бой.

Винаги съм била невероятно способна да убеждавам хората около мен, че само моето мнение е правилно. Това обаче отваряше вратата и водеше до препирни. Много често се налага аз да отстъпя, да замълча и да се доверя на Бога да се погрижи за ситуацията. Всичко става много по-спокойно, когато оставиш Святия Дух да извърши увещаването. Дейв и аз сме се научили да се вслушваме в Святия Дух за тези неща. Понякога се случва просто да не сме съгласни един с друг. Дейв е човек, с когото лесно можеш да се разбереш. Всъщност той е много сговорчив и лесно се приспособява. Но съществуват определени въпроси, по които и двамата си имаме мнение и никой не би могъл да убеди другия в противното освен Самият Бог. Понякога Бог убеждава Дейв, а понякога - мен. Ако аз притискам Дейв и продължавам с опитите си да го убедя, в живота ни навлиза кавгата. Научила съм, че ако се смиря под мощната ръка на Бога и чакам Него, Той и само Той е в състояние да убеди съпруга ми в определени ситуации. Предпочитам да живея в мир, вместо всеки път да постигам своето.

Нека думите ви да извира от мъдростта вместо от емоциите.

Притчи 12:18

Намират се такива, чието несмислено говорене пронизва като нож, а езикът на мъдрите докарва здраве.

Притчи 12:16

Безумният бързо и явно показва гнева си, но благоразумният не забелязва оскърблението.

Когато някой ни оскърби или нарани чувствата ни, можем бързо да излеем наранените си емоции в поток от думи. Но ще е по-добре да пренебрегнем обидата и да позволим на Бог да се справи с човека, който ни е наранил. Съществуват моменти, когато трябва да се изправим срещу някого, но е изключително важно да ходим в мир и във всеки миг да сме чувствителни към Святия Дух. Понякога аз не желая да се справя с някой въпрос, но Бог ми показва, че трябва да го направя. Случва се обаче и да избухна и да ми се иска да кажа на някого, че няма вече да позволявам да се държат лошо с мен и да ме използват. Но независимо колко много ми се иска да се противопоставя на този човек, Святият Дух непрестанно ми повтаря да оставя всичко така. Не подхранвайте огъня и не отваряйте врата за препирни. Езикът е в състояние да разпали нечисти пламъци в живота ни. Но дори когато погрешните думи вече са разпалили пламък, правилните думи, или мълчанието, могат да го угасят.

2. ВРАТАТА НА ГОРДОСТТА

Притчи 13:10

От гордостта и нахалството произхождат само спорове, но проникателната и богоугодна мъдрост върви с благоразумните.

Спомнете си, че споренето е раздор. Този стих ни казва, че раздорът навлиза през вратата на гордостта. Макар че първо неправилните думи отварят вратата за раздора, само гордото сърце може да откаже да замълчи в името на мира. Гордостта изисква да си кажа мнението; аз трябва да имам решаващата дума! Гордостта не може да ме доведе до победа. Божието Слово ни учи, че тя е път към гибел. "Гордостта върви пред погибелта и високомерният дух - пред падането" (Притчи 16:18). Ако не сте готови да се смирите, няма и надежда за мир. Всяка година милиони семейства се развеждат, а единственият действителен проблем при много от тях е гордостта. Нито един от двамата не е могъл да каже "съжалявам". Нито един от двамата не е могъл да признае: "Не бях прав."

Авдий 1:3 ни казва: "Гордостта на сърцето ти те е измамил." Гордостта ще измами човека и ще го накара да мисли, че е прав, когато в действителност греши. Ще говоря по-подробно за тази измама в следващата глава. Осъждението, критиките, клюките и клеветничеството позволяват на раздора да влезе, но всички тези неща са породени от гордостта. Осъждайки другия, ти все едно казваш: "Несъвършеният си ти!"

В Лука 18:10-14 намираме пример за това как гордостта и осъждението могат да ни погубят.

Двама мъже влязоха в храма (в ограденото място) да се помолят; единият бе фарисей, а другият бирник. Фарисеят се изправи суетно и започна да се моли пред и в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, грабители (изнудвачи), мошеници (неправедни в сърцето и в живота си), прелюбодейци и особено не като този бирник. Поста два пъти в седмицата и давам десятък от всичко, което придобия. А бирникът (едва) стоеше надалеч и дори очи не повдигаше към небето, а се удряше в гърдите и казваше: Боже, бъди милостив (благодарен, снизходителен) към мене, който съм толкова порочен грешник! Казвам ви, че този човек си отиде в къщи оправдан (опростен, извинен и стоящ право пред Бога), а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси.

Забележете, че гордостта ни следва дори когато влизаме да се молим в тайната ни стаичка. Може да си мислим, че се молим за недостатъците на някой друг, а всъщност да действаме, подбудени от дух на осъждане и критика. Докато се опитваме да поправим друг човек, възможно е ние самите да бъдем заслепени за собствените си недостатъци от духа на гордост.

3. ВРАТАТА НА СПОРА

От историята знаем, че фарисеите са прекарвали много време в спорове относно Писанията. Една от думите, с които се дава определение на раздора, е спор. Християните доста често се впримчват в раздори, когато спорят върху Писанието. Един мисли едно, а друг вярва в нещо различно. Всеки от тях настоява на своето мнение и се опитва да убеди другия. Скоро след това между тях навлиза духът на раздор и взаимоотношенията им се разрушават. Преди известно време наехме трима нови служители. И тримата бяха много млади и се нуждаеха от няколко години, за да израснат в Господа. Скоро след като започнаха работа, някои от другите служители в отдела ме осведомиха, че усещат раздор между тримата вследствие споровете им върху различни части от Писанието. Споровете, които се водят относно написаното в Библията, са в резултат на духовна гордост. Това е най-отвратителният вид гордост за Господа. Неговото Слово ни учи, че не трябва да спорим, да доказваме и да се препираме един с друг за първото място. Дейв и аз говорихме с новите си служители и за щастие те лесно се поправиха. Вратата на спора бе затворена и раздорът секна. Ако си мислим, че знаем всичко, то тогава не знаем нищо. Когато вярваме, че все още имаме много да учим и спрем да раздаваме мнения, най-накрая ще сме достигнали до мястото, откъдето започва знанието. Защото бях решил да не зная нищо друго (да не съм запознат с нищо, да не показвам знанието си за нищо и да не съзнавам нищо друго) между вас, освен Исус Христос (Месията) и то Христа разпнат. (1 Коринтяни 2:2)

Павел не само че беше фарисей, но нарече себе си "син на фарисеи" (Деяния 23:6). Той бе един от главните фарисеи и бе изключително добре образован. И въпреки това той казва, че по-скоро би предпочел да забрави всичко, което някога си е мислел, че знае, за да С годините съм осъзнала, че ако искам да стоя настрана от гордостта, трябва често да се приковавам към кръста. Трябва да "познавам Христа и то разпнат". Твърде често не разбираме значението на такива твърдения в Божието Слово, затова не ги забелязваме и изпускаме един много важен урок. В посланието към римляните се казва, че няма да царуваме с Него, ако не страдаме с Него. И ако сме (Негови деца, то сме и (Негови наследници, наследници на Бога и сънаследници с Христа (споделяме Неговото наследство с Него; но трябва да споделим първо Неговото страдание, ако искаме да споделим и славата Му. (Римляни 8:17)

Сега се наслаждавам на славен мирен живот, но трябваше да премина през страданието, докато се науча да преглъщам гордостта си и да си държа устата затворена, когато Святият Дух ме напътства да го направя. Трябваше да се науча, че когато се мислех за права, най-често грешах.

ТРИ - МИСЛЯ, ЧЕ СЪМ ПРАВ, НО МОЖЕ И ДА ГРЕША

КНИГАТА НА ЯКОВ НИ УЧИ, че ако в живота ни има раздор и в сърцата ни гордост, гордостта ще се надигне точно тогава и ще ни каже, че ходим в истина, когато всъщност се заблуждаваме.

Яков 3:14

Но ако имате в сърцата си горчива завист (ревност) и крамолничество (съперничество, себични стремежи), не се хвалете с това, като по този начин пренебрегвате и лъжете спрямо Истината.

На едно практично ниво това означава следното. Дейв и аз например се препираме. Гордостта ще ме убеди, че аз съм правата и че спорът и гневното отношение са оправдани в случая, защото Дейв отказва да се вслуша в думите ми. Нека ви дам пример. Една вечер Дейв и аз възнамерявахме да отидем да вземем приятелско семейство и да ги заведем на вечеря. Бяхме ходили в дома им само веднъж и от това първо посещение бе изминало доста време. Отивайки натам, Дейв се обърна към мен и каза: "Мисля, че не си спомням пътя. "

"О, аз пък го помня!", бързо заявих и започнах да му казвам накъде да кара.

"Наистина, не смятам, че това е пътят", каза той, след като изслуша обяснението ми.

"Дейв, ти никога не ме слушаш", възкликнах аз. От тона, с който казах това, както и от жестовете ми, той разбра, че въобще не понасям да оспорва думите ми. Тъй като настоявах, той се съгласи да последва инструкциите ми. Казах му, че те живеят в кафява къща на еди-коя си улица без изход. Докато той караше, аз му давах инструкции за всеки един завой. Когато завихме в улицата, където смятах, че се намира къщата им, забелязах, че на тротоара имаше колело. "Знам, че това е улицата - казах аз, - защото си спомням, че това колело беше тук и последния път като идвахме!" Толкова бях убедена, че съм права, че умът ми фактически още повече засилваше заблудата ми! Гордостта и заблудата винаги вървят заедно. Отидохме до края на улицата и. . . познайте какво се случи? Нямаше никаква кафява къща! И улицата изобщо не бе без изход! Бях сгрешила толкова много, че нямаше повече накъде! Случвало ли ви се е да сте абсолютно сигурни, че сте прави за нещо? Струвало ви се е, че умът ви е натрупал огромно количество факти и подробности, които доказват правотата ви и все пак накрая се е оказвало, че сте сгрешили. Бог използва подобни преживявания, за да ни покаже как едно горделиво отношение отваря вратата и приветства раздора. Когато Дейв и аз се изправяме пред такива ситуации, с Божията сила казваме: "Мисля, че съм прав, но може и да греша." Не е за вярване колко много спорове сме избегнали през годините само с помощта на тази простичка проява на смирение.

Вярващите трябва да избягват раздорите.

II Тимотей 2:24

А Господният слуга не бива да е избухлив (спорещ, препиращ се), но трябва да е кротък към всичките и благ (запазвайки връзката на мира); трябва да е способен и опитен учител, търпелив и снизходителен, готов да понесе оскърбление.

Когато разгледаме по-внимателно стиха, който предхожда току-що цитирания, ще научим повече за това как да избягваме раздора.

II Тимотей 2:23

Но отказвай (затваряй ума си за, нямай нищо общо с) дребнавите (невежите, не назидаващи, просташки) разисквания относно глупави запитвания, защото знаеш, че подхранват раздори и пораждат кавги.

Вярвам, че този стих всъщност ни казва: "Не участвайте в разговори, в които никой не знае за какво точно си говорят и всички спорят безсмислено," Толкова често хората спорят за неща, които нямат никакво значение за никого. Обърнете внимание на думата "дребнав" в стих 23. Тя ни подсказва, че става дума за неща, които са маловажни и нямат такова значение в сравнение с нещата, които са наистина значими. В миналото Дейв и аз често спорехме за това кои точно актьори и актриси изпълняват ролите на героите във филмите или телевизионните програми, които гледахме. Струваше ми се, че Дейв си мисли, че половината от героите във филмите се изпълняват от Хенри Фонда.

"Хей, виж - възкликваше той, докато гледахме филм по телевизията - Хенри Фонда играе тук."

"Това не е Хенри Фонда", отвърщах аз и веднага започвахме да спорим, да се караме и да се заяждаме. И тъй като бяхме решени да видим кой ще излезе прав, оставахме до много по-късно през нощта, отколкото трябваше, само за да можем да видим надписите с актьорския състав на края на филма и единият от нас да може да каже: "Видя ли!" Точно посред един такъв спор, Святият Дух проговори в сърцето ми. Той ми показа колко дребнави са делата ни, сравнени с работата за царството, към която Бог ни призоваваше с Дейв. Той ми показа, че Тимотей ни учи да избягваме точно това. Използвала съм този стих в много и най-различни

поучения и хората винаги са били благословени от Разширения превод на Библията. В повечето случаи всички си мислят, че много добре знаят за какво говорят, а всъщност изобщо не е така. Гордостта отчаяно се нуждае да изглежда интелигентна. В края на краищата, от раздора печели дяволът. Защо хората се стремят така отчаяно да покажат, че са прави относно нещо? Защо им е толкова трудно да признаят, че са сгрешили? Защо е толкова важно да си прав? Исус редовно бе обвиняван в грях, но нито веднъж не Се опита да Се защити. Той остави хората да си мислят, че греши и това изобщо не го безпокоеше. Той можеше да го направи, защото знаеше Кой е. Не страдаше от комплекси. Не се опитваше да докаже нищо. Той се уповаваше на Небесния Си Отец, за да Го оправдае. Години наред аз не се харесвах. И за да мога да се почувствам поне малко по-добре, трябваше да си мисля, че съм винаги права. Спорех, за да доказвам правотата си и дори изпадах в крайности. Все някой ме предизвикваше. Живеех в объркване и безсилие, тъй като се опитвах да убедя всички, че знам за какво точно говоря. Каква прекрасна свобода е това - да не е необходимо да го правите повече! Исус дойде, за да освободи пленниците. Хората, които спорят за дребнавиности просто за да докажат, че са прави, определено не са свободни. Когато личността ми започна да се закоренява в Христос, тази област от живота ми бе освободена. Стойността и значимостта ми вече не зависят от това да изглеждам права пред другите. Те се крият във факта, че Исус ме възлюби достатъчно, че да умре за мен и да ме доведе до едно лично взаимоотношение със Себе Си. Постепенно разбрах, че единството и съгласието освобождават огромна духовна сила.

ЧЕТИРИ - ЧРЕЗ ЕДИНСТВО И СЪГЛАСИЕ СЕ ОСВОБОЖДАВА ДУХОВНА СИЛА

НЕ МОЖЕ ДА СЪЩЕСТВУВА истинска духовна сила без да има единство и съгласие. В живота на вяращите в книгата Деяния се проявява огромна сила. От глава втора разбираме каква е причината за това: "И ден след ден те се събираха единомушно в храма" (стих 46). Те имаха едно общо виждане, една и съща цел и всички се стремяха към една и съща прицелна точка. "А те, когато чува това, издигнаха гласовете си заедно, в единомушие, към Бога" (Деяния 4:24).

Те се молеха в съгласие (Деяния 4:24), живееха в единство (Деяния 2:44), грижеха се един за друг (Деяния 2:46), снабдяваха един на друг нуждите си (Деяния 4:34) и живееха живот на вяра (Деяния 4:31). Ранната църква, така както е описана в Деяния, живееше в единство и действаше с огромна сила. Тази сила сега далеч не е същата, тъй като Църквата се е разделила на разнообразни крила с различни позиции. Бог никога не е възнамерявал да създава деноминации. По-скоро хората, поради гордостта си и други подобни проблеми, не са били в състояние да останат в единство и са станали причина Църквата да се раздели на множество различни групи. Убедена съм, че когато видим Исуса лице в лице и Го попитаме кой е бил прав, ще разберем, че никой от нас не е бил 100% такъв. Само любовта е в състояние да задържи хората в единство и съгласие; любовта и силната решителност да направиш каквото е възможно, за да живееш в мир.

Павел увещава хората да живеят в съгласие.

Филипяни 2:2

Изпълнете и направете радостта ми пълна като живеете в съгласие и бъдете единомислени и с една цел, като имате еднаква любов и бъдете в съвършен мир, единомушни и единомислени.

Опитайте се просто да си представите колко славен и пълен с радост може да е животът ни и каква сила може да имат на свое разположение хората, които са готови да платят цената и да живеят така, както учеше Исус. Какво имам предвид под това "да платят цената"? Погледнете следващия стих.

Филипяни 2:3

Не правете нищо, подтикнати от разногласия (поради свадливост, раздори, себелюбие или с недостойни цели) или подбудени от самонадеяност и празно високомерие. Вместо това, нека с истински дух на смирение (със скромно мислене) всеки да счита другия по-добър и по-горен от себе си (да цени другия като стоящ по-високо от самия него).

Това няма да се получи, ако човек не е готов да се покори на Святия Дух във всяка ситуация, в която раздорът е една от възможностите. Святият Дух ни води в мир, а не в безпокойство и смут. Божията воля за Неговия народ е да ходим в сила, но без мир не можем да бъдем истински духовно силни.

Павел увещава също и ефесяните да живеят в съгласие.

Ефесяни 4:2-3

Като живеете както е прилично за вас, в съвършена скромност на ума (смирение) и кротост (безкористност, доброта, благост), с дълготърпение, като си претърпявате и проявявате снизхождение един към друг, тъй като се обичате. Стремете се искрено и ревностно чрез свързващата сила на мира да запазвате съгласието и единството на (и породено от) Духа.

Павел наставлява вярващите в Ефес да живеят в съгласие. За да успеят да го направят, те трябва да проявяват снизхождение един към друг и да извиняват грешките и недостатъците на другите. Единственият начин, по който може да се постигне това, е да се ходи в любов. Любовта не е себична, а мисли за това, което е полезно за другите. Раздорът е следствие на егоизма. Той произтича от стремежа да удовлетворим самите себе си и то на всяка цена. Плътта, ако не е под властта на Святия Дух, прави всичко по силите си, за да постигне своето. Тя заявява: "Дайте ми това, което искам, когато го искам и по начина, по който го искам, и то веднага, още сега!" Точно така крещи човекът, който е отделен от Божия Дух. За да живеем в съгласие, трябва да имаме желание бързо и често да прощаваме. Не трябва лесно да се обиждаме. Трябва да сме щедри на милост, както и дълготърпеливи.

ГЛАДНИ ЗА МИР

Моля се, когато прочетете тази книга докрай, толкова да сте закопнели за мир, че да сте готови да направите всичко необходимо, за да отстраните раздора от живота си. Божието Слово наставлява, насърчава и увещава вярващите да не допускат разпри в живота си и да живеят в мир. Защо? Защото Бог желае животът ни да е благословен и изпълнен със сила, а това не е възможно, ако нямаме мир. Павел ни казва, че единственото нещо, към което трябва да се стремим, е да запазваме съгласието в живота си (вж. II Коринтяни 13:11). Ако искате да се борите за нещо, то борете се да не допускате свадите. С други думи, бъдете усърдни. Направете всичко необходимо, за да се отървете от раздорите. Защото раздорът значително променя качеството ви на живот. Мирът ни привързва към скъпоценния Свети Дух. Божият Дух е дух на мир. Исус е Князът на Мира. Когато бе готов да се възнесе на небето, Той каза на Своите ученици:

Йоан 14:27

Мир ви оставям, Моят (собствен) мир ви давам сега и ви го завеждавам. Аз не ви давам, както светът дава. Нека не се смущават сърцата ви, нито да се боят. (Не допускайте вече да се вълнувате и тревожите; и не си позволявайте да се боите или да се сплашвате, да сте страхливи и несигурни).

След възкресението Си Исус Се яви на учениците Си. В 20-а глава на Йоан се разказва за това явяване. "Исус дойде и застана между тях и им каза: Мир вам!" (стих 19). "След това Исус пак им каза: Мир вам!" (стих 21). Въпреки че учениците Му стояха зад заключените врати, Исус застана сред тях и каза: "Мир вам!" (стих 26). Исус ни даде мир, но той със сигурност ще

Живот без разпри

ни се изплъзне, ако не сме твърдо решени здраво да се държим за него. Неотдавна получих писмо от едно семейство, присъствало на среща, която организирахме във Флорида. След 27 години брак веригите на раздора в живота им били разчупени. Макар че и двамата били християни и се обичали, не успявали да се радват на мир във взаимоотношенията си. Те се заяждали, спорели и сякаш не могли да живеят нормално заедно. Съветвали други хора в църквата, но самите те живеели под осъждение, защото не могли да изпълнят това, на което поучавали другите. В писмото се казваше: "Постигнахме пробив благодарение на вашето поучение върху раздора. Досега не знаехме какъв в действителност е проблемът. Но сега вече знаем и заради това откровение можем да живеем в победа. "

Притчи 17:1

По-добре е сух залък и мир с него, отколкото къща пълна с пожертвани животни и разпра с тях.

Бог не се удовлетва в религиозните ни жертви, когато домът ни е пълен с раздори. В продължение на години преди да открием истината за раздора, нашият дом бе дом на религиозните жертви, придружени от разпри. Правехме много религиозни и духовни неща, но в дома ни липсваше мир. Спомням си как сутрин в неделя спорехме и се препирахме по целия път до църквата и после, в мига, в който се приближавахме до познати хора, започвахме да се държим духовно. Смятам, че всички ние сме носили онова "църковно лице", което доста се различава от лицето, което носим у дома. Но скоро откриваме, че на Бог не Му трябват фалшиви християни. Той желае оригинала! Не просто хора, които могат да преповтарят Словото, но такива, които го живеят. В онези дни ние говорехме за сила, благоденствие, изцеление и успех, но не притежавахме тези неща. Все едно да зяпаш по витрините на магазините. Виждахме всичко това, но не знаехме как да го вземем в ръце. И тогава Бог ни откри, че където има раздори, там няма нито сила, нито благоденствие.

ПЕТ - КАК ВЛИЯЕ РАЗДОРЪТ НА БЛАГОДЕНСТВИЕТО НИ?

В БОЖИЕТО СЛОВО имаме много обещания, че Бог ще ни благослови и ще ни даде благоденствие. И Бог е истинен и верен на Словото Си, но често обещанията Му зависят от нашия отговор.

1 Коринтяни 1:9-11

Бог е верен (сигурен, благонадежден и затова е винаги верен на обещанието Си и на Него може да се разчита); чрез Него вие бяхте призвани към общение и съучастие със Сина Му, Исуса Христа, Нашия Господ. Но ви увещавам и умолявам, братя, за името на нашия Господ Исус Христос, всички да бъдете в съвършено съгласие и пълно единство, когато говорите; и между вас да няма разногласия, раздори или разделения, но да бъдете напълно съединени в мислене, в мнението и в преценките си. Защото Хлоините домашни ми явиха за вас, братя, че между вас има разпри (раздори), препирни и разделения.

На нас ни харесва да четем Божиите обещания като изпусваме думичките "но" и "ако". В Писанията си Павел казва, че Бог е верен на Своите обещания, но ние трябва да се разбираме с хората около нас. Коринтяните бяха хора също като нас, хора, които общуваха помежду си и спореха за незначителни неща, на които просто не трябваше да обръщат внимание.

1 Коринтяни 1:12

С това искам да кажа, че всеки от вас казва: "Аз принадлежа на Павел", или пък: "Аз принадлежа на Аполос", или: "А аз принадлежа на Кифа (Петър)", или: "Аз принадлежа на Христос".

Звучи така, сякаш в днешните спорове само имената са променени. Днес чуваме: "Аз съм католик, а аз лутеран, баптист, петдесятен или харизматичен християнин." Но прочетете и стих 13. Нима Христос (Месията) се е разделил на части? Павел ли бе разпнат заради вас? Или в Павловото име се кръстихте? С това Павел казва на коринтяните, че умът им трябва да е съсредоточен върху Христа, а не върху човек. Ние трябва да направим същото. Понякога толкова много се тревожим за това какво прави другият до нас, че дори забравяме за Исус.

Божиите обещания са истинни. Той е верен, но иска от нас да се спогаждаме помежду си. Изобилни благословения ще имат на разположение онези, които платят цената, за да ги получат.

МОЛИТВАТА НА СЪГЛАСИЕ

Матей 18:19

И отново ви казвам, че ако двама от вас се съгласят (съгласувани са; заедно творят в хармония) на земята за каквото и да било (всичко, всяко нещо), което да поискат, то ще стане и ще им бъде дадено от Моя Отец в небесата.

Спомням си как с Дейв се молехме с молитва на съгласие, но така и не получавахме мощните резултати, каквито ни бяха казвали, че ще имаме. Когато Бог разкри проблема с разправиите в живота ни, аз осъзнах, че Той откликва на молитвата на съгласие само тогава, когато с нея се молят хора, действително съгласни един с друг. Нито хващането за ръце, нито навеждането на главите и събирането ни заедно, за да докоснем Бог, имаха някаква сила, след като преди това сме се карали цялата седмица. Молитвата на съгласие няма да даде очаквания резултат и за онези, които първо клюкарстват по адрес на пастора си, а после, като се разболеят, го молят да се съгласи с тях за чудо в тялото им. В Разширения превод на Библията се казва, че тази молитва има резултат само когато се молят хора, които са в единство и заедно творят в хармония (стих 19). Докато служех веднъж в една църква, Бог ми даде впечатляващ пример относно хармонията. Помолих цялата хвалебна група да се върне на подиума и след това поисках да изсвирят някоя песен по свой избор. Знаех, разбира се, че всеки ще избере различна песен, защото не им бях казала коя точно трябва да изсвирят. Докато пееха и свиреха, звукът бе ужасен! Нямахме никаква хармония. После ги помолих да изсвирят "Исус ме обича". Песента прозвуча мелодично, успокояващо и наистина ободряващо. Тогава подчертах, че разногласието е като шум в Божиите уши, докато животът в съгласие създава прекрасна музика. Господ високо цени решителността и жертвата, която правим, за да живеем в съгласие, и ни казва да отиваме заедно и в единство пред Него за определена нужда и Той ще отговори на такава молитва. Защото в съгласието има сила, а в разногласието - слабост!

НЕ СПИРАЙТЕ БОЖИИТЕ БЛАГОСЛОВЕНИЯ

Псалм 133

Вижте колко добро и колко богоугодно е да живеят братя в единодушие! Угодно е като онова скъпоценно миро, изляно върху главата, което слизаше по брадата, даже Аароновата брада (на първия първосвещеник), което слизаше по яката и полите на одеждите му (освещавайки цялото тяло). Угодно е като росата по (високата) планина Ермон и росата, която слиза на сионските хълмове. Защото там Господ е заповядал благословието и даже живот вечен (и над високопоставените и над нисшестоящите).

Обичам този псалм. Той потвърждава истинността на онова, което се опитвам да поучавам. Наистина е добро! И е угодно! Животът е прекрасен, когато хората живеят в мир и не допускат свади в живота си. Няма нищо по-лошо от дом или взаимоотношения, изпълнени с гневната атмосфера на раздорите. Единството е като мирото за помазване на първосвещеника. Там където има караници, няма помазание. Където съществува единство, там Бог ще заповяда да се излеят Неговите благословения. Много хора се стремят към просперитет. Посещават

Живот без разпри

семинари на тази тема, четат книги за благоденствието и успеха. Това е добро, защото ние имаме нужда да бъдем осведомени и поучавани, но Библията пояснява защо благоденствието сякаш избягва определени хора. И то определено избягваше моето семейство доста дълго време. Ние знаехме всичко правилно в ума си - давахме и изповядвахме, и вярвахме, но една брънка от веригата липсваше. Живеехме в разпри и дори не подозирахме, че това спира благословието ни. Може и да не сте в състояние да живеете в мир с всеки един от хората около вас. Не се страхувайте, че Бог няма да може да ви благослови. Словото ни казва: "Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци" (Римляни 12:18). Ако сте миротворци, Божиите благословения ще се изливат върху вас така, както се изливаха върху Авраам. От Писанието знаем, че Авраам беше много богат човек. "Аврам беше много богат с добитък, сребро и злато" (Битие 13:2). Но нека да разгледаме една от причините, поради които животът му изобилстваше с богатства и благоденствие.

Битие 13:6-8

И земята вече не ги побираше да живеят заедно и да се изхранват, тъй като имотът им беше твърде голям, че да живеят заедно. И появи се спречкване между Аврамовите говедари и Лотовите говедари. А по това време ханаанците и фerezейците населяваха тая земя (и затова беше още по-трудно да се набави храна за добитъка). И тогава Аврам рече на Лот: "Нека да няма, моля ти се, спречкване между тебе и мене и между твоите говедари и моите говедари, защото сме роднини."

Първото нещо, което забелязваме, е, че Аврам (на когото Бог по-късно щеше да даде ново име - Авраам) се справи с раздора, като го атакува. Някои хора смятат, че враждата, която съществува между други хора от тяхната група или под тяхна власт, не ги засяга. Разбрала съм, че дори и само двама от екипа ми да враждуват, ако аз не направя нищо, за да отстраня раздора, той ще се разпространи в цялото ми служение. Добрите лидери са задължени да се изправят срещу проблема с раздора. Когато зад кулисите съществуват разногласия, това неизменно довежда и до явни проблеми. Някои хора може и да не виждат връзката между ежедневните си проблеми и прикритата вражда, защото не осъзнават опасността от нея. Такива хора може постоянно да смърят дявола и да се опитват да се съпротивляват на проблемите си. В действителност обаче проблемът няма да се разреши, докато раздорът не бъде отстранен и не се попречи на повторното му завръщане. Очевидно Аврам знаеше това. Ето защо той се справи с конфликта, като го атакува. Раздор всъщност имаше между Аврамовите и Лотовите работници (техните говедари). Аврам сигурно е знаел, че този проблем ще продължава да се разпространява, докато накрая ще засегне и личните му взаимоотношения с Лот. Той обаче не желаше това. Ако сте водач, вие носите отговорността да се справяте с хората под ваша власт, които живеят в разпра. Аз се изморявам от необходимостта постоянно да вземам мерки, за да се справя с нещо. Веднъж попитах Дейв: "Кога ли ще достигнем момента, когато няма да е необходимо постоянно да се справяме с някого или с нещо?"

"Никога", отговори той.

Сега вече за мен действително не представлява проблем да се справя с наболелите въпроси, защото не им позволявам да ме разстройват. Разрешавам ги възможно най-добре според възможностите си, като уповавам на Бога да ми помогне да се отнасям с хората така, както Той би се отнесъл с тях. Когато Бог започна да работи с Дейв и с мен, за да навлезем в служение на пълно работно време, Той ни говори някои неща, от които сме се ръководили и благодарение на които сме пожънали добри плодове. Бог каза: "Не допускате раздора в живота си, в дома и в служението си. Ходете в чистота и почтеност и каквото и да правите, правете го превъзходно." Това се случи преди много години. Виждали сме много служения, които или са се проваляли, или не са надраствали детския си период, и то поради провал в една или във всичките три споменати области. Раздорът е убиец! Той убива помазанието, благословиенията, благоденствието, мира и радостта. Не го допускате в живота си! Бъдете

Живот без разпри

твърдо решени да не позволявате на раздора да открадне от вас това, което по право ви принадлежи като Божието дете. Бог говори на Аврам с изключително силни думи и Аврам очевидно бе решен да не позволи на раздора да се вмъкне и да открадне Божиите благословения. Вярвам, че докато четете тази книга, Бог ще ви даде откровение. Може би се чудите защо не благоденствате, въпреки че давате на Бога и вярвате в Неговите обещания. Или може би се чудите защо на служението ви му липсва сила и не расте. А има ли в брака ви, в дома ви или в служението ви раздори? Взели ли сте страна в някое спречкване в църквата или в работата? Трябва да се отнасяте към раздора като към ужасна болест. Направете всичко възможно да не допускате той да ви доближи. Как се справи Аврам със ситуацията, в която между неговите и Лотовите говедари възникна спречкване? Лот и Аврам трябваше да се разделят, за да има достатъчно земя за стадата и на двамата. Представете си, че две компании се помещават в един и същ офис и двете започват да се разрастват. След известно време служителите на двете компании ще започнат да се карат и да спорят за пространство, офис оборудване или консумативи. Те може и да са се разбирали добре в общите помещения, докато са били малки компании, но сега вече е дошло време някой да се изнесе. В противен случай нито една от двете компании няма да продължи да нараства. Това прилича на две растения, посадени в една саксия. Ако корените им се оплетат и нямат повече място да растат, нито едно от двете растения няма да вирее в тесния съд. Аврам се смири и даде възможност на Лот пръв да избере от земята пред себе си. За мен е интересен фактът, че той реши така да постъпи, защото ако Аврам не бе включил Лот в своите благословения, Лот можеше и да няма нищо. Аврам взе Лот със себе си и сподели с него това, което имаше. Нека да видим как реагира Аврам:

Битие 13:9-11

Не е ли пред тебе цялата земя? Моля ти се, отдели се от мене. Ако ти тръгнеш наляво, тогава аз ще уда надясно. Или ако ти отидеш надясно, то аз ще уда наляво. И Лот погледна и видя, че цялата равнина на Йордан беше добре напоявана. Преди Господ да разруши Содом и Гомор тя бе като Господната градина, като египетската земя, докато се стигне в Сигор. И тогава Лот избра за себе си цялата Йорданска равнина и тръгна на изток. И тъй, те се разделиха.

Тази ситуация бе изключително опасна. Съществуваше възможност раздорът, който вече се разпалваше между работниците им, да повлияе и на Аврам и Лот. Аврам постъпи много мъдро като разреши ситуацията. Но за да го направи, му бяха необходими както смирение, така и упование в Бога за бъдещето. На първо място, той остави Лот да избере земята, която иска. Как би могъл Лот да се ядоса, след като Аврам постъпваше толкова загрижено и с такава любов? И разбира се, Лот избра най-добрата част от земята - обилно напояваната и плодородна долина на Йордан. Той егоистично взе най-доброто за себе си без да помисли за Аврам. Но погледнете последствията. Аврам живееше в Ханаанската земя, а Лот се засели в градовете на Йорданската равнина и преместваше шатрите си докато стигна до Содом и живееше там. А содомските мъже бяха твърде нечестиви и големи грешници пред Господа. (Битие 13:12-13)

Изборът на Лот му навлече неприятности. Егоизмът винаги води след себе си проблеми. А сега нека разгледаме какви бяха последиците за Аврам от тази сделка.

Битие 13:14-17

И Господ каза на Аврам, след като Лот се отдели от него: "Повдигни сега очите си и погледни от мястото, където си, към север и юг, изток и запад. Защото цялата земя, която виждаш, ще дам на тебе и на потомството ти до века. И ще направя потомството ти като земния прах, така че ако някой може да изброи земния прах, то и твоето потомство ще изброи. Стани и обходи земята по дължина и ширина, защото на теб ще я дам.

Аврам се отказа или с други думи "пося" това, което имаше, за да не отстъпи от Божиите принципи. И това семе на покорство покълна и той пожъна от него Божието обещание да му даде всичко, което виждат очите му. Аврам се довери на Бога да го възнагради за покорството му. И ние можем да направим същото!

ШЕСТ - ДОВЕРЕТЕ СЕ НА БОГА ЗА НАГРАДАТА СИ

МОЖЕМ ДА ИЗЖИВЕЕМ ЖИВОТА СИ, като се опитваме да се грижим за себе си, а можем и да се доверим на Бога Той да се погрижи за нас. Когато навлезем във взаимоотношение с Бога, ние осъзнаваме, че имаме една страхотна придобивка - Господ желае да се грижи за нас! Ние вече можем да си починем от грижите за самите себе си. Години наред аз се изтощавах умствено, емоционално и физически, тъй като се опитвах сама да се грижа за себе си. Поради телесния и емоционален тормоз, който бях преживяла като дете, а после и в първия си брак, и то от хората, които трябваше да се грижат за мен, аз смятах, че ще е безопасно сама да се погрижа за себе си, отколкото да разчитам на някой друг. Преди да навлязат във взаимоотношение с Исуса, много хора не могат да се доверят на някой друг, защото в миналото си са били наранени. Но Бог не е като другите хора. Ние можем да Му се доверим! Псалм 23:6 ни казва, че "наистина благодат, милост и изобилна любов ще ме следват през всичките дни на живота ми." Но въпреки че Бог желае да се погрижи за нас, ръцете Му са вързани от нашето неверие и от делата на плътта. И Той чака, докато ние се откажем от задължението да се грижим сами за себе си и положим упованието и доверието си в Него. Аврам избра да действа с любов, за да не допусне раздори. Освен това се довери на Бога Той да се погрижи за него, вместо да се опитва сам да се грижи за себе си. Ако бе решил да се увери, че към него се отнасят справедливо, той никога нямаше да позволи на Лот пръв да избере от земята.

ЗАЩО Е ОПАСНО ДА СЕ ГРИЖИМ САМИ ЗА СЕБЕ СИ?

От собствен опит съм разбрала, че е много трудно да живея в покорство към Бога и любов към ближния си, ако се интересувам главно от това "аз" да не бъда наранена или "мен" да не ме използват. Колко успокоително е да си уверен в специалната грижа на Бога. "И всяка ваша грижа (всичките си безпокойства, всичките си тревоги) възложете на Него, защото Той нежно се грижи и бди над вас" (I Петрово 5:7). Това е прекрасен стих! Стремешт сами да се погрижим за себе си е една от основните причини за раздори.

Исус се довери на Своя Отец да се погрижи за Него, когато всичко в живота Му изглеждаше неблагоприятно.

I Петрово 2:23

Когато Той беше поруган и охулван, не отвърна с ругатни и хули, когато бе оскърбен и страдаше, не заплашваше (с откъсване), но доверяваше (както Себе Си, така и всичко) на Оня, Който съди справедливо.

Когато изглежда така сякаш обстоятелствата около нас са излезли извън контрол, когато хората наоколо ни нараняват или ни използват, естествено ни се иска да се опитаме да подредим нещата в наша полза. И наистина, Бог желае ние да се възползваме, ето защо трябва да Му се доверим за това. В Божието Слово има многобройни обещания и всички те трябва да бъдат освободени чрез вяра. Павел говори за "мярката на вярата", която е дадена на всеки човек (Римляни 12:3). Вярата, която имаме, е дар от Бога. Тя ще расте и ще се развива, когато я употребяваме. Какво ще правим с тази вяра и къде ще я поседем избираме ние. Ако избира да поставя вярата си (упованието и доверието си) в себе си, аз имам правото на свободен избор да го сторя. Бързо ще разбере обаче, че когато се грижа сама за себе си, няма да жъна свръхестествен плод. Но ние имаме нужда от свръхестествени плодове в живота си и начинът, по който можем да ги получим, е като позволим на Бога да бъде Бог. Бог

Живот без разпри

е джентълмен и никога не би поел нещата в Свои ръце, ако първо не е бил поканен. Законът на вярата, споменат в I Петрово 5:7, гласи: "Вие спирате да се грижите сами за себе си и освобождавате Бога Той да се погрижи за вас!" Божието снабдяване е винаги на наше разположение и въпреки това може никога да не му се насладим, поради нежеланието ни да се оттеглим от грижата за самите себе си. Божието Слово често ни учи, че Бог е наш защитник, наше оправдание и награда (вижте Псалм 27:1, 59:9; Матей 22:44). Той е Този, Който въздава справедливост и отплата в живота (вж. Второзаконие 32:35; Псалм 89:14). Аврам се довери на Бога и Бог го възнагради. Бог въздаде справедливост. Той даде на Аврам толкова много наследници, че те не можеха да бъдат преброени. Даде му повече земя, отколкото имаше преди. Лот, от друга страна, се опита сам да се погрижи за себе си, като избра най-доброто. Той реши да се довери на очите си. Хората от земята, която той избра, бяха извънредно нечестиви. И той бе разорен заради себичния си избор. И ние също ще бъдем разорени, когато се опитваме сами да се грижим за себе си, вместо да се доверим на Бога. Враговете, които са срещу нас, са силни. Но всъщност чрез липсата на вяра в Бога ние им даваме власт над себе си. Да уповаваш на себе си винаги носи поражение. Ние не трябва изобщо "да уповаваме на плътта" (Филипяни 3:3).

Нито на собствената си плът, нито на някой друг.

БОЖИИТЕ ОБЕЩАНИЯ

Псалм 91:15

Той ще Ме призове и Аз ще му отговоря; ще бъда с него в бедствие, ще го избавя и ще го прославя.

Тук има три отделни обещания за вярващия, който призовава Бога.

1. Бог обещава да бъде с нас в бедствията.
2. Бог обещава да ни избави.
3. Той обещава да ни прослави.

Прославянето представлява издигане. Когато Бог прослави някой вярващ, Той го издига и възвеличава.

I Петрово 5:6

Ето защо, смирявайте се (снижавайте се, смалявайте себе си в собствените си очи) под могъщата ръка на Бога, за да ви възвеличи Той своевременно.

Когато се откажем сами да се грижим за себе си, това произвежда смирение и тази проява на вярата незабавно вкарва вярващия в Божия списък за възвеличаване. Когато се довериш на Бога, теб вече те чака повишение. Бог ще те прослави и възнагради, когато положиш вярата си в Него.

Исус довери и Себе Си и всичко на Оня, Който съди справедливо.

Евреи 11:6

А без вяра е невъзможно да се угоди на Бога и да бъдем приети от Него. Защото който се приближава до Бога, трябва (непременно) да вярва, че Бог съществува и Той награждава онези, които искрено и усърдно Го търсят (издирват).

Според принципите на този свят, ако работиш упорито, накрая ще получиш наградата си. Докато в Божията икономика трябва първо силно да се довериш и тогава получаваш наградата си. С това не искам да кажа, че трябва да живеем в бездействие. Но настоявам, че трябва да избягваме делата на плътта. Когато живеем под властта на плътта, отваряме врата за раздор, както със самите себе си, така и с Бога и с нашите ближни. Размислете над следните стихове.

Живот без разпри

Те ще ви насърчат да се оттеглите от грижите за самите себе си и да потърсите Божията награда, като положите вярата си в Него.

Битие 15:1

След тия събития, Господното Слово дойде до Аврам във видение и каза: Не бой се, Авраме, аз съм твой щит, богатото ти възнаграждение и наградата ти ще бъде извънредно голяма.

Псалм 19:8-11, перифраза на автора

Словото на Господа е свършено, заповедите Му са истинни и справедливи. Чрез тях сме предупреждавани (просветлени и наставени); и в пазенето им има голяма награда.

Псалм 58:11

Хората ще кажат "Наистина има награда за онзи, който (безкомпромисно) живее праведно; и наистина има Бог, Който съди земята.

Еремия 39:18

Защото непременно ще те избавя; и няма да паднеш от меч, но животът ти ще ти бъде (като единствената ти плячка) като награда в битката, понеже си уповавал в Мене, казва Господ.

Матей 6:6

А ти, когато се молиш, влез във (най-) вътрешната си стаичка и като затвориш вратата, помол се на Отец ти, Който е в тайно, и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.

Вместо да се опитвам да накарам някого да се отнася с мен честно, аз се научих да се моля за него и да се доверявам на Бога да се погрижи за мен. Вярващите може и да се молят тайно и често лицата им да са облени в сълзи, но Бог ще ги възнагради наяве. Посланието на Яков ясно ни показва как раздорът навлиза в живота ни чрез желанието сами да се погрижим за себе си.

Яков 4:1-2

Кое води до раздори (разногласия и вражди) и противоборства (спорове и боеве) между вас? Не произлизат ли те от похотливите ви желания, които непрестанно воюват в телесните ви части? Завиждайте и пожелавайте (това, което имат другите) и желанията ви остават неудовлетворени; (затова) ставате убийци. (Защото що се отнася до сърцето, да мразиш е като да убиваш.) Вие изгаряте от завист и гняв и не можете да получите (удовлетворението, задоволството и радостта, която търсите), ето защо се биете и воювате. Нямайте, защото не искате.

Открила съм, че е много трудно да се разбереш с хора, които са изпълнени с безпокойство. През годините, докато живеех с делата на плътта и постоянно се опитвах да се грижа сама за себе си, живеех и в непрестанни разправи. През по-голямата част от времето бях разстроена. Вътре в мен се водеше война и аз ставах причина за кавги и спорове с хората, с които общувах. Когато сами се грижим за себе си, това води до раздори. А когато уповаваме на Бога, се изпълваме с мир.

Раздорът, породен от грижите за егото, в края на краищата ще унищожи хората, които не са се доверили на Бог да се погрижи за тях.

СЕДЕМ - РАЗДОРЪТ НИ УНИЩОЖАВА

ВЕДНЪЖ ЧУХ ЕДИН РАЗКАЗ за християнско семейство, което изгубило всичко при пожар. Тази загуба доста объркала хората, които ги познавали. Външно те сякаш правели всичко правилно. Наскоро били завършили библейско училище и се подготвяли да навлязат в служение. Те имали християнски стикер на колата си, всякакви касети с проповеди за касетофона и значка с Исус. Говорели като хора, които познават Словото. Но тази трагедия повдигнала някои въпроси у техните приятели и познати. Как би могло това да се случи на хора, които ходят чрез вяра? Може да знаете и за други подобни случаи, но често това, което е зад кулисите, остава незабелязано. Друг студент, който посещавал библейско училище с това семейство, разказал, че в брака им имало много раздори. Често, когато двамата идвали на училище, между тях се усещало напрежение. Не всички го забелязвали, но този студент разпознал присъствието на раздора. По-късно те признали, че Бог е опитвал да се справи с проблема в личните им взаимоотношения и с разправиите в дома им. Те обаче нито се смирили, нито се покорили. Дом, пълен с жертви, но и раздор с тях, не е угоден на Господа (вж. Притчи 17:1). Това младо семейство може да е жертвало много, за да отиде в библейско училище, но нито един от приносите на плътта им не е бил достатъчен, за да натези над вратата, която те са отваряли на дявола посредством караниците си. Това семейство знаело как е правилно да постъпи. Били са наясно какво им говори Бог. Той е работил в живота им, но те не са се вслушали в предупрежденията на Бога да "държат раздора далеч от дома си". Като резултат от всички това, дяволът се възползвал от отворената врата и причинил това опустошение.

ХОДЕТЕ В МИР

За да имаме успех в духовното воюване, трябва да обухаме обувката на мира, а не просто да ги разнасяме със себе си. Бог ни наставлява да се облечем в цялото Божие всеоръжие (вижте Ефесяни 6:10-18). Бог ни осигурява цялото въоръжение, от което се нуждаем, за да сразим дявола и да осуетим всички негови намерения и лъжи. Но то няма да ни ползва, ако не го сложим. Трябва да сме облечени с него, защото "дяволът обикаля наоколо като ревящ лъв (освирепял от глад) и търси кого да сграбчи и да погълне" (1 Петрово 5:8). Една от тайните на успешното духовно воюване е да се научим как да ходим с обувките на мира и да сме готови да го правим по всяко време. Прокламирането на власт над дявола със силен глас не може да замести простичкото покорство на Господа. Исус се моли:

Йоан 17:21

За да бъдат всички те едно, (така) както Ти, Отче, Си в Мен и Аз в Тебе, така и те да бъдат едно в Нас, за да повярва светът и да се убеди, че Ти Си Ме пратил.

Да отидеш в библейско училище е нещо прекрасно за онези, на които Бог е говорил да го направят. Да имаш стикер на задното стъкло на колата си и касетофон с поучителни касети може и да е от полза. Да носиш значка с Исус върху дрехите си е добър начин да караш хората около себе си да се замислят за нашия Спасител. Да правиш всичко това обаче и да живееш в кавги е грешка. Много хора често живеят в объркване и се чудят защо Божиите обещания не се изпълняват в живота им. Божиите обещания не само се "изискват". Те трябва да бъдат наследени, когато влезем в "синовно" взаимоотношение с нашия Отец. "Божии синове" са онези, които са "водени от Божия Дух" (Римляни 8:14-15).

РАЗДОРИ ПОРАДИ ОСЪЖДЕНИЕ

Имах една добра приятелка, чийто съпруг не беше спасен. Двамата живееха в постоянни конфликти. Но тъй като през цялото време приятелката ми ходеше със застинала "харизматична" усмивка на лицето си, поне на външен вид всичко изглеждаше наред. Тя преживяваше обаче нещастие след нещастие. Погледнато отвън, това ми се струваше толкова

несправедливо. Изкушавах се да се моля: "Боже, защо не я пазиш? Тя е толкова мила и прави толкова много за другите. Дава десятък и е редовна на църква. И въпреки това нещастията сякаш я преследваха. В края на краищата всичко се разпаднаше в живота ѝ - покривът на къщата ѝ буквално се срути! След този инцидент тя ми сподели какво всъщност не е наред. Каза ми, че Бог я е предупреждавал неведнъж да изхвърли раздора от дома си. Съпругът ѝ не беше войнствен човек. По-скоро бе пасивен и почти никога не проявяваше настойчивост или агресивност. Но липсата му на интерес както към нея самата, така и към дома, църквата и живота им, за нея бе постоянна причина за раздразнение. Душата на тази жена се разкъсваше. Тя го осъждаше, непрекъснато му натякваше нещо или правеше критични забележки. Така непрестанно подклаждаше караниците в дома си. И наистина винаги, когато вътре в нас съществува раздор, той рано или късно ще се прояви по някакъв начин. Приятелката ми каза на Господа, че просто не може да замълчи и да остави "да му се размине" на съпруга ѝ за това отвратително поведение. И макар че не го е знаела, в този момент тя е действала, подтикната от желанието да се погрижи сама за себе си. Бог е щял да се погрижи за нея, но тя е била толкова заета сама да се справя с тази задача, че не го е осъзнавала. И сметнала, че не е логично Бог да я моли да стане миротворец в собствения си дом, след като според нея проблемът бил в мъжа ѝ. Тя ми сподели, че всъщност казала на Бога: "Знам какво искаш да направя, но просто не мога." Ето защо вратата, която давала достъп на врага да причини разруха, останала отворена.

РАЗПРИТЕ ОТНЕМАТ ПОБЕДАТА НИ

Познавах друго семейство, което непрекъснато се сблъскваше с най-различни проблеми - болести, липса на финанси, разходи за повредени уреди или ремонти на колата. В живота им нямаше победа. И все пак те даваха десятък и посещаваха редовно църквата. След като години наред бяха живели в разруха, по време на едно събиране за съветване те най-накрая разкриха, че помежду им има толкова много конфликти, че години наред не са спали заедно като мъж и жена. Човешката природа много лесно може да се заблуди, като откаже да се вгледа в причината, която стои зад видимото. Но ако очакваме Бог да извоюва победа над разрухата в живота ни отвън, ние трябва да сме готови да се изправим пред вътрешните причини за раздора. Испитанията идват върху нас поради множество причини. Една от тях е непокорството. Възможно е да имаме проблеми в живота си, които да не са причинени нито от непокорство, нито от раздори. Може просто дяволът да ни атакува и да се опитва да унищожи вярата ни. Ако му се съпротивим непоколебимо, несъмнено ще имаме победа. Но от друга страна, възможно е точно раздорът да е коренът на нашите неприятности. Когато разкрием измамата на този дух, застанем лице в лице с истината и положим в живота си основа за чудо от Бога, Той е способен да ни дари с мощно избавление. Освобождението от Бога е на разположение на всеки вярващ, който е вързан от разпри. Но то е на разположение и на всяка църква, която е в плен на раздора.

ОСЕМ - РАЗДОРЪТ УНИЩОЖАВА ЦЕЛИ ЦЪРКВИ

ПАВЕЛ ПОУЧАВАШЕ църквата в Коринт за Божията вяроност. Той ги уверяваше, че Бог е верен, и ги учеше . на това колко важно е да живеят в хармония, единство и съгласие. В много от книгите на Библията се разисква голямото значение на живота без раздори. Размислете над този откъс от Евреите:

Евреи 12:14-25

Стрежете се да живеете в мир с всички и търсете онова освещение и светостта, без която никой (никога) няма да види Господа. Бъдете предпазливи и внимавайте, като се грижите (един за друг), да не би някой да отпадне или да не достигне до Божията благодат (Неговото незаслужено благоволение и духовно благословение), да не би да поникне някой горчив корен (корен на гняв, ненавист или омраза) и да причини смущение и горчива мъка, та и мнозинството да се зарази и оскверни от него.

Ние трябва да желаем мира и да се стремим да живеем в мир. Той трябва да бъде основна цел на църквата. Ние дори трябва да си помагаме, като бдим един за друг. Ако видим брат или сестра в Господа, които са гневни или разстроени, ние трябва, ако е възможно, да им помогнем да си върнат мира. Това може да е едно от значенията на библейското наставление да бъдем "миротворци". Тези стихове от Евреи ни говорят, че раздорът (или липсата на мир) води до негодувание, горчивина и дори до омраза. А ако не се справите с него и допуснете да остане, той избуява и дава плод. Раздорът се разпространява като инфекция или силно заразна болест. Точно затова казах, че ние с Дейв се отнасяме към раздора като към чума. Той причинява неприятности, източник е на мъка както за членовете на църквата, така и за водачите ѝ. Той затруднява и възпира делото на Господа. Мнозина биват заразени и осквернени от него. Ако някой дом бъде поразен от смъртоносна болест, здравното министерство веднага ще го постави под карантина. Навсякъде ще има надписи, които ще осведомяват, че това място е заразено. Никой няма да бъде допускан в къщата или в близост до нея от страх, че също може да се зарази. С Дейв пътуваме доста за осъществяване на нашите програми. Поддържаме връзка с най-различни църкви и служения. И броят на служенията, които сме наблюдавали и които не могат да израстват и дори биват унищожени от духа на раздор, е наистина огромен. Защо става така? Защото Бог работи в атмосфера на мир. А сатана и неговите демони работят сред раздори и смут.

ДУХЪТ НА ОБИДА

За църквата е жизненоважно да получи откровение относно тази област. Сатана се труди неуморно, за да ни разстрои. Той се е заел със задачата да ни накара да се гневим един срещу друг. Знае кои "копчета" да натисне и знае точно кога да го направи. Запомнете, че дяволът е стратег. Когато състави плановете си, за него не е от значение дали ще трябва да работи дълго време задкулисно, за да осъществи желаната цел. Лъже хората, като по този начин ги настройва един срещу друг. Дяволът преувеличава определени случки и ги прави да изглеждат много по-важни, отколкото са в действителност. Някой може да направи съвсем обикновена грешка, но сатана ще ви каже, че той го е направил нарочно. Ще ви накара да вярвате, че хората заговорничат срещу вас и преднамерено се опитват да ви наранят. В действителност тези хора може дори да не осъзнават как точно са ви обидили. Например някоя неуверена жена си мисли, че нейният пастор не се е отнесъл особено приятелски към нея, когато го е видяла в търговския център. Сторило ѝ се е, че той е проявил единствено "студена учтивост" и се е опитал да се измъкне от нея възможно най-бързо. И така, чувствата ѝ са наранени и тя не спира да мисли за своето оскърбление. Дяволът бомбардира ума ѝ със спомени за това как при други случаи пасторът също не се е държал особено приятелски с нея или поне не толкова топло, колкото с други хора. Тя си мисли: "Той не ме харесва. Всъщност, даже е направо груб с мен. За човек, който трябва да пастирува Божиите люде, е твърде студен и безчувствен." Дяволът обстрелва ума на тази жена дни наред относно тази ситуация. И накрая тя стига дотам, че не може да различи действителността от измислицата. Ситуацията вече е раздухана до такива размери в ума ѝ, че в нея бушува силен гняв. Семейството и приятелите ѝ разпознават, че нещо не е наред с нея и питат за това. И макар че Святият Дух се опитва да ѝ каже да си държи езика зад зъбите, тя им разказва за случката. Но спомнете си, че те чуват единствено нейната версия за случилото се и тя вече е доста различна от това, което действително е станало. Разказът ѝ влияе на тяхното мнение и хората започват да се питат един друг дали не смятат, че пасторът им е недружелюбен човек. И както фарисеите непрекъснато наблюдаваха Исус, като се надяваха да го хванат в някаква грешка, така и хората тук започват да наблюдават своя пастор и отношението му към тях. И ако въпросният човек не се отличава с агресивна любезност към всеки, той ще стане обект на осъждение, критики и клюки. Пасторът обаче усеща, че нещо не е наред. Той чувства "напрежението" във въздуха по време на службите, но не може да открие каква е причината за това. Ако продължи няколко месеца, тази ситуация може да се превърне в "кошмара на един пастор". Това състояние на така добре развит и оформен църковен раздор може да се развие от едно простичко недоразумение. Може пасторът да не се е чувствал добре в деня, когато е

видял въпросната сестра в търговския център. В онзи ден той вероятно е бил прекалено уморен или пък вниманието му е било погълнато от финансовите проблеми, свързани със строежа на църквата. Може да е закъснявал за някоя среща и да е имал време само за един поздрав. Той няма никаква представа, че тази неуверена жена се е обидила и е била наранена, нито пък, че се е заела да разпространява раздори сред църквата. Ако си мислите, че всичко това е малко пресилено, грешите. Подобни случаи са ежедневие в царството. Хората се обиждат от дребни неща и дяволът използва тези оскърбени вярващи, за да вкара раздори в църквата. Така Божието дело спира, защото Святият Дух може да работи единствено в атмосфера на мир. А това много се харесва на дявола, защото е най-подходящата атмосфера за неговото дело. Може би няма друг дух, който да е нанесъл толкова много щети, колкото духът на обида. Този дух е враг номер едно за вярващия. Той отваря вратата за множество други дълбоки и опасни проблеми, с които малцина знаят как да се справят. Подобни проблеми се пораждат от плътски християни - незрели хора, които живеят, водени от своите чувства. Те вършат и говорят точно онова, което "чувстват". Те не се контролират и не молят Бога да им помогне да преодолеят нараняването.

БОГ ЖЕЛАЕ ДА ИЗЦЕЛИ НАШАТА НЕСИГУРНОСТ

Библията ясно заявява, че трябва да прощаваме на тези, които ни нараняват, и то бързо, често и щедро. Коренът на проблема на тази жена е бил нейната несигурност. Една по-уверена и зряла личност би погледнала на нещата по съвсем различен начин. Неуверените хора носят в себе си корена на отхвърлянето. Те се нуждаят от голямо количество външни доказателства, че са приемани. На тях им липсва вътрешното усещане, че са стойностни и ценни, ето защо те копнеят да го получат от външни източници. Нуждаят се от това хората с думите и действията си да потвърждават, че ги приемат. А врагът използва хора с емоционални наранявания и белези, за да сее интриги. Естествено, те нямат никакво намерение да причиняват неприятности. Единственото, което желаят, е някой да ги накара да се чувстват добре със самите себе си. През годините на служение съм се сблъсквала с много ситуации подобни на тази. Имало е хора, които са се обиждали, защото не съм им обръщала достатъчно внимание. Твърдеше се, че една жена била изключително обидена и смятала, че изобщо не я харесвам. Когато цялата история стигна до мен, бях потресена! Истината бе, че харесвах тази жена и доколкото си спомнях, винаги съм се отнасяла към нея приятелски, когато я срещнех. Но тя говорела, че не й обръщам същото внимание, като на останалите хора. Твърдяла, че съм минала точно покрай нея без да й кажа и дума. Когато чух за конкретния случай, при който тя мислеше, че съм я пренебрегнала, разбрах, че в действителност не я бях видяла. Изобщо не бях я забелязала! Попитах Господа защо просто Той не бе направил така, че непременно да я видя, както и другите като нея. Господ ми откри, че е "скрил" тази жена от мен. Той каза: "Тя си мисли, че това, от което се нуждае най-много в този свят, е ти да й обръщаш внимание. Но тя не се нуждае от това. Тя има нужда да постави доверието си в Мен. Когато това стане в живота ѝ, тогава Аз ще ѝ позволя да получи повече внимание от околните и от хората, на които тя се възхищава. " Това ме научи на нещо. Бог желае да работи в живота ни. За да го направи, Той трябва да отвори някои наши стари рани, за да ги почисти. Ако несигурността на тази жена продължава да бъде лекувана чрез внимание или грижи от околните, тя никога няма да се излекува напълно. Всяко "обгрижване" само ще удължава проблема ѝ. Това е като да превързваш сериозна рана с лейкопласт. Бог иска да ни изцели, но ние продължаваме сами да превързваме проблема си. Несигурността е като отрова, която засяга всяка област от живота на човека. Изцелението може да е малко болезнено, но е по-добре, отколкото да останеш емоционално осакатен през целия си живот. Трябва да се научим да уповаваме на Бога за вниманието, от което Той знае, че се нуждаем. Ако някой не ни обръща необходимото внимание, което според нас трябва да получим, как би било добре да реагираме? Откликнете с милост и разбиране. Издайте оправдателна присъда поради липса на доказателства. Помнете, че любовта винаги вярва в най-доброто (вижте I Коринтяни 13:7). Правете на другите това, което искате те да правят на вас. Искате ли ви се някой да ви съди сурово, да не ви показва милост, да сплетничи по ваш адрес и да сее

раздори във вашата църква или организация? Разбира се, че не! Нито пък аз желая това. Можете да поддържате мира и да държите конфликтите настрани единствено като следвате примера на Исус. Как би се справил Той със ситуацията, пред която сте изправени вие? Павел съветваше галатяните относно проблема с разправиите в църквата.

Галатяни 5:14-15

Защото целият закон (който касае човешките взаимоотношения) се изпълнява чрез едната заповед: Да обичаш ближния си както (обичаш) себе си. Но ако се хапете и се поглъщате един друг (в предубеждения и раздори), пазете се, да не би вие (и цялото братство) да се изтребите помежду си.

Наставленията му са ясни. Внимавайте относно проблема с раздора. Ако му се позволи да остане, той ще се разпространи. А ако се разпространи, може да съсипе вас и цялата ви църква.

РАЗДОРЪТ Е ПРЕЧКА ЗА БОЖИЕТО ПРИЗВАНИЕ

Познавам хора, които днес вече не са в служение, тъй като са лапнали примамката на дявола и са позволили на раздора да навлезе в живота им. И не само че са му позволили, те дори са го поканили. Спомням си за един случай, който съсипа живота на много хора от моето служение преди няколко години. Вярвам, че точно онези, които станаха причина за всичко, нараниха самите себе си много повече от когото и да било друг. Чрез тази ситуация и при един друг случай, аз научих от собствен опит какви са опасностите от разприте. При първия случай започнах да усещам някаква безжизненост по време на ежеседмичните ни събирания. Във въздуха бе надвиснала тежест. Точно такава е чувството, когато има силно демонично действие. Тогава забелязах също, че всеки път, когато се приближавах към група хора, разговорът им изведнъж секваше. Имах странното усещане, че се натрапвам. Опитвах се да се освободя от това чувство, защото вярвах, че това са най-добрите ми приятели. Хора, с които сме били близки години наред, сега внезапно започнаха да се чувстват неудобно в моето присъствие. Сякаш навсякъде се издигаха невидими стени. Докато един ден тези, с които обикновено обядвах, вече не пожелаха да дойдат с мен на обяд. Когато говорех на другите за нещо, което искам да направя в служението, или пък за нещо, което вярвах, че Бог говори в сърцето ми, вместо обичайното насърчение отговорът неизменно бе пълно мълчание и неловко усещане. Сякаш всички знаеха нещо, което аз не знаех, и никой не желаше да ми каже. Но тук имаше нещо повече от раздор. По-късно научих, че са съществували лъжи, заблуда и други подобни проблеми. Когато всичко излезе наяве, както обикновено става, много взаимоотношения бяха съсипани и много от хората отстъпиха в личното си общение с Господа. Убедена съм, че вероятно по подобен начин някои велики служения са били отклонени от целта си и врагът успешно е използвал за това точно раздора. Коя бе причината за поражението? Една жена, която години наред се бе занимавала с магьосничество, започна да посещава нашата църква. Тя твърдеше, че най-накрая е осъзнала, че е изгубена и бе новородена и изпълнена със Святия Дух. Тя искаше да сложи ред в живота си. Радвахме се за тази жена. Всички обичаме да виждаме как хора, които са били под тежко робство, биват освободени. Тя бързо се включи в няколко области на служение. Започна да посещава библейското училище, където аз поучавах три пъти седмично. Един път дойде и на събиранията на домашната ни църква. Тя се присъедини и към служение, насочено към умствено изостаналите и редовно посещаваше всички събирания за сутрешна молитва в църквата. Всичко изглеждаше добре, но вътрешно усещах, че нещо не е наред. Когато казвам "усещах", говоря за духовни чувства, а не за емоции. Вътре в духа ми съществуваше някаква бариера спрямо нея. Просто не можех да се почувствам удобно в нейното присъствие. Всеки път когато тя приближаваше, на мен ми се искаше да се махна. Една сутрин на молитвеното събрание в 6 часа минах покрай нея и направо потреперих. Усетих с духа си, че тя се моли за мен, а аз не исках това. По-късно разбрах, че тя се е молила, но в молитвата си е изповядвала царството на тъмнината, освобождавала е проклетия, раздори и други форми на нечестие

върху моето служение. Тъй като започнаха да се случват много необичайни неща, църквата бе погълната от объркване и смут. Навсякъде се носеха обвинения срещу лидерите. Сипеха се лъжи и клюки. Човек трудно можеше да разбере на кого да вярва. Някои от хората, които бяха посещавали църквата години наред, сега я напуснаха. Много от тях заемаха ключови лидерски позиции, макар и да не бяха ръкоположени. Най-изненадващото бе, че в момента, в който църквата изпадна в духовен хаос, мнимата "покаяла се" магьосница изчезна. Сатана вече бе разпространил лъжите си и бе обявил война на мислите на хората. Той бе изкушил някои от тях с осъждение и критикарство и те бяха захапали въдицата. Те злословеха и клюкарстваха зад кулисите. Раздорът се разпространяваше. Гневните настроения набираха сила и мнозина бяха пометени от стремителното им течение. Месеци бяха нужни, за да се поправи проломът. В края на краищата нещата отново се нормализираха. Днес църквата процъфтява и служението ни е изключително благословено от Бога. Ние не само че оцеляхме след тази атака, но дори заякнахме благодарение на нея. Научихме един урок, който оттогава до днес не веднъж ни е опазвал от клопките на сатана. Въпреки това някои от хората, които участваха в това, спряха да израстват и останаха в застои. Но аз научих какви са опасностите от раздора от собствен опит и вече духът ми е изпълнен със свята непримиримост към разприте, независимо под каква маска се представят те.

РАЗДОРЪТ Е ПРЕЧКА ЗА БОЖИЕТО ПОМАЗАНИЕ

Другият случай бе свързан с първата харизматична църква, която започнахме да посещаваме. Църквата съществуваше само от няколко месеца, но вече бързо нарастваше и посещаемостта бе достигнала над 400 човека. Дарбите на Духа бяха очевидни. Божието помазание и свежото Му откровение протичаха към хората. Всичко сякаш ставаше така, както трябва да бъде. Но днес тази църква вече не съществува. Какво се случи? Промъкна се раздорът! В този случай той навлезе посредством пастора и жена му. Те бяха много чувствителни и се обиждаха, когато някой от хората им усетеше, че Бог го призовава да напусне църквата и да отиде някъде другаде. Ако се случеше да срещнат хората, които бяха напуснали, те се отнасяха недружелюбно с тях. Така те затаяваха непростителност в сърцата си. Искаха да контролират овцете, а не да ги водят. Ако помолеха някой човек да се заеме с конкретна църковна програма, а той откажеше, от този момент нататък те започваха да го отбягват. Аз самата бях порицана и дори изолирана заради няколко неща, като едно от тях бе, че съм поучавала върху Словото. В продължение на две години, преди да започнем да посещаваме тази църква, двамата с Дейв водехме домашни събирания в нас. Продължихме да водим домашната група и след като се присъединихме към църквата. Но пасторът смяташе, че Дейв трябва да поучава на домашното събиране и тъй като мислехме, че трябва да сме покорни на Божията воля, Дейв се опита да поучава, а аз се опитах да си мълча. Изобщо не се получаваше! Не Дейв, а аз съм призвана да поучавам. Независимо от това какво казва или мисли някой човек, резултат има само тогава, когато действаме съобразно Божието намерение. Веднъж по време на Коледните празници имах желанието да купя 10 000 брошури и да организирам група жени, с които да ги раздаваме в търговските центрове веднъж седмично. Вярвах, че Бог е вложил това в сърцето ми. Всички жени ми бяха приятелки, а и аз възнамерявах лично да платя за брошурите. Целта ми беше да успеем да ги раздадем всичките за шест седмици. Мислех си, че бихме могли да ги даваме лично на хората вътре в търговските центрове или да ги оставяме на предните стъкла на колите, докато раздадем всичките 10 000 брошури. Въобще не ми и хрумна, че трябва да поискам разрешение от пастора, за да го направя! Пасторът ме смъмри, като каза, че ако не се покорявам на съпруга си, така ще съсипя брака си. Но всъщност не Дейв имаше проблем с мен, а пасторът! При един друг случаи бях порицана за това, че изгонвам демони. Докато накрая името на нашето семейство бе махнато от списъка на домовете, одобрени за седмични домашни групи. С този вид отношение се сблъскаха и много други хора от църквата. Пасторът смяташе, че постъпва правилно, но поради начина, по който се справяше със ситуацията, той отваряше врата за конфликти. Ние с Дейв поискахме да напуснем църквата и да отидем на друго място, но Бог непрекъснато ни напомняше да не си тръгваме с гняв и непростителност в сърцата. По това време бяхме млади християни, но не

толкова неразумни, че да затаим осъждение към пастора и към другите лидери в църквата. Седмица след седмица чакахме Бог да ни освободи. Седмица след седмица наблюдавахме как броят на посещаващите службите намалява. Един ден по време на молитва имах видение, че отивам на погребение. Не разбрах целия смисъл, но осъзнах, че това е погребението на църквата. Тя умираше. Когато Бог най-накрая ни освободи, в църквата бяха останали едва около сто човека. По-късно техният брой продължил да намалява, докато затворили църквата. Какво се бе случило? Раздорът се бе вмъкнал и бе разрушил тази църква. Служението на пастора бе освободено и по-късно Бог продължи да го използва в други служения.

САТАНА НАПАДА БЕБЕТАТА

Когато погледна назад към разказаната ситуация и си спомня за някои от хората, които бяха членове на тази църква тогава, с удивление осъзнавам, че по-голямата част от въввлечените в онези събития днес имат известни служения в цялата страна. Но сатана бе предприел широкомащабно нападение. Много от тези служения тогава дори не бяха родени освен в сърцето на Бога. Други бяха все още в детската си възраст. Но дяволът искаше да унищожи тези служения преди те да успеят да го унищожат. Той иска да атакува и се надява да погълне младите. Напада бебетата и едва проходилите в царството, защото те не знаят как да се отбраняват. Толкова съм благодарна, че Бог е докоснал някого да се моли за мен. Може и никога да не разбере кой е бил той, но знам, че нечии молитви са били употребени, и то неведнъж, за да ни запазят от опустошенията на раздора. Никога не забравяйте, раздорът опустошава. Той разрушава браковете и взаимоотношенията навсякъде. Унищожават църквите и между църковните служения. Унищожават предприятия и фирми. Унищожават здравето на хората. Той е крадец на мира и то от най-изкусните. Ако се научите да разпознавате и да се справяте с раздора, ще успеете да избегнете много от замисленото разрушение. Сега ще разгледаме една от областите, в които понасяме разрушения поради разприте - физическото ни здраве.

ДЕВЕТ - КАК ВЛИЯЕ РАЗДОРЪТ НА ЗДРАВЕТО ВИ

РАЗДОРЪТ ВОДИ ДО НАПРЕЖЕНИЕ, напрежението причинява болести. Ние сме съдове, създадени от Бога за праведност, радост и мир. Не сме предназначени да даваме подслон на раздори, безпокойства, омраза, огорчение, негодувание, непростителност, ярост, гняв, ревност, смущение и спречквания от всякакъв вид. Телата ни са устроени така, че да издържат на много наказания и въпреки това да оцелеят, но когато изпълваме храма с нечестиви, това наистина ще го повреди. Хиляди хора днес боледуват. Непрекъснато се появяват все повече и повече болести. Вярвам, че голяма част от болестите се причиняват от безпокойството. Симптомите и самата болест действително съществуват, но в корена на всичко е стресът. Докато накрая телата ни "се повреждат".

ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ ГНЕВА

Раздорът причинява голяма част от стреса в живота ни. Нищо не ми се отразява по-зле физически, отколкото моментите на яд и безпокойство, особено ако остана в това състояние за дълго. Нищо чудно, че Библията ни казва:

Ефесяни 4:26

Когато сте разгневени, не съгрешавайте; никога не позволявайте гневът ви (раздразнението ви, яростта или възмущението ви) да трае до залеза на слънцето.

Яков 1:19

Разберете (това), възлюбени мои братя. Нека всеки човек да е бърз да слуша (да слуша с готовност), бавен да говори и бавен да се обижда и да се гневи.

През първите години от нашия брак често се случваше да се разгневя и да остана така в продължение на дни, а понякога дори със седмици. Когато бях разгневена или разстроена, това сякаш ме правеше по-силна, но за кратко време. Когато гневът ми утихнеше, аз се чувствах сякаш някой е издърпал запушалката и е източил цялата ми енергия. Някои хора ядат повече, когато са гневни. Това е начин да кажат: "Ще ти покажа аз!" Други ядат, за да се утешат, когато са наранени и ги боли. А аз винаги когато бях ядосана или неспокойна, губех апетит. Това беше добре, защото иначе щях невероятно да напълнея, тъй като през по-голямата част от времето бях обезпокоена за нещо. Освен това през по-голямата част от времето се чувствах зле. Но никога не свързвах болестта или неразположението си с гнева си и се съмнявам, че повечето хора го правят. Имах главоболие, болки в гърба, проблеми с правото черво, както и напрежение във врата и раменете. Моят лекар ми правеше изследвания, но не можеше да открие нищо нередно. Накрая заключи, че причината най-вероятно е стрес. Това ме вбеси още повече! Знаех, че съм болна, но що се отнася до мен, не смятах, че стресът е причина за болестта ми. Винаги съм била изключително напрегнат човек. Когато почиствах къщата, полагах много усилия и силно се вбесявах, ако някой разхвърляше след това. Исках да имам къща, която да съзерцавам, а не просто дом, в който да живея. Знаех как да работя, но не знаех как да живея. Дните ми минаваха в раздор със себе си, с Дейв, с децата, с членовете на семейството, със съседите и дори с Бога. Доста добре се справях, когато исках да прикрия всичко това от хората. Исках да ги впечатля, но вътрешният ми живот почти винаги беше напълно объркан. Няма значение колко добре успяваме да прикрием нещата от останалите, ако непрекъснато живеем в стрес, нашите физически тела и умовете ни неизбежно понасят последствията от това.

ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ ПРЕКОМЕРНИЯ СТРЕС

Стресът може да бъде умствено, емоционално или физическо напрежение, усилие или страдание. Първоначално думата "напрежение" е представлявала термин от техниката. Колко напрежение могат да понесат стоманените греди в един строеж без сградата да се срути? Днес не се срутват толкова много сгради, колкото хора! Ние сме изградени от Бога по един чудесен начин! Проектирани сме така, че да се справим, и то доста добре, с едно умерено количество напрежение. Всеки понася някакво напрежение. Ако излезете от топлия си дом, а навън е ужасно студено, това ще породви топлинно напрежение върху тялото ви. Съществува определено количество умствено напрежение, което всеки понася на работното си място. Синът ни, Дейвид, работи при нас в служението и не веднъж ни е казал колко уморен се чувства умствено вечер, когато се прибира. Неговата работа изисква доста мислене и когато се върне вкъщи, той има нужда от почивка за ума си. Ние пътуваме много в нашето служение и аз се уморявам. Често се случва през един уикенд да проповядвам на няколко богослужения. Правя това, което Бог ме е призовал да правя, но то също причинява едно нормално количество физическо напрежение. Във всеки един от тези случаи напрежението не може да бъде избегнато, но трябва да осъзнаем, че за да възстановим енергията, която сме изразходвали, е жизненоважно да прекарваме време в почивка и спокойствие. Нищо чудно, че Бог постанови човек да работи шест дни и после да има събота - на всеки седем дни да има един, в който той напълно да си почива от всичките си трудове (вижте Изход 20:8-10). Даже Бог Си почива от труда Си след шестте дни работа над творението (вижте Битие 2:2).

Ние можем да се справим с едно нормално ниво на стрес, но когато нарушим равновесието между почивка и труд и нещата станат прекомерни, най-често жертва става здравето ни. В днешния свят повече са хората, които се чувстват зле, отколкото добре. Те са уморени, изтощени и утеснени. Не им е останала почти никаква сила. Не могат да ходят пеша надалеч, а да тичат и дума не може да става. Повечето са толкова изморени, че дори не могат да изкачат стълбите, а нещо съвсем обикновено, като например една мивка пълна с мръсни съдове, може да ги хвърли в отчаяние. Медицината е предложила всякакви наименования, за да класифицира тази нова група от болести, но според мен коренът на повечето от тях се крие в липсата на мир, за който Исус ни говори, че трябва да имаме в живота си. Самият свят, в

който живеем, е стресиращо място. Равнището на шум нараства с обезпокоителни темпове. Преди години можехте да спрете колата си на някое кръстовище и ако автомобилът до вас бе със смъкнат прозорец, можеше да чуете някоя спокойна или весела песен, която да ви оправи настроението. Възможно бе даже да размените усмивка или поздрав с другия шофьор, макар и да не го познавате. Но днес звуците, които гърмят от повечето коли, са стресиращи. Само силата на звука може да накара всеки нормален човек да закрещи, а музиката наподобява писъците на човек, който току-що е станал свидетел на жестока сцена. Звуците сякаш целят да предизвикат най-дълбокия бунт, скрит в човешките души. Ако се усмихнете или помахате с ръка може да ви обвинят, че имате скрити мисли. Ако прекалено дълго гледате някого, този човек може да започне да ви крещи и да сипе нецензурни думи по ваш адрес. Не очаквайте особена учтивост по пътищата, но определено се пазете от коли, които ви изпреварват и се опитват да се врежат между движещите се пред вас автомобили.

Всеки бърза! Тъжното е, че никой никъде не отива и дори не го знае. Всичко това създава атмосфера без мир и спокойствие. Атмосферата в света днес е претоварена с конфликти и напрежение. Много семейства преживяват финансово напрежение. Нормалният живот често изисква две заплати, ето защо и двамата родители в дома трябва да работят или таткото работи на две места. Много самотни майки работят на две или на три места, за да могат да плащат сметките, а освен това трябва да са справят и с цялата останала работа по домакинството през нощта.

НАПРЕЖЕНИЕ, ПРИЧИНЕНО ОТ САТАНА

Уморените хора се поддават на изкушението по-лесно от отпочиналите. Уморените по-лесно се ядосват. Те са по-нетърпеливи и по-лесно се разстройват. Не е нужно да си гений, за да разпознаеш плановите на сатана. Запомнете, че той заговорничи и крои планове. Той е замислил да ви унищожи и осъществява плана си посредством измамливи методи, които може и да не разпознаете отначало. Аз преживях немалко стрес през първите дни на своето служение. Усещах тежестта на отговорността на раменете си. Почти непрекъснато мислех за проблемите, които могат да възникнат. Откъде ще дойдат парите? Как въобще да получа покани да говоря някъде, когато никой не знае коя съм? Как мога да говоря по радиостанциите? Живеех в страх и в човешки размишления. Всъщност, живеех в стрес. А стресът често предизвикваше разпри между Дейв и мен. Живеех в раздор с обстоятелствата наоколо. Сякаш не можех да накарам нещата около себе си да се придвижват толкова бързо, колкото на мен ми се искаше. Имах видение за живота си, но то не се развиваше според моите планове. Опитвах различни неща - първо едно, после друго, но без резултат. Често изпусках част от напрежението си пред Дейв и децата, но го криех от онези, които участваха заедно с мен в служението, и от хората, които исках да впечатля с голямата си вяра. Оттогава насам се научих, че да живееш с вяра означава да влизаш в Божията почивка (вижте Евреи 4:3). Но като криех чувствата си не можех да избегна вредите от стреса. Започнах доста често да посещавам кабинета на лекаря си. Той все ми повтаряше, че живея под напрежение. Няколко различни лекари ми казаха: "Млада госпожо, вие просто не разбирате колко напрегната е работата ви." Те ми го казваха, но аз не им вярвах. Знаех, че Бог ме е призовал в служение, но все още не се бях научила как да върша това и да живея в мир. И тялото ми плащаше цената. Бях под напрежение и от това се разболявах. Днес вече ясно разбирам, че казаното от лекарите е било правилно.

Не е възможно да живеем в света с другите хора и да не преживяваме никакъв стрес. Въпросът не е "Има ли стрес в живота ви?". Защото стрес има в живота на всеки. Въпросът всъщност е: "Справяте ли се със стреса? Вземате ли мерки да избягвате това, с което не можете да се справите? Почивате ли си, ядете ли правилно, смеете ли се достатъчно и предавате ли грижите си на Бога? Нарушено ли е равновесието в живота ви? Изпадате ли в крайности? Колко често ви се случва да се разгневите? А колко време оставате гневни?"

КАК РЕАГИРА НАШЕТО ТЯЛО НА НАПРЕЖЕНИЕТО?

Всеки път, когато се обезпокоите, всеки път, когато се разгорещите емоционално, вътрешните ви органи трябва да работят усилено, за да се приспособят към напрежението. Но те могат да издържат на това само определен период от време, а след това ще започнат да се изтощават и да показват симптомите на напрежението, на което са били подложени. Нека да ви разкажа какво преживява тялото ви вътрешно всеки път, когато се разстроите. Не съм лекар, но ще се опитам със свои думи да ви обясня какво се случва. Началото на стреса задейства една алармена система в тялото ни, която има за цел да го защити от всяка заплаха. Тази алармена система може да се задейства даже ако само си помислите за нещо обезпокоително или си представите някаква опасност. Тогава се включва и една верига от вътрешни реакции и ние сме готови да се борим с опасността или да избягаме от нея. Това означава избор между битка или бягство. Факторът, който предизвиква стреса, изпраща съобщение до мозъка ви посредством хипофизата и нервната система. Мозъкът, от своя страна, препраща сигнал за тревога до надбъбречната жлеза, която освобождава хормони като адреналина, които ускоряват сърдечния ритъм, повишават кръвното налягане, изпращат глюкоза до мускулите ви и повишават нивото на холестерола. Заплахата от стрес пуска в действие една сложна верига от реакции, за да ни подготви за "битката или бягството"- с други думи, да атакуваме това, което ни застрашава, или да избягаме от него. Така тялото ви казва на органите: "Атакуват ме! Помогнете ми да победя това или ми помогнете да избягам от него. Нуждая се от повече сила и енергия, за да се справя в този критичен момент!" Тогава телесните органи започват да му помагат. Те са подготвени да се справят с критични ситуации. Но когато някой постоянно живее в състояние на заплаха и стрес, органите се изморяват и износват. Идва момент, когато органите вече са изтощени от опитите си да се справят с всички опасни ситуации и се оказва, че вече не могат да се справят даже и с едно нормално ниво на стреса. Внезапно нещо прищраква и излиза от строя! При някои хора това е умът. При други са повлияни чувствата. За мнозина това означава увреждания на физическото здраве.

Ето и един пример за случващото се. Вземете един ластик и го разтегнете възможно най-много. После го отпуснете. Повтаряйте това много пъти и след известно време ще установите, че ластикът е загубил еластичността си и се е отпуснал. Продължавайте да го правите и накрая, след поредното опъване, той ще се скъса. Същото се случва и с нас, ако се разтягаме прекалено много и прекалено дълго. Накрая идва болестта. Хората казват: "Не знам какво ми има, но просто не се чувствам добре." Имат главоболие, болки в гърба, врата или в раменете, преумора, стомашна язва, проблеми с правото черво и други болестки. Когато обяснят на лекаря състоянието си, той го определя като "слабост на имунната система" или пък "някакъв вирус". В много от случаите проблемът се корени в годините прекарани в раздори и живот изпълнен със стрес. Стресът причинява болест като унищожава защитната имунна система на тялото. Тогава тялото на този човек не може да се бори с микробите и инфекциите. Органите просто се износват. Тогава въпросният човек "се чувства" изтощен.

ЖИВЕЙТЕ ПОЗИТИВНО

Отрицателните мисли, думи и чувства причиняват стрес, а стресът може да причини болест. Положителните мисли, думи и чувства носят здраве и изцеление. Размислете над следните стихове от Словото:

1. *"Тихи и необезпокоени ум и сърце са живот и здраве за тялото, но завистта, ревността и разяреността са като гнилост на костите"* (Притчи 14:30).

Разяреността представлява бурно негодувание, гняв или ярост. Да си разярен означава да си страшно ядосан. Подобно смущение причинява болест, защото емоционалното смущение разяжда доброто здраве и здравето тяло. А спокойният и мирен ум съдейства за здравето на цялото ни същество.

Живот без разпри

2. *"Сине мой, внимавай на думите ми, приеми и се покори на беседите ми. Да не се отдалечават те от погледа ти; пази ги във вътрешността на сърцето си. Защото те са живот за онези, които ги намират, изцеление и здраве за цялото им тяло" (Притчи 4:20-22).*

Кое ще ни донесе здраве и ще способства за изцелението ни? Размишленията над Божието Слово, а не над нещата, които причиняват стрес. Исус е нашият мир. Той е и живото Слово. Когато пребъдваме в Словото, мирът ни е изобилен. Той протича като река.

3. *"Облягай се, уповавай и бъди уверен в Господа с цялото си сърце и ум и не разчитай на собственото си разбиране. Във всичките си пътища разпознавай, признавай и приемай Него и Той ще направлява и ще оправя пътеките ти. Не се смятай за мъдър; с почит се бой и се покланяй на Господа и (напълно) се отвърщай от злото. Това ще бъде здраве за нервите и сухожилията ти и като мозък и влага за костите ти" (Притчи 3:5-8).*

Когато умът е спокоен, здравето е защитено. Мъдрият човек уповава на Господа вместо да се тревожи. Прекарах години от живота си, като обмислях всичко и се опитвах всичко да проумея. Това навреди на здравето ми. Сега се чувствам много по-добре физически, отколкото когато бях на 35 години. Ще попитате: "Защо?" Сега вече не се тревожа. Научих се да предавам грижите си на Господа и по този начин вече не живея под непрестанно напрежение. Когато се научих да го правя, спряха и раздорите между мен и Дейв. В миналото постоянно го тормозех, като се опитвах да го накарам да гледа на нещата така, както ги виждах аз. А сега отстъпвам назад и моля Бог да промени онова, което трябва да бъде променено.

4. *"Има хора, чието необмислено говорене пронизва като меч, но езикът на мъдрите докарва изцеление" (Притчи 12:18).*

Необмисленото говорене често предизвиква спорове. Фразата "пронизва като меч" символизира грубите думи, които ни пронизват и нанасят. А мъдрият може да употреби устните си, за да даде изцеление. Напълнете устата си с Божието Слово, а не със своите собствени думи. Здравето ви ще се укрепи! Знаем го от собствен опит.

5. *"Веселото сърце е благотворно лекарство и жизнерадостният ум носи изцеление, но унилият дух изсушава костите" (Притчи 17:22).*

Колко простичко е казано! Веселият, безгрижният и жизнерадостен човек ще бъде здрав. А гневливият не е нито весел, нито жизнерадостен, и най-вероятно не е и здрав. Исус ни даде отговора на възможните стресови ситуации в живота. Той каза:

Искам да имате съвършен мир и увереност. В света ще имате скърби, изпитания, страдания и разсипани надежди. Но не унивайте, защото Аз победих света. (Аз го лиших от силата да ви навреди и го покорих заради вас.) (Йоан 16:33, перифраза на автора).

Напрежението, което причинява работата, уличното движение, децата или взаимоотношенията ви с околните, няма силата да ви нарани, ако вие останете спокойни и жизнерадостни. Определено Исус не би ни оставил в свят, който има силата да ни нарани, без да ни даде разрешение за този проблем. Да, в света има стрес, но вътре в нас живее Той.

По-велик е Оня, Който е във вас, от онзи, който е в света. (I Йоан 4:4)

Но стресът в света не е единственият вид стрес, който може да повлияе на вярващия. Понякога източникът на нашето напрежение се намира вътре в нас, защото сме в борба със самите себе си.

ДЕСЕТ - ВОЮВАТЕ ЛИ СЪС САМИТЕ СЕБЕ СИ?

БИБЛИЯТА Е КНИГА ЗА ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА. Тя сякаш се занимава предимно с три конкретни вида взаимоотношения: с Бога, със самите себе си и с нашия ближен. Преди няколко години преминавах през период от живота си, когато копнеех и търсех да ходя в мир. Искях вече не просто да слушам за мира, но бях твърдо решена да разбера как да се радвам на един живот изпълнен с мир. Защото не е възможно да се радваш на живота, ако нямаш мир. Един ден прочетох следния стих:

1 Петрово 3:10-11

Защото който иска да се радва на живота и да види добри дни (добри, независимо дали са такива или така изглеждат) да пази езика си от зло и устните си от измама (коварство, хитрост). Нека се отвърне от злото и да го избягва и нека върши добро. Нека търси мир (хармония, необезпокоеност от страхове, от гневливост и от морални конфликти) и да се стреми към него. (Желайте не просто мирни взаимоотношения с Бога, с ближните си и със самите себе си, но ги търсете, стремете се към тях.)

И до днес все още ми доставя удоволствие да препрочитам този пасаж и да попивам силата, която струи от принципите за успешен живот всеки ден. Той дава а четири конкретни принципа за всеки човек, който желае да се наслаждава на живота.

1. Пази езика си свободен от зло.
2. Отвърщай се от нечестието.
3. Върши добро.
4. Търси мира.

1. Пази езика си свободен от зло.

Божие Слово ясно заявява, че силата да даваме живот или смърт се крие в езика. Аз съм в състояние да докарам благословение или нещастие в собствения си живот чрез думите си. Ако искам да се наслаждавам на живота, трябва внимателно да подбирам това, което изричам.

2. Отвърщай се от нечестието.

Трябва да вземем мерки и да излезем от нечестието или от нечестивото обкръжение. Първата глава на Псалмите ни наставлява да отбягваме да седим бездейни в пътеката на грешните. Действията, които трябва да предприемем, може да означават промяна на приятелствата ни, или че трябва сами да обядваме вместо да седим и да слушаме клюките в офиса. Това може дори да означава да се чувстваме самотни известно време. Преди всяко ново начало трябва да има край. Желанието да имаме нов живот - живот изпълнен с праведност, мир и радост - ще изисква от нас смъртта на някои неща, докато чакаме Бог да роди новото в нас.

3. Вършете добро.

Решението да вършим добро трябва да дойде веднага след решението да спрем да вършим зло. Може на пръв поглед да изглежда, че едното автоматично следва от другото, но не е така. И двете решения са въпрос на конкретен избор. Покаянието е двустранно; то изисква отказване от греха и обръщане към праведността. Някои хора се отказват от греховете си, но така и не вземат решението да започнат да правят добро. Вследствие на това те скоро биват подмамани и отново се връщат в греха.

Библията е пълна с примери за "принципа на положителното заместване":

Ефесяни 4:25, 28

Като отхвърлите всяка лъжа и я премахнете изцяло, нека всеки да говори на ближния си истина... Нека крадецът вече да не краде, но по-добре да бъде работлив и почтено да изкарва хляба си като върши нещо със собствените си ръце.

4. Търсете мира.

"Нека търси мир" е четвъртото наставление към човека, който истински желае да се радва на живота си (**1 Петрово 3:11**). Забележете, че трябва да търсим мира, да го преследваме и да се стремим към него. Не можем просто да желаем мир, без да има никакво съответно на желанието ни действие. Трябва да желаем мира енергично. Докато търсим и се стремим към мира, не трябва да забравяме трите конкретни вида взаимоотношения: с Бога, с нас самите и с нашите близни.

Живеете ли в мир със себе си? Повечето хора живеят в непрестанна борба със себе си. И тъй като прекарваме повече време със себе си, отколкото с когото и да било друго, това се превръща в значителен проблем. Всъщност, не можете да избягате от себе си! Човек, който не се разбира със себе си, най-вероятно няма да се разбира и с другите. Ако не се радвате сами на себе си, няма да можете да се радвате и на другите.

НАУЧЕТЕ СЕ ДА СЕ ПРИЕМАТЕ

Трудно е човек да харесва и да приема собствената си личност. Себеотричането и себеомразата са два от най-големите проблеми, с които хората трябва да се справят. Мнозина ги имат, но не го знаят. Аз страдах от факта, че не се харесвам, в продължение на много години, но си мислех, че проблемът е породен от хората, които ме заобикаляха. На мен също така мнозина не ми харесваха и вътрешно усещах, че и те не ме обичат. Другите хора гледат на нас така, както ние самите виждаме себе си. Това е доказано и в Писанието от примера, даден в книгата Числа с дванадесетте съгледвачи, изпратени от Мойсей да проучат обещаната земя (вижте Числа 13). Когато съгледвачите се върнаха от мисията, десет от тях говориха изключително отрицателно за земята.

Числа 13:33, курсивът е на автора

Там видяхме Нефилимите (или гигантите), Енаковите синове, които произлизат от исполинския род; и В нашите си очи ние изглеждахме като скакалци и такива им се Виждахме и на тях.

Хората не ме харесваха, защото и аз самата не се харесвах. Как можем да очакваме другите да ни приемат, ако ние се самоотхвърляме? Всеки жъне това, което е посял (Галатяни 6:7). Това е проблем за много хора. Вярвам, че голям процент от всички проблеми, с които хората се сблъскват, са свързани с тяхното отношение към самите себе си. Мнозина живеят със срам и осъждение от миналото си и тези неща трябва да бъдат премахнати, за да може в тях да се роди победоносното християнство.

ЗАЩО ХОРАТА НЕ СЕ ПРИЕМАТ?

Първостепенната причина, поради която повечето хора не се приемат, са собствените им слабости и грешки. Би било лесно да се приемем такива, каквито сме, ако няхме недостатъци. Но истината е, че ги имаме. Хората не се приемат, защото не могат да отделят въпроса "кой съм аз" от "какво правя". Това, което правя аз, не винаги е свършено. Въпреки това аз знам коя съм - Божие дете, което Той много обича. Моята стойност и значимост произтичат от факта, че Исус умря за мен, а не поради това, че правя всичко перфектно (вижте Римляни 3:22-23; 4:5). Вие сте невероятно ценни и важни. Вие сте специални за Бога и Той има добри намерения за живота ви (вижте Еремия 29:11). Вие сте били изкупени с кръвта

на Христа (вижте Деяния 20:28). Библията говори за "скъпоценната кръв на Христа", което значи, че Христос действително плати висока цена, за да изкупи теб и мен (I Петрово 1:19). Повярвай в това и ще започнеш да го получаваши. Истината ще донесе изцеление за душата ти и свобода в живота ти. В Божието Слово са дадени много примери за слаби хора, които бяха избрани от Бога да извършат велики неща за Негова слава. Не се оценявайте като непотребни просто поради факта, че имате някои слабости. Бог дава на всеки един от нас възможността да стане един от успехите на Исус. Неговата сила се проявява съвършено в нашата немощ (вижте II Коринтяни 12:9). Немощта ни Му дава подходяща възможност да покаже силата и славата Си.

Вместо да се изтощавате, като се опитвате да се отървете от немощта си, по-добре я дайте на Исус. Той може да я отмахне от вас, а може и да я изпълни със Своята сила. Що се отнася до мен, и двете възможности са еднакви. Учениците бяха обикновени мъже, които имаха слабости също като теб и мен. Евангелията ясно говорят, че Петър е бил недодялан и избухлив рибар, който често е проявявал нетърпение, гняв и ярост. А в един изключително важен момент беше толкова уплашен да не би да бъде разпознат като ученик на Исус, че се подаде на предателство и си спечели етикета "страхливец" за доста дълго време. Андрей може би бе мекушав и прекалено благ, за да бъде нещо повече от последовател. Той избягваше ролята на водач и с готовност свиреше "втора цигулка" след брат си Симон Петър и неговите шумни и непрестанно съревноваващи се приятели Яков и Йоан. Едва ли помним нещо повече за Яков и Йоан, освен факта, че майка им поиска за тях да бъдат равни по положение с Исус и да стоят от двете Му страни, когато Той основе царството Си. Дали пък не бяха малко по-амбициозни, отколкото е необходимо? Тома бе мъж, който се опасяваше да се довери на водача си. Всичко трябваше да му бъде доказано, преди той да може да го приеме. А освен това с Него беше и Матей. Религиозните водачи на Израел бяха възмутени, че Исус въобще Си е помислил да общува с този презрян бирник. Представете си ужаса им, когато Господ яде с него в дома му и го покани да стане един от Неговите последователи и близки сътрудници. Вероятно единственият човек, който тогавашните религиозни водачи щяха да считат за достоен за каквото и да било възхищение, беше Юда. В очите на света Юда притежаваше умения за бизнес и лични качества, които предвещаваха успех. Но най-големите му естествени заложби и силни страни станаха и най-големите му слабости и донесоха погром в живота му.

ГЛЕДАЙТЕ НА НЕМОЩТА КАТО ИСУС

Смятам следния факт за доста интересен - тези, които светът препоръчваше, бяха отхвърлени от Исус, а за онези, които бяха отхвърлени от света, Исус всъщност каза: "Давайте ми ги на Мен. Не Ме е грижа колко недостатъци имат. Ако те ми се доверят, Аз мога да извърша велики и мощни неща чрез тях." Исус се моли цяла нощ преди да избере дванадесетте мъже, които щяха да бъдат най-близките Му приятели в продължение на три години. Те имаха многобройни слабости и Той го знаеше, когато ги покани да се присъединят към Него. И въпреки това, с изключение на Юда Искариотски, те всички продължиха Исусовото служение по един енергичен начин след смъртта, възкресението и възнесението Му.

Първо Коринтяни 1:25-29 разкрива какво е сърцето на Бога към хората със слабости.

Глупавото от (което има за свой източник) Бога е по-мъдро от човеците и слабото от (което произтича от) Бога е по-силно от човеците. Защото (просто) помислете за собственото си призвание, братя, не са много (тези от вас, които са считани за) мъдри според човешките преценки и стандарти, малцина са влиятелни и силни и малцина са с висок и благороден произход. (Не), защото Бог избра (нарочно подбра) това, което в света е глупаво, за да посрами мъдрите и това, което светът нарича слабо, за да посрами силните. Също така избра (нарочно подбра) Бог това, което в света е нискостоящо и незначително, презряно и считано за долно, даже и нещата, които ги няма, за да унищожи ония, които ги има, така че нито един

смъртен човек да (не претендира за слава) не се похвали в присъствието на Бога. Невероятно! Тези стихове ми дават такава надежда за бъдещето ми. Бог може да употреби дори и мен! Бог може да употреби и вас! Насърчавам ви да отклоните погледа си от това, което си мислите, че не е наред вътре във вас, и да погледнете към Исус. Почерпете сила от безграничната Му мощ! Позволете на Неговата сила да изпълни вашата немощ. В Христа ние сме равни. Ако например един човек има 10% немощ и 90% сила, а мярката на друг е 40% слабост и 60% сила, логично е да кажем, че вторият човек е по-слаб от първия и следователно по-неблагонадежден за определена задача. Бог обаче не гледа и не съди като човек. И двамата от примера са равни пред Христа просто защото Той желае да снабди, като прибави нужната мярка от сила за всеки от тях. По този начин в Христа те ще действат на едно и също ниво и с едни и същи възможности. Това е една прекрасна библейска истина и тя ни освобождава да бъдем всичко онова, което можем да станем, без страх от отхвърляне и без да е нужно да се боим от присъщите ни слабости. Ако схванете тази истина, никога повече няма да е необходимо да сте в борба със самите себе си! Години наред аз воювах с Джойс Майър. Не се харесвах и непрекъснато се опитвах да се променя. И колкото повече се опитвах да се променя, толкова повече се ожесточавах. И така до онзи славен ден, когато открих, че Исус ме приема точно такава, каквата съм. Той и само Той можеше да ме доведе до мястото, където трябваше да бъда. Нито борбите ми, нито усилията, които полагах, можеха да усъвършенстват недостатъците вътре в мен. Това се постига "не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ на силите" (Захария 4:6). Неотдавна една жена ми разказа как е била освободена от духа на раздор след един от нашите семинари. "В живота ми имаше толкова много конфликти, че нямаше даже една-единствена област или взаимоотношение, които да не са изпълнени с раздора или контролирани от него", ми призна. Тя слушала други хора да говорят за "мира, който никой ум не може да схване", но така и не можела да разбере какво са имали предвид. Заяви, че след семинара се е почувствала променена. Едва след като посети поучителните събрания обаче, на които аз изобличих духа на раздора, тя за пръв път в живота си преживя мир. И той така я изпълнил, че на следващата сутрин, когато се събудила, не знаела какво точно да направи след като стане от леглото. Трябвало буквално да се учи отново как да прави дори най-простичките неща в живота. Това се дължало на факта, че до този момент всичко, което правела, било подбуждано и извършвано чрез разправии. Тя непрекъснато съдела, критикувала и била недоволна от себе си. Като отхвърляла себе си, тя отхвърляла и всички онези способности, които й били дадени от Бога. Чувствала се ужасно и затова непрестанно се стремяла да стане по-добра. Презирала всичките си слабости и недостатъци и все не успявала да види силните си страни.

Но разберете - всички ние имаме и от двете - и силни, и слаби страни.

Апостол Павел свидетелства:

II Коринтяни 12:9

И с още по-голяма радост ще се похваля с немощите и недъзите си, за да почива (да, нека да разпъне шатъра си и да обитава) в мене силата и мощта на Христа (Месията).

Апостолът се бореше със слабостите си, но се научи, че Христовата сила и благодат ще са му достатъчни.

ЗНАЙТЕ НА КАКВО ДА СЕ ОБЛЕГНЕТЕ

С други думи, Бог каза: "Павле, наистина не е необходимо да разрешавам този твой проблем, а и ти няма нужда да се тревожиш за него. Аз ще го изпълня с Моята сила и това ще е същото както ако го няма, но ще е така само докато продължаваш да уповаваш на Мен!" И сега вече виждаме истинския си проблем. Ние сме независими и не ни се нрави перспективата непрекъснато да се облягаме на някого. В естествената си същност аз често съм доста рязка когато работя с хора и ставам още по-сурова, ако някой ме е раздразнил. Всички знаем, че

Живот без разпри

това не е добро качество за един служител. Години наред полагах усилия да стана по-внимателна и мека. Вземах решения, давах си обещания и упражнявах всичкото самообладание, което можех да намеря в себе си. И макар че действително се поусъвършенствах, все още ги имаше онези ужасни мигове, когато истинското ми естество излизаше на повърхността. След като години наред се бях чудила: "Как би могъл Бог да ме употребява? Как може да ми се довери? Ами ако нараня някого?", най-накрая Бог ми показа, че неизменната ми победа зависи от това аз непрекъснато да пребъдвам и да се облягам на Него.

Йоан 15:5

Аз съм лозата, вие сте пръчките. Който пребъдва в Мене и Аз в него, той дава много (изобилен) плод. Обаче отделени от Мене, (отсечени от жизненоважното единство с Мен) не можете да сторите нищо.

Йоан 15:4

Пребъдвайте в Мене и Аз ще пребъдвам във вас. (Живейте в Мене и Аз ще живея във вас. Като никоя пръчка не може да дава плод от само себе си, без да остане на (да бъде жизнено съединена с) лозата, така и вие не можете да давате плод, ако не пребъдете в Мене.

Знаейки тази истина, аз съм принудена непрестанно да се облягам на Него. Нуждата ми ме кара да търся лицето Му. Не мога да Му отдавам слава, ако не уповавам на Него. Бог няма нужда да се обляга на мен - аз се нуждая да се облека на Него. Той ме е призовал да служа като Негов представител. Тъй като ме е призовал, Той ме е изпълнил с желанието да го сторя. И все пак аз знам, че слабостите и недостатъците ми могат да ми попречат да постигна целта си. В продължение на години аз се борех с недостатъците си и не можех да мръдна и на крачка от мястото на борба. Сигурна съм, че хората са ме гледали и са си казвали: "Не може да бъде! Бог не може да те призове да направиш нещо значимо." Искях да вярвам на Бога и на това, което ми говореше сърцето, но чувах гласовете на хората и позволявах на тяхното мнение да ми влияе. Слушах и дявола, който всеки ден ми даваше подробна текуща справка за всичките ми недостатъци и неспособности. Той ми напомняше колко често съм опитвала да се променя и не съм успявала. Но тогава до мен достигна светлината на Римляни 7:24-25.

Римляни 7:24-25

О, нещастен, жалък и окаян аз човек! Кой ще ме освободи и избави от (оковите на) това тяло на смъртта? Благодаря на Бога! (Той ще го направи чрез Христа Исуса (Помазаника), Нашия Господ!

I Коринтяни 1:27

Накрая успях чрез Божията благодат да повярвам, че Той е избрал точно мен с определена цел. Не бяха ме "пробутали" на Господа да бъда употребена просто в краен случай, след като вече е опитал с други двеста. Той избра мен! Той нарочно избира онези, които светът би нарекъл слаби и глупави, и го прави, за да посрами мъдрите.

Нека още днес да спрете да воювате със себе си. Научете се по мъничко да се надсмивате над себе си. Не се напрягайте толкова. Даже и в най-отбраните си светии Бог оставя несъвършенства, за да се увери, че те винаги ще се нуждаят да се облекнат на Него. Бог често ми разкрива нещо за самата мен, което Той пази в тайна от останалите. Мога да си мисля, че съм ужасна, но другите си мислят, че съм прекрасна. О, колко чуден е в действителност нашият Бог! Той може едновременно да открива и да скрива. Той ми показва недостатъците, за да остана смирена, и ги скрива от другите, за да не ме критикуват. Аз принадлежа на Бога. Моите недостатъци са работа единствено и само на Бога.

ВНИМАВАЙТЕ ДА НЕ СЕ СЪДИТЕ ЕДИН ДРУГИГО

Ако някой съсед дойде у нас и започне да се оплаква от това как синът ми си носи косата, аз ще му кажа (и се надявам да съм учтива) да си гледа своята работа. Моето дете не е негов проблем. Същото закрилническо отношение има и нашият небесен Отец към Своите деца. Сатана е "клеветникът на братята" (Откровение 12:10), но той е и лъжец (вижте Йоан 8:44). Ние не трябва да се осъждаме един друг.

Римляни 14:4

Кой си ти, че да съдиш и да порицаваш чуждия слуга? Пред своя си господар той стои или пада. И ще стои и ще бъде подкрепен, защото Господарят (Господ) е силен да го укрепи и да го направи да стои.

Аз стоя, защото Исус ме поддържа. Когато едно дете се учи да върви, родителят е винаги наблизо, държи ръката му и му помага да запази равновесие, за да не падне и да се нарани. Аз стоя, защото моят Баща ме подкрепя и ме държи изправена. Аз съм укрепена и стоя чрез Неговата сила, не чрез моята собствена! Воювате ли със себе си поради осъждението и мнението на другите? Вижте как Павел коментира порицанието от околните.

I Коринтяни 4:3

Но (що се отнася до мен лично) за мене не е от значение дали ще бъда съден от вас (относно това) и че вие или човешки съд ще ме разследва, разпитва или ще ме подложи на кръстосан разпит. Даже аз не съдя и не изпитвам себе си.

Някои хора критикуваха верността на Павел. Той не се опита да се защити, нито се ядоса. Той просто каза: "Не ме е грижа какво мислите. Даже и аз самият не съдя себе си." Много пъти в миналото съм обръщала на този пасаж и съм попивала посланието му, уповавайки на силата на Божието Слово да ме избави от самоосъждението и критиката. Вие не можете да победите врага, но Божието Слово може. Уповавайте на Словото да ви избави, а не на себе си. Идете при Словото, когато сте в беда. Когато изкушението почука на вратата ви, отговорете му със Словото. Защо е толкова важно хората да се избавят от вътрешен конфликт със самите себе си? Не можем да се движим в мир, ако първо не сме били основани в праведността. Божието царство е правда, мир и радост в Святия Дух (вижте Римляни 14:17). Този принцип на царството демонстрира една прогресия. Ако желая да имам радост, трябва да имам мир, а за да имам мир, трябва да имам праведност - една истинска праведност, а не само изповядване на правдата.

ИЗПОВЯДВАЙТЕ ПРАВДАТА

Започва се с изповядването на правдата. Назоваваме нещата, които не съществуват, сякаш вече са съществуващи (вижте Римляни 4:17). Това е наша привилегия като Божии деца. Той също говори за несъществуващото, така сякаш действително го има. Бог каза на Аврам, че го е направил баща на много народи, много преди на Аврам да се роди дете като наследник. Но Бог говори за това сякаш то вече бе действително и ние имаме същата привилегия. Аз мога да кажа, че съм Божията праведност в Христа, защото Словото казва, че това е така (вижте II Коринтяни 5:21). Колкото по-често го изповядвам, толкова по-силна става реалността му вътре в мен. Но за да се придвижва в истинския мир, аз се нуждая от праведност, която да бъде основана като истина в душата ми. Трябва да съм уверена, че го знам. Това трябва да е така закоренено в сърцето ми, че "клеветникът на братята" (Откровение 12:10) да не може да ми го открадне с лъжите си.

Римляни 4:19

Трябва да съм така основана върху правдата чрез кръвта на Христа, че даже и да виждам недостатъците си, това да не е в състояние да ме срази. Авраам "не отслабна във вяра,

Живот без разпри

когато вземаше предвид абсолютната неспособност на тялото си, което беше почти като мъртво, тъй като той бе на около сто години, нито когато вземаше предвид безплодността на Сарината замъртвяла утроба".

Той виждаше недостатъците си и не се поклащаше ни най-малко. Авраам вярваше в Бога и това му се счете за праведност. Аз съм праведна, не защото никога не правя грешки, но поради факта, че Исус никога не е правил грешка. Той е Съвършеният и вярата ми в Него кара Отец да гледа и на мен като на праведна. Вие и аз можем да премахнем всичките раздори със самите себе си и да навлезем в този благословен мир, който води до живот изпълнен с радост. Исус откупи този живот за нас чрез смъртта и възкресението Си.

ЕДИНАДЕСЕТ - РАЗДОР С БОГА

ВЕЧЕ ГОВОРИХМЕ, че е изключително важно да живеем в мир със себе си. Сега искам да споделя с вас важността на това да не живеем в конфликт с Бога. Може и да ви звучи странно, но много хора са страшно ядосани на Бог по най-различни причини. Бог не е източникът на проблемите на когото и да било. Той е Единственият, Който може да ни помогне!

Разгледайте отново основните принципи в I Петрово 3:10-11.

Защото който иска да се радва на живота и да види добри дни (добри, независимо дали са такива или така изглеждат), да пази езика си от зло и устните си от измама (коварство, хитрост). Нека се отвърне от злото и да го избягва и нека върши добро. Нека търси мир (хармония, необезпокоеност от страхове, от гневливост и от морални конфликти) и да се стреми към него. (Не само желайте мирни взаимоотношения с Бога, с ближните си и със самите себе си, но ги преследвайте, стремете се към тях.

ЯДОСАНИ ЛИ СТЕ НА БОГА?

Защо много хора се хващат в този капан? Бях ужасена, когато Бог постави в сърцето ми това послание, за да служа с него по време на богослуженията. Не вярвах, че ще има много хора, които да се нуждаят да им бъде послужено относно техния гняв срещу Бога, но не се оказах права. Главната причина за много емоционални проблеми е съществуването на една скрита пукнатина в отношенията с Бога. Това е причината, поради която имаме горчивина и раздражително отношение към живота, което пък отваря вратата за не малко нещастия и мъки. Човек е създаден да получава любов от Бога, да ѝ се наслаждава и да се къпе в нея. Той трябва също така да дава изобилно от своята любов, както на Бога, така и на заобикалящия го свят. Бог е създал човека, за да има общение с Него - топло, нежно, любящо, открито взаимоотношение. Всеки път, когато това ни липсва или е възпрепятствано по някакъв начин, човек страда.

ПРОБЛЕМЪТ ВИНА И ОСЪЖДЕНИЕ

Ако човек се отдръпне от общение с Бога поради вина и осъждане над собствените си грехове и слабости, то той се обрича на непрестанно нещастие. Този човек пресича единствения източник на сила, който може да му бъде в помощ. Бог, чрез Христа, е мой помощник, когато съгрешавам. Неговата благодат ще погълне греха ми, ако го вярвам и го приема. Той е Този, Който може да ме укрепи, без значение каква е немошната ми. И тъй като само Бог може да ми помогне, ще бъде невероятно глупаво да се отделям от Него. Най-лошото нещо, което човек може да направи, когато има проблем в живота си, е да обвини Бога за това. Бог желае да ни помогне! Не Той е причината за проблема, а дяволът. Проблеми ни създават светът, плътта и дяволът, а не Бог! Това не значи, че Бог никога няма да ни поведе по път, по който ние не бихме искали да вървим, защото Той го прави. Израилтяните сигурно

предпочитаха да тръгнат по някой по-пряк път към Обетованата земя. Но Бог ги поведе по този път, защото това беше Неговото намерение.

Изход 13:17-18

Когато фараон пусна хората, Бог не ги преведе през пътя за филистимската земя, макар че това беше по-близкият път; защото Бог рече: "Да не би хората да изменят намерението си, когато видят война и да се върнат в Египет." Но Бог преведе хората по обиколен път през пустинята към Червеното море. А израилтяните излязоха от Египет построени (в боен ред).

Бог знае кое е най-доброто за нас. Понякога се случва ние да чувстваме, мислим или да желаем да поемем по определен път. И сме изкушени да се ядосаме на Бога, когато Той ни поведе в друга посока. Вземете решение да се доверявате на Бога, че Той знае кое е най-доброто за вас. Бог е ваш приятел - най-добрият ви приятел. Никога няма да имате друг приятел като Исус. Разочарованието от живота, от хората или от обстоятелствата може да се развие в разочарование от Бога. Точно това желае и дяволът! Ако сте разгневени на Бога, ако сте сърдити или огорчени на Бога, Той ви дава възможност, докато четете тази книга, да бъдете освободени от капана, който сатана е заложил за вас. Бог е ваш помощник, а не враг. А какво ще кажеш за всичките трудности, които идват в живота ни? Аз нямам изчерпателен отговор за всички разочарования на живота. Ако се опитвам да проумея всичко в собствения си живот, аз се обърквам. Това объркване не е от Бога, ето защо аз съм взела решение да не живея чрез разсъждения. Петнадесет години от детството ми - от тригодишна до 18-годишна възраст - бяха изпълнени със сексуален тормоз, който ми причини най-ужасната душевна болка. Прекарах следващите повече от 30 години, опитвайки се да преодолеея първите 18 години. Бях огорчена от живота и от хората. Негодувах срещу всички, които имаха приятен живот и не бяха изтърпели болката, която аз бях понесла. Не знаех как да получа Божиите любов, благодат и милост, от които се нуждаех. Но на мен ми бе спестено мъчението да се гневя на Бога. Мнозина, които са претърпели тормоз, действително се разгневяват на Бога. Те не могат да проумеят защо Бог не им е помогнал. Затова не могат да Му се доверят. Разбирам защо това може да се случи. Бях изпълнена с въпроси. Защо един любящ Бог ще стои отстрани и ще гледа как едно дете страда така ужасно? Защо не спря болката? Знаем, че Бог може да направи всичко, което пожелае. Ние не проумяваме защо Той не предотвратява нещата, които ни нараняват. Бог ми даде някои отговори на въпросите ми, но въпреки това аз все още трябва да се утешавам с истината, че "знаем само отчасти" (I Коринтяни 13:12). С ограничения си ум ние не можем да разберем рака, защо любимите ни хора ни биват отнети от смъртта, тормоза, наркотиците, алкохола, войната и много други неща, които ни причиняват болка, която е почти непоносима. Нашата утеха трябва да идва от упованието ни в Бога. Грехът и злото са в света. Все още бушува вековната битка между силите на доброто и злото и подозирам, че това ще продължава до края на времето. Понякога изглежда така, сякаш злото е победило доброто, но окончателната победа принадлежи на онези, които поставят упованието си в Бога.

ИЗБЯГВАЙТЕ ВРАЖДТА С БОГА

Йов беше човек, който уповаваше на Бога. Въпреки това, когато вярата му бе изпитана в огнената пещ на страданието, той си задаваше същите въпроси, които и ние си задаваме. Мразя живота си, не искам да живея вечно. Остави ме, защото дните ми са като дъх (суета). Що е човек, та да го възвеличаваш и да го счита за важен? Да обръщаш внимание на него? Да го посещаваш всяка сутрин и да го изпитваш всяка минута? До кога не ще отвърщаш поглед от мене и не ще ме оставиш ни колкото плюнката си да погълна? Ако съм съгрешил, с какво съм ти навредил с това, о, Наблюдателю и Пазителю на човеците? Защо си ме поставил като Своя мишена, така щото станах бреме за себе си (и за Теб)? И защо не простиш прегрешението ми и не отнемеш беззаконието ми? Защото сега ще легна в прахта и (даже и) да ме търсиш усърдно, (ще е твърде късно, защото) вече няма да ме има. (Йов 7:11-21)

Живот без разпри

Йов бе настроен отрицателно и обезкуражен. Той питаше Бога и искаше да умре, защото беше много наранен. Беше объркан, защото Бог все още не беше го избавил. Но трябва да прочетем и края на този разказ. И Господ обърна плена на Йова и възстанови имотите му, когато той се помоли за приятелите си; и Господ даде на Йов двойно повече, отколкото имаше преди. (Йов 42:10) Когато Йов се отказа от гнева си срещу Бога и човеците, дойде и неговият пробив. Псалмистът е преживял същото нещо! Прочетете как се променят чувствата му.

Псалм 73:12-28

Вижте, такива са нечестивите, които винаги благоуспяват и са спокойни в света, те умножават богатство! Сигурно тогава аз напразно съм очистил сърцето си и съм измил в невинност ръцете си. Защото по цял ден съм измъчван и поразяван, и съм наказван всяка сутрин. Ако говорех така (и ако бях дал израз на чувствата си), щях да стана неверен и да изневеря на поколението на чадата Ти. Но когато мислех как да разбера това, то ми се виждаше прекалено мъчно и твърде болезнено, докато не влязох в Божието светилище; тогава разбрах (защото размишлявах над) техния край. (И все пак) Ти наистина поставяш (нечестивите) на хлъзгави места; Ти си ги тръшнал в разорение и гибел. Как изведнъж се сричат те! Съвършено са погълнати от ужаси! Както съня (който ти се струва истински), докато не се събудиш, така, о, Господи, когато Ти се надигнеш, (за да обърнеш внимание на нечестивите) Ти ще презреш външната им показност. Защото сърцето ми бе наранено, огорчено и кипеше, и сякаш бях убоден в сърцето си (като че ли с острия зъб на пепелянка). Тъй глупав, обезумял и оскотял бях, и невеж. Бях като животно пред Тебе. И все пак, аз съм винаги с Тебе, Ти държиш дясната ми ръка. Ще ме направляваш чрез съвета Си и подир това ще ме приемеш в слава и почит. Кого имам на небето, освен Тебе? И на земята не ме радва и не желая нищо друго, освен Тебе. Плътта и сърцето ми може и да отпаднат, но Бог е Скалата и твърдата Сила на моето сърце и вечният ми дял. Защото, ето, тези, които се отдалечават от Тебе, ще погинат; Ти ще изстребиш всички, които са Ти неверни и които като (духовни) блудници Те оставят. Но за мене е добре да се приближа при Бога; поставил съм упованието си в Господа Бога и Него съм направил свое прибежище, за да разказвам за всичките Твои дела.

А сега позволете ми да ви дам своята версия на тези стихове.

Господи, наистина изглежда сякаш нечестивите преуспяват и живеят по-добре от мен. Опитвам се да живея богоугоден живот, но от това сякаш няма особена полза. Изглежда така, сякаш всичко е напразно. В живота ми има единствено неприятности и когато се опитам да ги разбера, болката е повече, отколкото мога да понеса. Обаче аз съм прекарвала време с Теб и разбирам, че накрая нечестивите ги сполетява разруха и гибел.

Сърцето ми бе наскърбено. Бях огорчена и разстроена. Бях глупава, Боже, невежа, и се държах като животно. Сега виждам, че Ти Си непрестанно с мен. Ти държиш десницата ми. Кого имам в небето, Боже, освен Тебе? Кой ще ми помогне? Ако Ти не го направиш, на земята няма никой, който да може да го направи. Ти Си моята сила и моят дял винаги. Добре е за мен да уповавам на Теб, о, Господи и да Те направя свое прибежище.

Има много други примери в Божието Слово за мъже и жени, които не разбираха какво им се случва. Те преминаваха през периоди в живота си, когато задаваха въпроси, съмняваха се, обвиняваха и даже критикуваха Бога. Но осъзнаха глупостта си. Покаяха се и се обърнаха, за да уповават на Бога, вместо да Му се гневят.

ПРОШКАТА СТОИ МЕЖДУ ПОРАЖЕНИЕТО И ПОБЕДАТА

Насърчавам хората, които са се гневили на Бога, да простят в сърцата си. Той не се нуждае от прощката ни. Но ние трябва да се потрудим и да преминем през този процес, да изразим простителността си с думи, за да бъдем освободени от гнева, горчивината и негодуванието

към Него. Ако успеем да извървим този път на простителност, може да бъдем възстановени за един мирен живот, но ако не простим на Бога, когато се нуждаем да го направим, ще си останем в раздор. Ето какво се случило в следните ситуации след смъртта на обични хора. Двата разказа много си приличат, но завършват по съвсем различен начин. Преди няколко години една жена изгуби съпруга си, след заболяване от рак. Докато боледуваше, мъжът бе новороден, изпълнен със Святия Дух и стана напълно посветен на Евангелието. Той полагаше всяко усилие да споделя свидетелството си с колкото се може повече хора. Цялото му семейство очакваше този човек да бъде изцелен свръхестествено от Бога и да изживее живота си като свидетелство за Божията изцелителна сила. Той беше получил пророчества, че ще живее и няма да умре. Семейството му стоеше във вяра и изповядваше Словото. Те правеха всичко, което им казваха техните духовни водачи и лекарите. И въпреки това, човекът умря. Макар че премина през много объркване, гняв и разочарование, жената успя да постави упованието си в Бога и да излезе от всичко това победоносно. На седмата годишнина от смъртта му получи писмо от нея, с което тя благодареше на Дейв и на мен, че сме били с нея през цялото това време. Беше благодарна за Божието Слово, което бе получила от нашето служение и от домашната си църква. Тя ми казваше колко много обича Господа днес. Той бе целият ѝ живот. Наслаждаваше се да Му служи по всеки възможен начин. Съпругът ѝ все още ѝ липсваше, но тя живееше в мир и ходеше в победа. От друга страна обаче децата ѝ не се справяха толкова добре. Те задържаха част от горчивината, която изпитаха, когато баща им почина. Настъпилото в духа им объркване повлия на духовния им растеж. Те не се отрекоха напълно от Бога, но определено отстъпиха назад и повече не успяха да се възстановят. Гневът и огорчението към Бога ще ви възпрат в пътя ви и няма да ви пуснат да продължите напред. Това е една духовна барикада, която е може би по-мощна от която и да било друга. Ще попитате защо. Просто защото гневът затваря вратата за Единствения, Който може да помогне, изцели, утеша или възстанови нашите чувства и живот. Друго семейство, което упорито бе служило на Бога в продължение на години, имаше няколко деца. Внезапно едно от тях почина и мъжът се огорчи срещу Бога. Сигурна съм, че мислите му са били нещо подобно: Господи, аз Ти служих вярно през всичките тези години и не разбирам защо Ти допусна това да се случи. Защо не ни защити? Как можа да ни разочароваш така? Не заслужаваме това, Господи. Такъв вид мисли продължиха да изпълват този човек, докато той толкова се вгорчи и разгневи на Бога, че това започна да влияе на живота му така, сякаш бе болен от рак. В края на краищата, той се разведе също не искаше да има нищо общо с Бога.

ИЗБЕРЕТЕ ЖИВОТА

При всяко разочарование и бедствие, а в живота ни има много такива, ние трябва да изберем как да откликнем. Божието Слово казва: *"Полагам пред вас живота и смъртта... изберете живота"* (**Второзаконие 30:19**).

Когато обстоятелствата донесат в живота ни смърт, независимо дали физическа, духовна или емоционална, единственото разумно решение е да изберем живота. Ако не го направим, смъртта продължава да се разпространява, докато ни открадне духовния живот, мира, радостта, надеждата, здравето и личните взаимоотношения. Нека ви дам нагледен пример от собствения си живот. Преди няколко години отидох на лекар за годишния си преглед. Дейв дълго настояваше да го направя, но аз се съпротивлявах, защото не обичам да си губя времето, като върша подобни неща. Часът ми беше за 31 октомври - празника Все Светии. Помолих да го отложим с около седмица, но Дейв бе неумолим и трябваше да отида в същия ден. По време на прегледа ми направиха мамограма. На следващия ден моят лекар ми звънна и каза, че има нещо в изследванията ми, което изглежда подозрително. Той искаше да отида отново, за да ми направи биопсия. Тогава не исках да правя и това, но отново съпругът ми настоя да се прегледам. Отидох в болницата като амбулаторно болен и очаквах да чуя, че всичко е наред. Молихме се и положихме вярата си в Бога, помолихме още няколко човека да се молят и весело поехме към болницата. В събота отидох на пазар и просто продължавах да си живея живота и да се наслаждавам на общението си с Исуса. Уверено очаквах да получа

Живот без разпри

добри новини от доктора. Когато се върнах от пазаруване, намерих бележка, в която пишеше незабавно да се обадя на лекаря си. Когато позвъних, той ми каза, че имам тумор, причинен от рак, който бързо се разпространява. Препоръча ми веднага да се подложя на операция за отстраняване на гърдата. Каза, че не може да отстрани само тумора, защото иска да е сигурен, че всичко ще бъде изчистено, защото този вид рак бе изключително опасен. Търсихме Бога и се молихме. Макар че най-лесното нещо за мен бе да се доверя на Бога и да не предприема препоръчаната ми операция, в този случай това не бе пътят, по който ме водеше Бог. Цялото ми семейство - съпругът ми, четирите ми деца, както и няколко близки приятели - всички се съгласиха, че трябва да се подложя на операцията. Аз чувствах същото, макар че не ми се щеше да тръгвам по този път. Бях обхваната от толкова силен страх, че понякога ме повалеше. Врълхлитаха ме отрицателни мисли, изкушавах се да се усъмня в Божията любов към мен. Изкушавах се да се усъмня в Неговата почтеност и в самата себе си. Дяволът искаше да ме накара "да проумея" ситуацията. В какво бях сбъркала? Защо Бог бе допуснал това да се случи? Бог ли бе допуснал това или аз бях отворила врата за дявола? Това обстрелване с мисли бе нападение от ада. Всяка атака имаше за цел да унищожи вярата ми в Бога. Изключително съм благодарна, че бях основана и закоренена в Христа, в Неговото Слово и любовта Му към мен. Да бъдеш утвърден в Христа се оказва много ценно в подобни моменти. Моля ви, обърнете внимание, че казвам "утвърдена в Христа", а не "утвърдена в служение". Вярвам, че много от хората, които служат на другите, не са закоренени и основани в същите онези принципи, които поучават. Лесно е да казваш на някого какво да направи, когато преминава през трудни моменти; съвсем различно е да го направиш самият ти, когато възникне нужда. Трябваше да се запитам: "Какво бих казала на някого попаднал в същата ситуация?" Знаех какво бих му казала: "Уповавай на Бога! Не се опитвай да го проумееш. Помоли Бог да ти открие всяко нещо, което Той иска ти да видиш, но ако Той не ти покаже нищо, остане в мир и ходи в мир." Бих казала: "Накрая всичко ще подейства за добро, ако не отпаднеш и не се предадеш. Мисли положително, отдавай хвала и продължавай да бъдеш благословение за останалите."

Бог ми каза: "Джойс, направи това, което би казала на някой друг в същата тази ситуация."

Какъв бе резултатът? Отидох на операцията. И се оказа, че когато Дейв е настоявал да отида на лекар на 31 октомври и нито ден по-късно, това е било Божието планиране. Ние се намирахме в процес на смяна на компаниите за здравно осигуряване. Тогава не го съзнавахме, но смяната трябвало да стане на 1 ноември. След тази дата старата ни здравна осигуровка нямаше да е валидна. Успяхме да се обадим и да си запазим първоначалната осигуровка. Но ако не бяхме го направили, новата ми осигуровка нямаше да покрие никакъв процент от стойността на лечението, защото щеше да се счита като предварително съществуващо състояние. В новата осигуровка имаше клауза, която изключваше предварително съществуващите болестни състояния в продължение на година. Благодаря на Бога за водителството на Святия Дух!

Това бе само един от случаите, при които преживяхме мощта и присъствието на Господа.

Аз се възстанових толкова бързо, че и лекарят ми не можеше да повярва. Излязох от болницата и на път към къщи се отбих в търговския център, за да си купя малко дрехи, подходящи за възстановяването ми. Проповядвах вечерта преди да вляза в болницата. Две седмици след операцията бях в състояние да служа на едно целодневно празненство за Рождество Христово, където проповядвах два пъти. Нито веднъж не загубих радостта си. Нито веднъж не се почувствах объркана. Извървахме всичко това стъпка по стъпка и уповахме, че Бог държи всичко под контрол. Когато пристигнаха всички изследвания, резултатът гласеше: "Никакъв рак. Няма проблеми с лимфните възли. Няма нужда от лъчева терапия или химиотерапия." Какво славно облекчение! Прекарах следващата една година в подготовка за операцията за присаждане на нова гърда, но не пропуснах нито една от редовните си планирани срещи. Правех всичко, което обичайно си правех, а Бог работеше мощно. Бог се

погрижи за това при всяка фаза от операционния процес и възстановяването ми да има новородени и изпълнени с Духа лекари. Такива бяха хирургът ми, пластичният хирург, гинекологът ми и много от сестрите. Преживях огромна проява на любов от страна на Христовото Тяло. Научих се да уповавам на Бога по един нов начин, който все още служи за благословение в живота ми. Можех да избира да се гневя на Бога, но това щеше да съсипе служението ми. Нямах да мога да направя нищо от това, с което съм облагодетелствана днес, включително и написването на тази книга. Не мога да отговоря на въпроса защо Бог допусна да преживея това. Не знам защо. Мога да знам "само отчасти" (I Коринтяни 13:12). Благодарна съм, че няма нужда да разсъждавам над всяко нещо в живота си, което не разбирам. Каква прекрасна привилегия е това да можеш да уповаваш на Бога! Този рак в тялото ми бе частица от смъртта. Имах възможността да избира да имам още повече смърт в живота си, като се разгневя на Бога, но Неговата благодат бе там за мен, за да избира живота. Вследствие на това и днес аз се движа напред в Бога. В живота на човек може да дойдат нещастия. Ние нямаме контрол над всяко обстоятелство, но пък можем да контролираме нашата реакция към обстоятелствата. Насърчавам ви да изберете живота. Не позволявайте на смъртта да навлезе в живота ви поради прелюбодеяние, развод, смърт, липса, бездетност, помятане или онеправдаване. Ако сте заседнали някъде, поради огорчението си към Бога, ръцете Му са широко разтворени за вас сега. Тичайте към Него, а не от обратно! Спомням си за един мъж, който бе загубил сина си след заболяване от рак. С огорчение той запитал Бога: "Къде беше Ти, когато синът ми умря?" Господ отвърнал: "На същото място, когато Моят Син умря." Бог не му даде дълго обяснение, но отговорът Му накара човека да затвори устата си в смирение. Не ни подобава да критикуваме Бога. Някой ден ние ще познаем така, както сме били познати (вижте I Коринтяни 13:12). Това обещание може да подкрепя живота ни дотогава, докато бъдем въведени в Божия вечен мир и благословения. То също ще ни помогне да избягваме враждата с ближния.

ДВАНАДЕСЕТ - РАЗДОР С БЛИЖНИЯ

ВЕРОЯТНО НЯМА НИЩО по-предизвикателно от това да живееш в мир с хората. И въпреки това е жизненоважно. За да не допуснете раздора в личните си взаимоотношения, се изисква изключителна воля. Трябва да се научим да разпознаваме раздора в началните му проявления и да сме готови да се съпротивим на дявола още в самото начало на неговата атака. Дяволът използва разпри, за да изкуши всяко едно взаимоотношение. Не можем да ги избегнем. Трябва да се изправим срещу тях, да ги извадим на открито и да разговаряме за това, като се опитваме да постигнем някакъв мир. Да ходя в мир е моя първостепенна цел. Това е по-важно, отколкото някои хора мислят. Очевидно е, че това бе важно за Божието царство, тъй като Исус често говореше за това. В Божието Слово се намират някои изненадващи твърдения относно нуждата от мир във взаимоотношенията.

ПРОБЛЕМЪТ С РАЗВОДА

От Писанието знаем, че Бог мрази развода (вижте Малахия 2:14-16). Ние трябва да сме свързани, а не разделени. И все пак, вижте тези стихове в посланието към коринтяните:

I Коринтяни 7:13-15

И ако някоя жена има невярващ съпруг и той е съгласен да живее с нея, тя не трябва да напуска или да се развежда с мъжа си. Защото невярващият мъж се отделя (бива отделен, отдръпва се от оскверняване с езичниците и се присъединява към християните) чрез единство с осветената си (отделена) съпруга, а невярващата жена бива отделена чрез единството с нейния осветен съпруг. Иначе децата ви ще бъдат нечисти (неблагословени езичници, извън християнския завет), но така те са приготвени за Бога (чисти). Но ако невярващият партньор (действително) напусне, нека го направи; в такива случаи останалият сам брат или сестра не е морално обвързан. Но Бог ни е призвал към мир.

Смятам, че това е изненадващо твърдение! Знаем, че Господ не желае който и да било брак да завърши с развод. И все пак Павел, като говореше вдъхновен от Бога, каза, че ако невярващият партньор не желае да Продължи взаимоотношението и ако той (тя) го напусне, трябва просто да ги оставим да си идат, защото е много важно да живеем в мир. Трябва да направим всичко възможно, за да е успешно едно взаимоотношение, а това е особено вярно в брака. Но основната мисъл е следната: Ако някой изобщо не желае да има взаимоотношение с вас, но вие продължавате да се опитвате и да насилвате нещата, то това никога няма да произведе нищо друго, освен раздори. И моля ви, спомнете си, че раздорът отваря вратата за всякакъв вид други проблеми. В петнадесетата глава на Деяния виждаме, че Павел и Варнава преживяваха някои трудности във взаимоотношенията си в общото им служение.

Деяния 15:36-41

И след няколко дни Павел рече на Варнава: "Ела, нека се върнем и отново да посетим, да помогнем и да послужим на братята във всеки град, където направихме познато Господното послание и да видим как се справят там. И Варнава искаше да вземат със себе си Йоан, наречен Марко (негов близък роднина). А Павел не намираше за добре да вземат със себе си онзи, който се бе отделил от тях и ги бе напуснал още в Памфилия и не отиде с тях на делото. И тъй, между тях последва остър спор, така че те се разделиха един от друг и Варнава взе Марко със себе си и отплуваха за Кипър. А Павел избра Сила и тръгна, препоръчан от братята на Господната благодат (благоволение и милост). И премина през Сирия и Киликия, като утвърждаваше и укрепяваше църквите.

Павел и Варнава преживяваха във взаимоотношението си същите трудности като хората днес. Варнава искаше да даде работа на своя роднина Марк. Павел вече бе имал някакъв опит с Марк и чувстваше, че това няма да е много разумно. Между тях възникна "остър" спор (ст. 39). Очевидно, разногласието помежду им е било толкова остро, че е трябвало да се разделят. А щеше да е много по-добре, ако можеха да разрешат различията си и да продължат да работят заедно, но тъй като това бе невъзможно, следващото най-добро нещо бе да се разделят, за да могат да живеят в мир. Искам да ме разберете правилно. Не проповядвам, че женените двойки могат да се развеждат, ако им е трудно да се справят заедно. Библията казва, че ако "невярващият" иска да си тръгне, трябва да го пуснем, защото сме призвани на мир. Павел и Варнава знаеха колко е важно да ходим в мир и затова се разделиха, за да бъде това възможно. Те не бяха двама вярващи, женени един за друг. Бяха двама пораснали мъже, които се опитваха да работят заедно в служение. От друга страна, аз не твърдя, че известно време на раздяла не би било полезно за някои специфични брачни ситуации. Един период на раздяла би бил много повече за предпочитане, отколкото развода. Може би по време на раздялата и двамата ще започнат да виждат нещата по-ясно. Това често се случва. Така хората имат време да избистрят ума си, да охладят разгорещените емоции и да се успокоят достатъчно, за да могат да чуят от Господа. Имат достатъчно време да попитат Бога какво Той иска да направят те в тази ситуация. Понякога ние толкова дълго сме се взирали в недостатъците на някой човек, че вече не сме в състояние да видим силните му страни. Известно време прекарано надалеч, даже и да отидете за седмица в дома на някой роднина в друг щат, може да ни помогне да осъзнаем добрите черти в човека, които пропускаме да видим, когато той е винаги до нас. Знаете какво казва старата пословица: "Оценяваш какво имаш, едва когато го загубиш."

ВЪЗХВАЛЯВАЙТЕ ПОЛОЖИТЕЛНОТО

Сред най-добрите начини да направите обрат в едно вгорчено взаимоотношение е да пренебрегвате отрицателните и да преувеличавате положителните страни в характера на другия човек. Често срещана главна причина за проблеми в едно взаимоотношение е съсредоточаването върху отрицателните му страни. Обичам много своя съпруг, но през ранните години на брака ни имаше период, когато в ума си водех подробен списък на всеки недостатък, който той проявяваше. Бях настроена изключително отрицателно и буквално се

ровех, за да открия недостатъци и отрицателни черти в характера на хората. Чувствах се толкова зле, че можех да се понасям единствено ако успеех да открия достатъчно много погрешни неща в другите. Дейв играеше голф всяка събота, а аз мразех това. Смятах, че е крайно егоистично от негова страна да не осъзнава колко ми е трудно да си стоя вкъщи по цяла седмица с децата и да нямам нито една възможност да отида където и да било. Тогава имахме само една кола и той отиваше с нея на работа. Чувствах се в плен на квартала, в който живеех и където можех да се разхождам. В границите на този квартал обаче имаше хлебярница, бакалия, козметичен салон и "магазин за един долар". Тогава не бях достатъчно духовно интелигентна, за да осъзная, че Бог ме е благословил с удобството да имам всички тези места на разположение и то без да се нуждая от транспорт, за да ги достигна. Никога не се замислях, че Дейв работи по цял ден, че е обичал спорта през целия си живот и че да поиграе голф в събота бе много важно за него. Опитах се да го накарам да се откаже. Почти всяка събота се разгневях, а това само го караше да желае още повече да играе. Разпоредбите на "закона" само увеличават нашите проблеми; те не могат да ги разрешат. Опитах се да го поставя под закон и това го накара още повече да желае да се отдръпне. Освен това мислех, че Дейв не ми говори колкото аз исках, че прекалено много се мотае и не е достатъчно сериозен. Смятах го за недостатъчно предприемчив. Не бях съгласна с мнението му по повечето въпроси. И така нататък и така нататък, списъкът с недостатъците му нямаше край. Накратко казано, издирвах всичките му отрицателни черти на характера, а положителните ги пренебрегах. Толкова бях заета да размишлявам над недостатъците му и да се опитвам да ги поправам, че дори не осъзнавах какво благословение имам в живота си. Когато най-накрая Бог ме научи, след много години нещастие, да възвеличавам доброто в живота и в хората, за мен бе изумително колко много невероятни качества открих в съпруга си! Разбира се, тези му добродетели са си били там през цялото време. Можела съм да му се наслаждавам през всичките тези години. И вие ли пишете докторат на тема "Недостатъците на Х", вместо да възхвалявате добрите му страни? Открих, че Дейв е отстъпчив и гъвкав. Той бе, и все още е, човек, с когото лесно можеш да се разбереш. Изобщо не е претенциозен. Хапва каквото и да е с желание. За него няма значение дали ще го нагостя със студени сандвичи или с топла гозба. Позволява ми да му купувам всичко, за което имаме достатъчно пари. Всеки път когато искам да поканя някого вкъщи на гости той се съгласява. Ако искам да изляза навън за вечеря, няма проблем. Мога просто да избира ресторанта. Дейв се грижи много добре за тялото си. Изглежда почти същият, както когато се оженихме преди повече от двадесет и осем години, освен че е малко по-стар. Списъка с добрите му страни е дълъг и е по-дълъг от списъка с отрицателните му качества, които си водех преди. Отнасяйте се положително към хората, с които имате взаимоотношения. Всички ние имаме недостатъци и ако бъдат преувеличени, те стават по-големи отколкото са в действителност. Но когато преувеличаваме добрите страни на хората, те стават по-големи от нещата, които ни дразнят. Днес ако някой ме попита какви недостатъци има моят съпруг, ще трябва сериозно да се позамисля, за да се сетя за нещо. Никой не е съвършен и Дейв има някои недостатъци, но аз вече не им обръщам много внимание и затова ми е трудно дори да си ги спомня. Ако сеем милост, ще пожънем милост (вижте Матей 5:7). Искате ли хората да се отнасят с милост към вашите недостатъци и слабости?

Най-добрият начин да сте сигурни, че ще получите милост, е да послушате Божието Слово и да посеете милост. Изобилствайте в милост. Вярвам, че много разводи всяка година могат да бъдат избегнати, ако брачните партньори възхваляваха силните черти в характера на другия. Трябва да хвалим добродетелите с думи както пред самия човек, така и в мислите си. Когато назидаваме и насърчаваме хората, ние им помагаме да бъдат най-доброто, което могат да бъдат. По този начин извличаме най-ценното от тях. Павел правеше това редовно, когато пишеше до различните църкви. Поправяйки, в същото време ги хвалеше за това, което правеха добре. Той познаваше изкуството да поправя някого, като го накара да направи най-доброто от себе си без да го нарани или обиди. Виждаме един такъв пример в начина, по който ги насърчаваше да дават.

II Коринтяни 9:1-5

А относно даването, което е за светиите (Божиие люде в Ерусалим), излишно е да ви пиша за това, защото добре зная за вашата готовност (усърдието, с което го вършите) и с гордост разказвах за вас на македонците, че Ахая (по-голямата част от Гърция) още от миналата година е била приготвена за този принос и (вследствие на това) вашата ревност подбуди по-голямата част от тях. И въпреки това, изпращам братята (при вас), да не би моето хвалене с вас да излезе напразно в този случай, за да можете да бъдете приготвени всички, както и казвах, че сте; да не би ако (някои от) македонците дойдат с мене и ви намерят неподготвени (за тази щедрост), да бъдем унижени ние, да не говоря за вас, заради тази наша голяма увереност. Ето защо сметнах за необходимо да помоля настоятелно тези братя да дойдат при вас преди мен и предварително да уредят и приготвят този изобилен, обещан дар, за да бъде готов, да не е като изнудване (изтръгнато от вас), а като щедър дар направен от все сърце.

Павел ги насърчаваше, но без да изглежда така, сякаш ги обвинява или се съмнява в тях. Той каза, че знае, че са готови да дават и че това е било така от доста време. Каза им още, че се гордее с тях и че те ще бъдат свидетелство и за други хора. Вижте с колко похвали ги обсипва той преди да съобщи, че изпраща хора, които да се уверят, че приносът им е приготвен, така както е било предвидено. Често когато служителите получават дарения, те подхождат към това с отрицателна позиция и говорят така, сякаш се опитват да убедят хората да направят нещо, което те не биха искали да направят. Господ неведнъж ме е смърмял за същото това отношение, когато получавам дарения на семинарите си. Трябва да сме положително настроени и да казваме на хората: "Вярвам, че сте готови да дадете и желаете да давате. Вярвам, че сте щедри хора, които обичат Бога и се радват, когато могат да станат част от служенията, които ви помагат. "Колко по-различен би бил животът ни, ако можехме да сме напълно позитивни. Аз все още уча как да прилагам силата на положителното отношение във всичко. Нека бъдем особено положително настроени към хората в живота ни. Търсете и възхвалявайте положителното. Това ще помогне на околните да се усъвършенстват, а ще помогне и на вас да им се наслаждавате точно там, където са сега. Когато сте положително настроени към човека до вас, това ще ви помогне да не се съгласявате, когато имате различни мнения, и все пак да бъдете любезни.

ТРИНАДЕСЕТ - КАК ДА ИЗРАЗЯВАМЕ НЕСЪГЛАСИЕТО СИ УЧТИВО

ИСУС Е КНЯЗЪТ НА МИРА. Ние сме сънаследници с Него, тъй като имаме един и същ Отец. Ето защо аз трябва да бъда миротворец. Ако искам да служа на Господа, не мога да живея в раздори. Господ не просто ни предложи да не живеем в раздор, но това бе Неговата заповед: "Господният служител не бива да се препира" (II Тимотей 2:24).

Всяко нещо, което Бог ни наставлява да правим, е за наше добро. Когато не забравям, че в края на краищата, ако го направя както ми говори Бог, ще ми бъде от полза, това ми помага да Го последвам с покорство и в трудни ситуации. За да не допускам раздора в живота си, ще са ми нужни непрекъснати и непоколебими усилия. Една от причините, поради които хората живеят в раздор, е, че те не са достатъчно твърдо решени да не допускат разправиите в живота си. Или пък, ако понякога му се съпротивляват, не са готови да го правят постоянно. Искам да се повтора, за да съм сигурна, че убедително съм изложила становището си. Запомнете, че опазването от препирните е един непрекъснат процес.

Матей 5:9

Блажени (които се радват на завидно щастие, духовно благоденстващи - с радост от живота и удовлетворение от Божието благоволение и спасение, без значение какво е външното им състояние) са творците и поддръжниците на мира, защото те ще бъдат наречени Божи синове!

Може би ви е по-познат този вариант на стиха:

Матей 5:9

Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божи деца.

Да бъдеш миротворец е въпрос на решение. Благословенията са на разположение на онези, които са миротворци, но не всички желаят да го направят, защото невинаги е лесно. Когато решите да бъдете миротворец, значи ли това, че трябва да станете изтривалка за всеки просто за да запазите мира? Означава ли това, че никога не може да си давате мнението или че никога не можете да кажете на човека срещу вас как се чувствате относно нещо. Не! Категорично не! Аз съм силна и предприемчива личност. Освен това съм и човек на думите. Често се е случвало през годините устата ми да ми навлича немалко неприятности. За мен въобще не беше лесно да стана миротворец. Поради тормозът, който бях преживяла през детството си, бях твърдо решена да не позволя на никого да се възползва от мен като възрастна. Непрекъснато бях ангажирана с грижата за себе си. Страхувах се, че ако не контролирам непрекъснато всяка ситуация, от мен може или да се възползват, или да ме командват. Когато Господ започна да ме поучава за това да живея в съгласие, за мен бе доста трудно да проумея как е възможно да се съгласяваш с някого, с когото имате различни мнения. Просто да си държа устата затворена не ми изглеждаше приемлив вариант. Дяволът непрекъснато ми повтаряше: "Ако направиш това, ще се превърнеш в изтривалка, която всеки наоколо може да тъпче. "Сигурна съм, че мнозина от вас са слушали същата тази "плоча", която врагът ви е пускал. Когато изучавах Писанията относно покорството и това как съпругата трябва да се подчинява и приспособява към съпруга си, това бе нещо, което плътта ми просто не можеше да понесе! Но постепенно израснах и достигнах до мястото в живота си с Бога, където аз самата желях да бъда покорна. Исках да бъда миротворец. Не исках да допускам раздора в живота си! И търсех Бога сериозно, за да получа пробив в тази област. Тогава дяволът се възползва от моето разположение на духа и се опита да ме изкара от равновесие, като ме тласне в противоположната крайност. Докато преди имах какво да кажа по всеки въпрос, след като пожелах да се променя, почувствах, че сякаш вече не мога да казвам абсолютно нищо. Ако Дейв не се съгласяваше за нещо с мен, аз усещах, че "покорство" значи да не изразявам с думи някакво различно мнение. Иначе щях да бъда в бунт срещу съпруга си. Това може и да не е голям проблем, ако сте женена за човек, с когото се съгласявате в повечето случаи, но при нас ситуацията не беше такава. Ние сме изключително различни личности и често гледаме на нещата от две съвсем различни точки. Когато хората се научат да изразяват несъгласието си любезно, противоположните гледни точки могат да се окажат доста полезен опит. Когато си в състояние да погледнеш определен проблем от няколко различни страни, това води и до най-доброто решение. И докато външно аз си мълчах, това ме разяждаше отвътре. Държах се тихо и кротко, но все още живеех в раздор. Раздорът представлява "гневно отношение". Успях да остана кротка само за кратко и след това избухвах. Когато двамата с Дейв седнахме, за да обсъдим въпроса, осъзнах, че имаме проблем в общуването. Постепенно разбрах, че общуване се получава само когато всички могат да изкажат какво им е на сърцето по един богоугоден начин. Общуването е проблем номер едно в много взаимоотношения. Много често хората се опитват да обсъдят нещата, но не след дълго започват да спорят и навлизат в раздор. След няколко години те спират да си общуват и тогава се появяват големите проблеми. Това стои в основата на повечето разводи. Липсата на подходящо общуване може да е причината, която се крие зад много от останалите (по-очевидни) проблеми в браковете. Даже прелюбодейството може да бъде причинено от липсата на правилно общуване. През ранните години на нашия брак аз се проявявах като силна и прекалено нападателна личност. Дейв бе по-пасивен и не обичаше да ми се противопоставя. След като ми даде няколко години време да израсна в Бога и отчасти да преодоля миналото си, Святият Дух започна да води Дейв по-често да ми се противопоставя, вместо просто да ми позволява да върша всичко. В началото плътта ми почти пощуря. Толкова се разстройвах, че ми се щеше да избягам от всичко това. Дълбоко в себе си знаех какво Бог се опитваше да направи и част от мен искрено желяеше Той да го направи, но

другата ми половина (плътта ми) искаше да изкрещи и да побегне. Тъй като Дейв продължаваше да ме притиска и да ми се противопоставя трябваше да се научим как да общуваме правилно. И двамата имахме какво да научим. Години наред той не ми се беше противопоставял и когато го направи, беше прекалено рязък. Изобщо не бях свикнала да ми се противопоставят и затова, съвсем естествено, всеки път, когато той се опитваше да сподели каквото и да било с мен, реагирах много остро и се разстройвах. Нуждаехме се от равновесие и имахме нужда да се научим как да изразяваме несъгласието си учтиво.

УВАЖЕНИЕ

Да показваме уважение в отношението си, чрез тона на гласа, физиономията на лицето и жестовете на тялото, за нас се оказа ключово в усилията ни да се научим да изразяваме учтиво несъгласието си. Повечето хора нямат нищо против, ако имате мнение различно от тяхното, стига да не ги карате да се чувстват сякаш тяхното мнение е абсурдно и пет пари не струва. Съществува разумен начин да говорите с хората, но има и начин, който е неразумен. Мъдростта води до мир и победа, но глупостта води до разруха. Няма нужда да се опитвам да променям мнението на другия. По-голямата част от това, което наричах преди общуване, бе всъщност манипулация. Опитвах се да манипулирам мнението на другия, за да се съгласи с моето. Дейв прозираше манипулациите ми и през този труден период започна да ми казва "Спри да се опитваш да ме убедиш, Джойс. Ако греша, остави Бог да ме убеди. Ако ти грешиш, аз ще позволя на Бог да убеди теб. " И двамата се научихме да казваме какво чувстваме и мислим и ако не бяхме съгласни един с друг, оставяхме въпроса настрана за известно време, за да видим какво ще направи Бог. Научихме се да проявяваме уважение в начина, по който си говорим. Изражението на лицето може да разкрие неуважението към човека срещу нас. Тонът на гласа или езикът на тялото са в състояние да направят същото. Ако изпусна дълбока въздишка, когато Дейв се опитва да сподели нещо с мен, за него става очевидно, че аз не смятам, че си струва да слушам това, което ми казва. Поведението ми заявява: "Вече съм взела решението си и в действителност не се интересувам да чуя това, което имаш да ми кажеш. "

КАК ДА ИЗРАЗЯВАМЕ СЪГЛАСИЕТО СИ УЧТИВО

Може би забелязвате, че постоянно повтарям: "научих се", "научихме се", "уча се" или "ние се учим". Важно е да разберете, че да бъдеш миротворец на първо място означава решение, а после представлява процес на обучение. Не се обезсърчавайте, когато решите да се въздържате от раздори, но после, от време на време, се връщате към старите си пътища. Просто бъдете твърдо решени да "се учите". Святият Дух е вашият личен учител. Всяко взаимоотношение е различно и Святият Дух ще ви преведе през вашата неповторима ситуация, когато Му се доверите. Издигах много стени в живота си и дори не подозирах, че те съществуват. Немалко от реакциите ми имаха корен в миналото. Дейв нямаше нищо общо с нараняванията от моето минало, но аз имах нужда да се науча как да се отнасям с него. Не се бях справила по подходящ начин с корена на отхвърлянето и често съзирах отхвърляне, когато в действителност това не бе така. Начинът, по който възприемах нещата, бе повлиян от годините малтретиране и контрол. Все още имаше много неща, с които трябваше да се справя, за да мога да се радвам напълно на свободата си. И очевидно с тези проблеми не можеш да се справиш наведнъж. Святият Дух ни води, както сметне за най-добре. И ще пресечем финалната линия победоносно, ако се придържаме до края към програмата. Да се научим да изразяваме несъгласието си учтиво понякога изисква да продължим да търсим отговора, който ще удовлетвори и двете страни. Когато с Дейв си купуваме мебели за дома, често харесваме различни неща. Някои мъже въобще не проявяват интерес в обзавеждането на дома, но Дейв има съвсем конкретни разбирания за това, което му харесва. Същото се отнася и за мен. Но вкусовете ни за обзавеждане са много различни. Често нещата, за които Дейв смята, че изглеждат добре и си подхождат, според мен са ужасни. Или пък понякога, когато аз наистина харесам нещо, на него изобщо не му се нрави. Всеки път когато се

опитвахме да си купим мебели, след първите двадесет минути в магазина между нас винаги възникваха кавги. Оказа се, че да пазаруваме заедно бе доста мъчително. И когато се прибирахме вкъщи, аз бях изтощена от вътрешното смущение, което бях преживяла по време на пътуването. Накрая се съгласихме, че трябва да изразяваме несъгласието си учтиво. Осъзнах, че моето мнение не е по-правилно от неговото. И затова решихме да продължаваме да обикаляме магазините, докато намерим нещо, което да ни харесва и на двамата. Често това означаваше единият или другият да се откаже от нещата, които му харесват, и да е готов да продължи да търси онова, което ще е приятно и на двамата. Понякога се отказвахме, прибирахме се вкъщи и излизахме отново някой друг ден. Когато поглеждам назад и си спомням за преживените трудности, докато правехме покупки, не мога да повярвам. Днес това изобщо не е така трудно. Какво се е променило? Начинът, по който се научихме да се справяме с нещата. Различните мнения не представляват проблем. Проблемът е в това как изразяваме различните мнения и дали това отваря вратата за раздори.

ПОЗВОЛЕТЕ НА БОГ ДА ИЗВЪРШИ ПРОМЕНИТЕ В ЖИВОТА ВИ

Служението бе още една област на предизвикателство за нас. Дейв често се чувстваше така сякаш аз "изпреварвам Бога". Казах му, че неговото служение е да "чака Господа". Разбира се, казах го със сарказъм и непочтителни жестове. Веднага щом сметнех, че съм чула от Господа относно нещо, аз исках да се втурна към него! А Дейв искаше да изчака малко и да се увери, че това е Бог. Преди няколко години Дейв имаше видение за това какви сме били двамата тогава. Той ме видял като впряг диви коне, а той им държал юздите, като се опитвал да ме задържи и да ме направлява. Той не се опитваше да ми попречи да изпълня призванието в живота си, но не искаше да си навлека неприятности. И двамата не бяхме прави. Понякога аз се движех прекалено бързо, а той - твърде бавно. Точно затова ние се нуждаехме един от друг. Бог често ни поставя редом до хора, които не са като нас, за да можем да се уравниаваме взаимно. Спортът представляваше друг проблем. Дейв обичаше различни спортове, а на мен не ми допаднаше нито един спорт. Неговата любов към спорта и липсата на каквото и да било отношение от моя страна, ставаха причина за много разногласия в нашия дом. С годините ние се научихме да уважаваме различията си, което доведе до хармония и равновесие. Един ден, точно докато се карахме, Дейв ме погледна и каза: "Джойс, правя най-доброто, което знам да правя." "Е, същото правя и аз", отвърнах аз. Най-накрая направо се бяхме уморили да се дразним един друг и да се препираме през цялото време. Стиснахме си ръцете. "Дейв - казах аз, - искам да знаеш, че днес те приемам точно такъв, какъвто си. Вярвам също, че правиш най-доброто, което можеш." "Джойс, приемам те днес такава каквато си - отговори Дейв. - Вярвам, че ти също правиш най-доброто, което можеш." Това беше едно ново начало за нас! Позволихме си един на друг да имаме свободата да бъдем такива, каквито сме. Хората имат нужда от свобода, за да израстват. Но Бог не може да ви промени, ако Му пречите. Бог не можеше да проговори на Дейв, защото аз усърдно се бях заела да му говоря. Бог не можеше да го промени, защото аз се опитвах да го променя. Бог се нуждаеше от моята вяра, а не от делата на плътта ми. Освободете хората в живота си и се доверете на Бога да извърши необходимите промени. Това действие ще донесе изобилен мир в живота ви.

КАКВО ДА ПРЕДПРИЕТЕ

Има няколко неща, които могат да ви помогнат да изразявате несъгласието си любезно. Ние сме разбрали, че едно от тях е уважението. Друго нещо е разбирането, че любовта изисква готовност да се откажем от правото си да бъдем прави. Когато ходим в любов, ние не търсим най-доброто за себе си, а онова, което ще е най-добро за човека, когото обичаме. Не е лесно да се научим да ходим в любов, защото всички сме надарени с изобилна мярка егоизъм. Това е част от плътската ни природа. Ако двама имат желание да отстъпват един на друг, това ще допринесе за взаимоотношението им. Не е необходимо буквално да си записвате кой е отстъпил последния път, но е добре да не забравяте, че нито едно взаимоотношение няма да е здраво, ако единият от двамата винаги получава това, което иска. Дейв и аз редовно си

отстъпваме, като се опитваме да не прекаляваме. С други думи, нещата невинаги стават по моему, нито пък Дейв винаги получава това, което иска. И двамата сме готови да последваме подбуждането от Святия Дух относно това, кой трябва да отстъпи този път. Случвало се е Бог да се опита да ме води да се извиня на Дейв, когато е имало търкане помежду ни. Но съм отказвала да го направя, ако последния път аз съм се извинила на Дейв. Бях готова да се извиня, ако е мой ред, но не бях готова да се откажа от законничеството. Искях да се уверя, че от мен няма да се възползват и затова в ума си си водех точен списък за това кой е постигнал своето последния път. Гордостта е друг проблем и единственият начин, по който можете да се преборите с нея, е чрез смирение. Да позволите на другия да направи това, което иска, когато сте чистосърдечно несъгласни, изисква смирение. Да сте способни да направите това и да запазите доброто си отношение е белег на зрялост. Ако отстъпите и позволите на другия да получи своето, но след това прекарате следващия ден като се съжалявате, нищо не сте спечелили. Абсолютно нищо! Просто сте затворили една врата в лицето на дявола и после сте му отворили друга. Ще трябва да научите кои са вашите собствени начини да изразявате несъгласието си любезно, защото, както вече казах, всяка една ситуация е неповторима. Ако сте вярващ, твърде възможно е във взаимоотношенията с невярващ Бог да поиска вие да сте този, който отстъпва по-често, просто защото се предполага, че вие имате достатъчно от Божието Слово в сърцето си, което да ви дава силата да го направите. Хората, които не познават Божието Слово, са водени от чувства и мисли. Хората, основани на Божието Слово, знаят, че чувствата и мислите ще ги доведат до разруха. Със знанието идва и отговорността, ето защо не се изненадвайте, ако Святия Дух постави върху вас такава мярка отговорност, каквато сякаш не е поставил върху духовно незрелия ви партньор. Плътта ви може да крещи: "Това не е честно!" Но когато аз питам Бога за нещо, което ми изглежда нечестно, Той ми напомня, че въобще не беше честно Исус да умре на кръста, но бе проява на любов. Нашата любов трябва да се съизмерва с Божията любов. Можем да се научим да изказваме несъгласие любезно. Любовта ни може да бъде изпитана в тази област и особено във връзката ни с нашите деца.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ - ВРАЖДТА МЕЖДУ РОДИТЕЛИ И ДЕЦА

ДА ПРИЕМАМЕ ХОРАТА такива каквито са и да се доверяваме на Бога да извърши промените, които смята за необходими, се отнася не само за брака, но и за всяко едно взаимоотношение. Раздорът може много бързо да се промъкне в отношенията между родителите и децата. Дейв и аз имаме четири деца. Едно от тях има моя характер, едно прилича на Дейв, а другите ни две деца притежават смесица от нашите характери и характера на нашите родители. Хората се раждат със заложен в характера им комбинация от темпераменти. Личността на човека се формира с течение на годините, вследствие естествения темперамент, който Бог ни е дал, и събитията, които се случват през ранните години от живота ни. Може да си мислите, че ще ви е лесно да се разбирате с някого, който е точно като вас, но понякога това е по-трудно, отколкото да се приспособиш към съвършено различна личност. Две от четирите ми деца, с които имах особени трудности, бяха най-големият ми син (който притежава моя нрав) и най-голямата ми дъщеря. Тя се научи на дисциплина като възрастен човек, но докато растеше такава изобщо нямаше.

ДЕЙВИД

Най-големият ни син, Дейвид, толкова много приличаше на мен, че помежду ни постоянно съществуваше вражда. Тъй като и двамата сме силни личности, които обичат да вземат властта в свои ръце, ние непрекъснато се опитвахме да направим това един от друг! Аз исках той да прави онова, което аз искам. А той искаше да бъде самостоятелен. Освен това държеше и аз да правя това, което той иска от мен. Още като малко дете, той настояваше да седна и да играя с него. Изобщо не искаше да се забавлява сам. Винаги по някакъв странен начин чувствах, че се опитва да ме контролира. Докато порастваше, проблемите само се увеличаваха. Постоянно усещах борбата между нас и наистина така и не разбрах какво точно

става. Обичах го, но ако трябва да съм честна, не го харесвах. По-късно осъзнах, че не съм харесвала себе си и затова естествено не съм можела да харесвам и него, защото толкова много си приличахме. Много родители имат по едно дете, което е точно тяхно копие, и преминават през големи борби с него. Често виждаме всички слабости, които не харесваме в себе си, в някое от нашите деца. Трябва да сме внимателни и да отделяме слабостите от личността на детето. В противен случай накрая може да отхвърлим личността, вместо да се опитаме да ѝ помогнем да преодолее слабостите си. Чувствах се виновна, защото не харесвах сина си. Знам, че много от хората, които четат тази книга, са преживели същото. Родителите знаят, че трябва да обичат и да приемат собственото си дете. Когато това изглежда невъзможно, в тях се надига чувство на вина. Всъщност сега разбирам, че това, което не харесвах, не беше даже той самият. В действителност на мен не ми харесваше да ме контролират. Обичах го, но не ми харесваше начина, по който той постъпваше. Изпълненото ми с обиди и тормоз минало бе станало причина да развия прекомерна чувствителност към силните личности. Въпреки че самата аз бях силна личност, не ми харесваше да се навъртам около подобни хора. Исках аз да контролирам нещата, а не да бъда контролирана. Ако можех тогава да разбера какво се случва между сина ми и мен, щях да мога още в най-ранна възраст да му помогна да се научи да бъде силен по един положителен начин. Но тъй като не го разбирах, аз само увеличавах слабостите в неговия характер. Дватама живеехме в непрекъснати разпри и това оказваше огромен натиск върху двама ни. Всяко дете усеща, когато родителят не е доволен от поведението му. Дълбоко вътре в себе си Дейвид знаеше, че не съм удовлетворена от него и се чувстваше отхвърлен. Не му давах свободата да бъде това, което е, и, както правех с много хора, се опитвах да го променя и да го направя такъв, какъвто на мен ми се искаше да бъде.

Притчи 22:6

Обучавай детето в пътя, в който трябва да ходи (който съответства на индивидуалната му дарба или склонност) и когато остарее, няма да се отклони от него.

Научих много от превода, който Разширената Библия дава на този стих. Там не се казва: "Обучавай детето в пътя, по който ти би искал то да поеме." Стихът заявява, че трябва да обучаваме децата си според индивидуалните им дарби или наклонности, в съответствие с "духовните белези", които виждаме в тях. Ако тогава бях малко повече "в час" духовно, щях да разпознавя, че Бог е изградил Дейвид за водач и че му е дал и необходимия характер. Но вместо това единственото, което виждах тогава, бе, че Дейвид ме кара да се чувствам неудобно и че исках той да се промени. Дълго време се сблъскахме със сериозни проблеми в нашето взаимоотношение. Но колкото повече изучавах Божието Слово, толкова повече разбирах, че не подхождам правилно към ситуацията. Спомням си когато Бог ми каза, че е необходимо да простя на Дейвид, че не е оправдал "моите" очаквания. Бог ми каза, че живея в непростителност към сина си поради факта, че той не е онова, което "аз" исках той да бъде. Това осъзнаване бе една огромна крачка към изцеляването на нашето взаимоотношение. Святият Дух ми показа, че трябва с думи да изразя това, че приемам Дейвид. Трябваше да го уверя, че макар и да не бях съгласна с всичко в характера му, аз все пак го обичам и съм готова да го приема такъв, какъвто е. Процесът на изцеление отне известно време, но от момента, когато аз простих, започнахме малко по малко да виждаме промяната. Тогава Дейвид бе на около осемнадесет години. След известно време Бог го призова да отиде в библейски колеж. Когато завърши, той се ожени и прекара една година като мисионер в Коста Рика. Когато със съпругата си се завърнаха от мисионерското поле, той започна работа при нас. Сега е ръководеща фигура в служението ни. След като Дейвид дойде да работи при нас, бяхме изправени пред сериозно изпитание, тъй като трябваше да се научим как правилно да работим заедно и то в различните роли, които изпълнявахме - на дете и родител, на работодател и служител, като същевременно Дейв и аз трябваше да продължим да изпълняваме ролята си на духовни водачи в живота му. Той все още продължава да израства духовно, но като част от Божия план. Същите онези неща в личността му, с които се бях борила толкова много докато беше дете, сега станаха най-голямото благословение за нас в

служението. Нуждаем се от хора с дарби на управление, на които да можем да се доверим и той е един от тези хора.

ЛАУРА

Най-голямата ни дъщеря бе моето второ голямо предизвикателство като родител. Лаура не беше организиран човек. Тя все забравяше нещо, лесно губеше личните си вещи и носеше само слаби или средни оценки от училище. Ако случайно си спомнеш да си напише домашното вечерта, то твърде вероятно бе да го загуби сутринта преди да е стигнала до училище. Или пък ако го занесеше в клас, го предаваше без да си е написала името и затова не получаваше оценка, че е свършила работата си. В стаята ѝ обикновено цареше пълен безпорядък. Когато вечер минеше през входната врата след училище, след нея винаги се виеше дияр отлични вещи. Палтото ѝ бе хвърлено върху някой стол, ключовете ѝ биваха захвърлени на масата, портмонето - изпуснато на дивана, ученическата ѝ чанта - пльосната на пода в кухнята, а тя самата се разполагаше на леглото и започваше да говори по телефона! Родена съм с организаторски талант и винаги съм била дисциплинирана по природа. Очаквах и тя да бъде същата. Говорех и ѝ обяснявах, като се опитвах да я накарам да ме разбере. А когато приказките не помагаша, крещях и виках. След като завърши гимназията, Лаура дойде да работи за Живот в Словото. По онова време офисът ни се намираше на долния етаж на дома ни. Макар че обсъдихме необходимостта да изработим помежду си отношенията работодател - служител, скоро стана ясно, че наемането ѝ на работа щеше да породви разпри. Тя бе много млада и си имаше свои представи за живота и за начина, по който трябва да стават нещата. Вече проявяваше леки симптоми на бунт. Не беше нищо сериозно, но не желаше никой да ѝ казва какво да прави, особено мама и татко. Понякога сутрин, когато вече трябваше да е долу и да работи, се случваше да я намеря в банята да си сресва косата. Разбира се, смятах, че трябва да ѝ кажа, че е нужно да отива навреме на работа, фактът, че офисът се намира в дома ни и че тя ни е дъщеря, нямаше никакво значение. Опитахме се да ѝ обясним принципите на превъзходството. Припомнихме ѝ, че трябва да има предвид и другите служители. Тя кимваше в знак на съгласие, но всяка сутрин, когато слизах надолу по стълбите, за да започна работния си ден, усещах как раздорът се качва по стълбите, за да ме посрещне. Съществуваше едно "гневно вътрешно отношение" без да има открити словесни спорове. Външно отговорът ѝ бе: "Чудесно, ще направя това, което казвате." Но вътре в сърцето си тя смяташе, че не сме прави. Случваше се понякога да иска да излезе по-рано от работа, за да отиде някъде с приятеля си и ние трябваше да ѝ откажем. Понякога на нас ни се струваше, че прекарва прекалено много време в разговори с него по телефона в работно време. Чувствах се все по-неловко и бях загрижена, че ако не направим нещо, връзката ни напълно ще загине. Бях се опитвала да се изправя срещу проблема, но това сякаш само влошаваше нещата. Какво трябваше да направим? Щяхме ли действително да уволним собствената си дъщеря? Бог бе наставлявал двамата ни с Дейв, че ако не допускаме раздора в брака и служението си, Той ще ни благослови. Бог ни бе проверявал и изпитвал в тази област. Знаехме, че и врагът ни подлага на изпитание. Сякаш дяволът ни казваше: "Сега ще видим доколко сте сериозни по въпроса с раздора." Има случаи, при които ако прекарате известно време далеч от определен човек, това ще промени позицията ви към цялостното взаимоотношение. Дейв и аз обсъдихме и се молихме за това. И двамата чувствахме, че като цяло, ще е по-добре за връзката ни с нея, ако тя работи някъде другаде. Отидохме при нея, споделихме открито чувствата си с нея и тя се съгласи. Не след дълго Лаура ни съобщи, че възнамерява да се омъжи. Възникнаха нови несъгласия по въпроса за нашите финансови задължения за сватбата. Отношенията ѝ с мен в месеците преди сватбата и дори на самия ден бяха доста хладни. И макар че живееше само на петнадесет минути път от нашия дом, през първите шест месеца тя рядко идваше и се обаждаше. Една вечер, докато лежах в леглото и плачех, се обърнах към Дейв и казах: "Лаура не ме обича вече." За мен това бе едно изключително болезнено чувство, както би било и за всяка майка. Когато едно дете отхвърли родителите си, те рискуват да почувстват, че напълно са се провалили в областта на родителството. Дейв се опита да ми обясни, че Лаура ще промени отношението си, ако ѝ дам малко време. "Тя има нужда да прекара известно време

сама - каза той. - Ще разбере, че животът е малко по-различен от това, което е очаквала. Ще открие, че в края на краищата мама и татко не са чак толкова лоши. "Дейв беше прав. След време започнахме да я виждаме по-често. Внимавахме да не се месим в нейните работи. Осъзнахме, че тя много се засяга, ако се опитваме да ѝ казваме какво да прави. Не беше разумно даже да и предлагаме нашето мнение. През онези месеци тя спря да ходи на църква и разбира се, ние бяхме загрижени за това. Но знаехме, че е важно да не се караме с нея по този въпрос. Трябваше да я обичаме точно на това място, където се намираше в момента, и да позволим на Бог да извърши необходимото. Молехме се за нея, обичахме я и чакахме. Не твърдя, че правехме всичко това без емоционално страдание. Беше ни трудно, като виждахме, че страни от църквата, докато ние служехме на Бога на пълен работен ден. Бог е номер едно в нашия живот и ние искахме да Го направим номер едно и в нейния. След като напусна Живот в Словото, тя бе приета на работа в една адвокатска фирма. Там започна да вижда какво точно представлява светът. От време на време ходеше на църква, но не беше сериозно посветена на Господа. Не спря да вярва, но ако не вземеше решение, я очакваха неприятности. Ако сте християнин, вие или упорито напредвате, или отстъпвате и отпадате. Не може да сте в застой. Ако не напредвате, неминуемо ще се върнете назад. Като родител е много тежко да гледате как децата ви се борят в тази област, тъй като знаете, че ако им натрапите разбиранията си за духовния растеж, това само ще усложни нещата. След един период от време Лаура се почувства нещастна. Тя сметна, че ако си намери нова работа, това ще ѝ помогне да оправи нещата. Отиде да работи в едно държавно училище за слепи. Винаги се бе радвала да помага на страдащи хора и чувства, че там ще бъде по-щастлива. Това наистина ѝ помогна за малко, защото беше нещо ново. Но скоро в нея се завърна същото неудовлетворение. Когато напускаше нашето служение, ние ѝ бяхме казали, че вратата ни ще бъде отворена, ако иска да се върне. Но първо трябваше да се посвети на Бога в духа. До този момент вече ѝ бяхме доказали, че ще я приемем такава, каквата е. Тя знаеше, че я обичаме. Можехме дори да говорим с нея за нуждата ѝ да започне отново редовно да посещава църквата и да спре да се отчуждава от Бога. Тя се съгласи с това, но не беше готова да го извърши в живота си. Накрая дойде моментът, когато искаше отново да се върне и да работи при нас. Осъзнаваше, че действително се нуждае да извърви пътя на посвещението. Разбираше какъв живот трябва да води, за да може да работи за служението и вярваше, че връщането ѝ на работа при нас ще ѝ помогне да извърви този път. Проведохме няколко дълги разговора и всички се съгласихме да опитаме отново. Наскоро отпразнувахме първите ѝ пет години в служение. Тя работи за нас доста дълго, а после се отвори и възможност за нейния съпруг да започне работа при нас като озвучител при пътуванията ни. Той заемаше този пост доста време, преди да бъде повишен да отговаря за пътуванията. Той и Лаура се справиха прекрасно. Разбираме се много добре и всички сме щастливи. Те и двете им деца все още пътуват навсякъде с нас. Това започна като една ситуация, при която прекалената близост причиняваше неприятности. Но всички ние узряхме и придобихме достатъчно мъдрост, за да се справим с нещата. Съумяхме да се върнем към нормалния живот. Все още се удивявам, като разбирам колко нещастие съм причинявала на самата себе си, когато се опитвах да променям хората. Никога не се получаваше. Бог успя да направи с лекота и то за кратък период от време това, което аз се бях опитвала години наред. Родителите трябва да внимават да не пречупят духа на детето. Грубите и прекалени наказания могат да доведат точно до това. Детето може да прави всичко, на което е способно, но ако родителят е непрекъснато недоволен, това ще изтощи детето и ще пречупи духа му. То няма да иска да опитва повече. Може да се откаже и да се разбунтува, като защита срещу непрекъснатите ви критики. Бащи, не дразнете и не предизвиквайте децата си да се гневят (не ги раздражайте, така че да ги докарате до ярост), но ги отглеждайте (нежно) в обучението, дисциплината, в съветите и наставлението на Господа. (Ефесяни 6:4)

Свободата е един от най-големите дарове, които можем да дадем на човека. Любовта освобождава човека да бъде това, което Бог го е създал да бъде. Тя не се опитва да го манипулира заради лични облаги. Любовта помага на хората да преодолеят слабостите си и рано или късно ги преобразява в любящите същества, каквито Бог първоначално е

възнамерявал да бъдат. Ако обичате някого, освободете го и ако това е истинска любов, той ще се върне при вас. Молитвата ми е, след като споделих примери от моя личен живот, да съм ви помогнала да не допуснете някои от същите грешки, които направих аз. Или ако вече изживявате болката от някое съсипващо ви взаимоотношение, вземете решението да унищожите раздора в него. Вероятно сте готови да предприемете стъпка на простителност.

ПЕТНАДЕСЕТ - ПРОЩАВАЙТЕ БЪРЗО

КОЛКОТО ПО-БЪРЗО прощаваме, толкова по-малка възможност съществува да се появи раздор. Когато един човек прощава драговолно, той прощава бързо. Прощката затваря вратата за атаката на сатана и отказва да му даде достъп, който рано или късно ще се превърне в негово укрепление.

Колосяни 3:13

Бъдете нежни и си претърпявайте един на друг, и ако един от вас има различие (недоволство или оплакване) срещу някой друг, с готовност си прощавайте един на друг; даже както и Господ (драговолно) е простил на вас, така трябва и вие също (да си прощавате).

Божие Слово ни дава много наставления относно опасностите от непростителността, горчивината и негодуванието. Прощката може да предотврати или да спре раздора. Нека стих по стих да разгледаме един откъс от Писанието в Матей 18 глава, където Христос поучава последователите Си за простителността.

Матей 18:19-20

И отново ви казвам, че ако двама от вас се съгласят (постигнат хармония, съзвучие) на земята за каквото и да било (всяко нещо), което да поискат, то ще стане и ще бъде сторено за тях от Моя Отец, Който е на небето. Защото където и да се съберат двама или трима (привлечени заедно като Мои последователи) в Моето име, там Съм и Аз посред тях.

Господ толкова силно желае хармония и единство, че обещава да бъде посред всеки двама или повече вярващи, които са готови да направят всичко необходимо, за да не допускат раздори в живота си и да живеят в мир. Той също ни казва, че тази сила на единството влияе добре и на молитвите ни. Мирните хора получават всичко, за което помолят. Единствено Христовото присъствие в живота ни заслужава да направим всичко, което е нужно, за да живеем в единство. Съществува пряка взаимовръзка между мира и Божието присъствие. Тъй като отчаяно се нуждаех и желаех Божието присъствие, това ме подтикна да направя всичко необходимо, за да премахна раздора от живота си. Освен това, на нас ни е дадено допълнителното обещание, че ще получаваме отговор на молитвите си.

Матей 18:21-22

Тогава Петър се приближи при Него и каза: "Господи, колко пъти може брат ми да ми съгрешава и аз трябва да му прощавам и да забравям? (До) седем пъти ли?" Исус му отговори: "Казвам ти, не до седем пъти, но седемдесет пъти по седем!"

Вярвам, че Петър искаше да се справи с някого, който редовно го дразни. Този човек може да е правил, но може и нищо да не е правил, за да го предизвика. Възможно е просто някой от другите ученици да е бил постоянно трън в плътта на Петър. Сещам се за един човек в живота си, на когото е трябвало да прощавам много пъти подред, а той дори не знае, че се нуждае от прошка. Прощката изпълнява две цели: тя може да бъде дадена, когато човекът, който ви е обидил, ви моли да му простите и вие го правите. Но също така съществува и възможността вие да предложите прощката си на човека, който не е възнамерявал да ви засегне и не знае, че го е направил, но вие трябва да му простите, за да запазите мира си. Понякога при мен

идват хора, които ме молят да им простя за това, че не ме харесват или че са говорили неприятни неща зад гърба ми. Аз не съм знаела за техния проблем. Всъщност те не са наранявали мен, а самите себе си. Прощавам им с радост, защото искам да бъдат свободни. При други случаи някой може да ме засегне без да го съзнава. Тогава прощавам на този човек заради мен самата, защото аз се нуждая да бъда освободена. Ако Петър не беше изправен пред ситуация, в която постоянно се е случвало да го нараняват, той вероятно нямаше да попита колко пъти трябва да прощава на брат си. Петър може би си мислеше, че трябва да прощава седем пъти, но Исус му каза да прави това седемдесет пъти по седем. Това означава да сме готови да простим колкото и пъти да ни се наложи, за да останем в мир. Ето защо небесното царство прилича на човешки цар, който пожела да прегледа сметките на своите слуги. И когато започна да преглежда, пред него доведоха един слуга, който му дължеше десет хиляди таланта (вероятно десет милиона долара), и тъй като не можеше да му плати, господарят му заповяда да бъде продаден той с жена си и децата си, и всичко, което притежаваше, за да се изплати задължението. Затова слугата падна на колене, като му се молеше: "Имай търпение към мене и ще ти платя всичко. "

Матей 18:23-27

И господарят му се смили в сърцето си и го пусна и му прости (като анулира) дълга.

Този пример представя един грешник, който дължи толкова много на Бога, че никога не би могъл да изплати дълга си. Той моли дългът му да бъде опростен и чрез жертвата на Исус всичките му дългове са анулирани. Това е възможно поради милостта и състраданието на Небесния ни Отец. "Всички съгрешиха и не достигнаха Божията слава" (Римляни 3:23, KJV). Ето защо тези стихове се отнасят за всички нас. Но този същият слуга, като излезе, намери един от съслужителите си, който му дължеше сто динара (около двадесет долара); и като го хвана за гушата, държеше го и казваше: "Плати ми, каквото ми дължиш!" А съслужителят му падна на земята и го молеше настойчиво: "Дай ми време и всичко ще ти изплатя!" Но той не искаше и отиде и го хвърли в затвора, докато изплати дълга. (Матей 18:28-30)

Същият онзи човек, който не можеше да изплати дълга си, който помоли и получи милост, не желаше да покаже милост на друг, изпаднал в подобно положение. Това е пример за нашето взаимоотношение с Бога и с другите хора. Господ ни прощава греховете, защото знае, че никога не бихме могли да Му платим това, което Му дължим, но ние често отказваме да освободим околните от прегрешенията им към нас.

Матей 18:31-35

Когато съслужителите видяха какво се бе случило, бяха много обезпокоени и отидоха и казаха на господаря си всичко, което се бе случило. Тогава господарят му го извика и му каза: "Ти, презрени и нечестиви слуго! Аз ти простих и отмених целия онзи твой (огромен) дълг, защото ти ме помоли. И не трябваше ли и ти да се смилиш над съслужителя си, както и аз се смелих за тебе?" И разгневен господарят му го предаде на мъчителите (тъмничарите), докато изплати всичко, което дължеше. Така и Моят небесен Отец ще постъпи с всеки от вас, ако не простите доброволно и от сърце прегрешенията на брата си.

Когато отказваме да простим на другите, отваряме вратата за дявола да ни измъчва. Изгубваме свободата си - славната свобода, която Бог е предвидил да имаме, когато следваме Неговите пътища. Божията любов е безплатна. Той е и милостив, добър, прощаващ и бавен да се гневи. Често желаем да получим свободата и благословенията, но без начина на живот, който ги придружава. Веднага щом някой ви засегне, отвърнете с простителност. Непростителността е основен проблем в света, но тя не е проблем присъщ единствено там. В живота на много християни също се издига крепостта на непростителността. Светът, в който живеем днес, е изпълнен с болка и наранени хора и от опит знаем, че наранените хора нараняват другите около себе си. И тъй като съществуват много възможности човек да бъде

обиден, става изключително необходимо той да е готов да прощава бързо. Ще е прекрасно, ако тези проблеми засягаха единствено света, а църквата бе свободна от тях, но знаем, че това не е така. Дяволът работи дори в извънработно време между Божиите люде, за да причини оскърбления, раздори и несъгласия, защото знае, че това ще спре протичането на Божията сила, която се намира на разположение на вярващия. Раздорът е опасен. Насърчавам ви да прекратите границата на чувствата си и да навлезете в сферата на решенията. Любовта не е чувство, тя е решение. Вашето решение да простите в крайна сметка ще предизвика у вас и чувство. Любовта е единствената сила, която е в състояние да преодолее омразата, гнева и непростителността. Бог е любов и ние трябва да ходим в любов, за да изявяваме Неговия характер. Любовта е усилие. Тя изисква изучаване и размисъл над Божието Слово относно ходенето в любов. При мен то изискваше усилено изучаване - години наред. В един момент аз живеях зад стените, които бях издигнала, за да се защитавам от емоционалната болка. Нужно ми бе време, за да разбера, че докато продължавам да живея зад тези стени, аз не бих могла да обичам. Всъщност, трябваше да се науча, че не мога действително да обичам и да бъда обичана, докато не бъда готова да рискувам да бъда наранена. Любовта наистина ни наранява понякога, но тя също така ни изцелява. Живеех в раздор, защото не бях готова да дам на хората, които ме бяха наранили, още един шанс, да не би да го направят отново. Ако някой ме обидеше с нещо, аз го регистрирах в паметта си и издигах стена, която да държи този човек настрана или напълно да го изолира от живота ми. Задържах в сърцето си недоволство срещу хората, но истината бе, че недоволството държеше мен. Живеех в затвор. Тормозът преживян през детството бе свършил, но болката от него нямаше никога да си отиде, докато продължавах да я държа в душата си, като отказвах да се доверя на Бога да ме защити. Той обещава да въздаде справедливост, ако Му се доверим. Това може да изисква време, а и справедливостта може да дойде по начин, по който не сме очаквали, но Бог ще донесе справедливост в живота на наранените хора, които са готови да последват намерението Му. Научете се да прощавате на тези, които ви нараняват! Това е първата стъпка към възстановяването. Божието Слово ни учи, че нашата вяра няма да даде добри плодове, ако отиваме при Бога с непростителност в сърцата си.

Марк 11:22-26

И Исус, като отговори, им каза: "Имайте вяра в Бога (постоянно). Истина ви казвам, който рече на тая планина: "Дигни се и се хвърли в морето!" И не се съмнява изобщо в сърцето си, но вярва, че това, което казва, ще, се случи, ще му бъде сторено. Поради тая причина ви казвам: Каквото и да поискате в молитва, вярвайте (доверете се и бъдете уверени), че ви е дадено и ще го получите. И когато се изправите да се молите, ако имате нещо срещу някого, простете му и го оставете (не говорете повече за това), за да прости и вашият Отец, Който е на небесата, вашите (собствени) прегрешения и недостатъци и да ги забрави. Но ако вие не простите, то и Отец ви, Който е на небесата, няма да ви прости прегрешенията и недостатъците.

Ако досега не сте били в състояние да простите на човека, който сериозно ви е наранил, възможно е да сте позволили на врага да ви заблуди с убеждението, че всъщност не можете да простите. Потвърждавайте това ежедневно: Аз мога да простя и сега ще простя на... затова, че ме е наранил. Мога да го направя, защото Божият Дух е в мен и ми дава способността да прощавам. Църквата е пълна с невярващи вярващи. Наричаме се вярващи, но не вярваме, че можем да извършим нещата, които знаем, че трябва да свършим. Подходете към живота по-положително и бъдете по-нападателни срещу обидчивостта. Бързайте да прощавате! Спомнете си колко много Бог ви прощава лично на вас всеки ден! Вземете решението да не живеете в препирни. Не позволявайте на раздора да ви открадне наследството, за което Бог е казал, че по право ви принадлежи.

ШЕСТНАДЕСЕТ - РАЗДОРЪТ ОГРАБВА НАСЛЕДСТВОТО НИ

НИЕ СМЕ СЪНАСЛЕДНИЦИ с Исус Христос. Исус казва в Йоан 16:15: "Всичко, което има Отец, е Мое. Това имах предвид, като казах, че Той (Духът) ще взема от Моето и ще ви известява (заявява, разкрива, предава). "

Помислете за това. Всичко, което Отец притежава, е наше чрез Исус. Какво има Отец? Със сигурност няма раздори. Всяко нещо, което Той има, ни носи живот. Неговото царство е царство на праведност, мир и радост. Което е праведно пред Него, трябва да произвежда правилните думи, мисли и действия. Вярващият притежава свръхестествени мир и радост, които не са зависими от положителни или отрицателни обстоятелства.

Йоан 14:27

Мир ви оставям, Моят (собствен) мир ви давам сега и ви го завещавам. Аз не ви давам, както светът дава. Нека не се смущават сърцата ви, нито да се боят. (Не допускайте вече да се вълнувате и тревожите; и не си позволявайте да се боите или да се сплашвате, да сте страхливи и несигурни).

По същество Исус каза: "Аз ви завещавам мира Си. Аз Си отивам и това, което искам да ви оставя, е Моят мир. " Неговият собствен мир е прекрасно притежание. Колко струва мирът? Каква е стойността му? Мирът бе толкова ценен, че за него си струваше да се пролее кръвта на Исус.

Исая 53:5

Но Той бе наранен заради нашите престъпления, бит беше, поради нашата вина и беззакония, наказанието (необходимо, за да получим мир и благополучие за себе си) дойде върху Него и чрез камшиците, които Го нараниха, ние сме изцелени и спасени.

Наказанието за нашия мир дойде върху Него. Боят, който трябваше да понесем, и дължимото заплащане за греха ни бяха положени върху Него. Той стана кръвната жертва, която изкупи и напълно премахна греха ни, за да живеем в мир. Божията воля за нас е да живеем в мир с Него, със себе си и с нашите ближни. Той иска ние да имаме мир сред настоящите обстоятелства, мир сутрин, мир през нощта, както и по всяко време през деня. Мирът е нашето наследство! Раздорът е крадец, който ни ограбва мира. Даже и мъничко раздор ще открадне част от мира, който ви е отреден. Мирът и удовлетворението от живота вървят ръка за ръка. Сатана идва, за да открадне, заколи и погуби и успява да осъществи целта си, поне в голяма степен, чрез раздори. Исус дойде, за да имаме живот и да му се наслаждаваме. Хората ще могат да се радват на живота повече, ако живеят в изобилие от мир. Славно е да живееш в мир!

МИР НА УМА

Спокойният ум е скъпоценно съкровище. Дяволът ограбва мира на ума ни, който е наше наследство, като ни атакува с безпокойство, опасения и объркване. Хрумвало ли ви е някога, че объркването всъщност представлява разногласие вътре в ума ви? Объркваният човек спори със самия себе си. Мислите му се стрелкат напред назад и се борят една с друга. Колебливият човек не живее в мир. И все пак Библията ясно ни учи, че мирът на ума е наше наследство. Тя още ни наставлява как да постигнем този мир.

Филипяни 4:6-7

Не се безпокойте и не се опасявайте за нищо, но при всякакви обстоятелства и във всичко с молитва и молба (конкретни искания), с благодарение, не спирайте да представяте исканията си пред Бога. И Божият мир, който надвишава всяко разбиране, ще пази като страж и ще охранява сърцата и умовете ви в Христа Исуса (ваше ще бъде онова спокойно

състояние на душата, която е уверена в спасението си чрез Христа и затова не се бои от нищо от страна на Бога и е доволна от земната си участ, каквато и да е тя).

Исаия 26:3

Ти ще упатиш и ще държиш в свършен и постоянен мир онзи, чийто ум (както наклонностите, така и характерът му) е основан на Теб, защото предава себе си на Тебе, обляга се на Тебе и уверено се надява на Теб.

Важно е да осъзнаете, че мирът е ваше наследническо право. В противен случай дяволът може да ви убеди, че ваше задължение е да се безпокоите, тъй като имате проблеми. Много жени смятат, че не са добри майки, ако не се тревожат за децата си. Тези християнки обичат Господа, но не са приели откровение относно опасностите от безпокойството. В умовете им няма мир. Изпълнени са с безпокойства, опасения и вълнения. В резултат на това се появяват емоционални смущения. Причина за това е безпокойството. В Йоан 14:27 Исус съветва: "Спрете да си позволявате да бъдете обезпокоени и разтревожени. " Раздорът не е просто проблем, който съществува между отделни хора. Често това представлява проблем вътре в самия човек. Какво се случва вътре във вас? Обстановката мирна ли е или е изпълнена с безпокойство?

Исаия 54:17

Но никое оръжие създадено срещу тебе, не ще успее. И ще обориш всеки език, който би се повдигнал против тебе с осъждане. Това (мир, праведност, безопасност, победа над противниците) е наследството на Господните служители.

Мирът е наше наследство. Той ни принадлежи, поради "кръвната връзка". Аз го получавам чрез кръвта на Исус. Той е мой! Решила съм твърдо, че дяволът няма да открадне наследството ми посредством раздора. Научете се да разпознавате раздора. Откажете да го допускате в живота си. Позволете на Бога да ви открие корена на вашия проблем. Сатана не иска да знаете каква е истинската причина. Той иска да се въртите в кръг, така да се каже, винаги да търсите нещо и никога да не го намирате. Ние не воюваме срещу плът и кръв. Често пъти нашите проблеми не са такива, каквито мислим, а се коренят в прикрития, едва доловим раздор. По този начин сатана заблуждава хората и те прекарват живота си, като се опитват да се справят с погрешните проблеми. Започнете да се противопоставяте на духа на раздора и ще забележите, че много неща ще започнат да си идват на мястото. Не допускате раздора в живота си, в мислите, думите, и във взаимоотношенията си. Живейте в мир с Бога, със себе си и с ближните си. Мирът ви принадлежи. Исус вече ви го е дал. Започнете да живеете в мир. Вземете решение днес: "Приключвам с безпокойството и смущенията. Мирът ми принадлежи и аз ще му се наслаждавам сега."

НАСЛЕДНИЦИТЕ УЧАСТВАТ КАКТО В СТРАДАНИЕТО, ТАКА И В СЛАВАТА

МИРЪТ Е НЕЩО славно, но би било нечестно към вас, ако не споделя, че много често страданието е пътят, който води към славата. Римляни 8:17 ясно подчертава това: "И ако сме (Негови) деца, тогава сме и (Негови) наследници също: наследници на Бога и сънаследници с Христа (съучастващи в Неговото наследство заедно с Него); но ако искаме да съучастваме в славата Му, трябва да споделим и страданията Му. "

Точно в този момент Исус живее в слава, но трябваше да извърви пътя на страданието, за да стигне там. Той стана послушен до смърт. Умря за собствените Си естествени желаниа и живя, за да върши волята на Своя Отец. Павел каза: "Умирам всеки ден" (I Коринтяни 15:31). Вярвам, че той имаше предвид следното: "Има много неща, които ми се иска да направя, и много други, които не ми се ще да върша, но аз казвам "не" на всичко това и следвам Духа на Бога, Който е в мен." За да живеем в мир и да се наслаждаваме на наследството си, ние трябва да изберем да се справяме с нещата по подходящия начин, за да поддържаме мира си

всеки ден. Да си миротворец често означава да страдаш, да кажеш "не" на плътта си. А това е страдание. Хората може да се заблудят, като си мислят, че трябва да носят бремето, което Исус вече е понесъл на кръста. Бремето на греха и страданието е свалено от нас чрез кръвта на Исус. Но има определено страдание, което ще бъдем призовани да понесем, за да живеем богоугоден, свят, праведен, мирен и изпълнен с радост живот. Бог ни е казал: "Поставям пред вас живота и смъртта; изберете живота" (Второзаконие 30:19, перифраза на автора). Вземането на правилното решение може да предизвика страдание тогава, когато плътта не получи своето. Сигурна съм, че вече сте открили, че плътта ви си има собствен начин на мислене. Плътта донася смърт, но Духът съдейства за живот. Ако следваме плътта, резултатът е смърт. Ако последваме Духа, наградата е живот. Ако изберете мира, а не враждите, това определено ще ви възнагради с живот и всички благословения, които го съпътстват. Но отначало вероятно ще страдате в телесните си части, за да поддържате този мир. Ставам например сутринта и съм спокойна. Навън е прекрасен слънчев ден и аз имам хубави планове, които ще ми доставят удоволствие през целия ден. Ако нещата вървят, както съм ги планирала, всичко ще бъде наред. Започват да стават неща обаче, които показват, че моят план може и да не се осъществи напълно. Първо ми се обаждат по телефона от офиса, за да ме осведомят, че новата ни телефонна система не работи както трябва и затова не успяваме да приемем много от обажданията. Тази вест ми предоставя възможността да избира между живота и смъртта. Мога да се разтревожа или да се помоля и да възложа грижата си на Исус. Ако възложа грижата си на Исус, ще остана спокойна. Но плътта ми ме подтиква да се безпокоя, защото тя иска да се погрижи сама за себе си. Плътският ми ум иска да проумее защо ми се случва тази неприятност, а и какво трябва да направя, за да съм сигурна, че това няма да се повтори. Дяволът използва тази ситуация (която самият той е подготвил), за да предизвика разнопосочни мисли относно компанията, от която сме купили телефона. Ако не съм внимателна, няма да мине дълго и на мен вече ще ми се иска да им се обадя и да им кажа какво мисля за тях и за телефонната им система. Спомнете си, че когато станах сутринта, всичко беше прекрасно. Едно телефонно обаждане има силата, ако аз позволя, да промени целия ми ден и отношението ми към околните. Когато вземам правилното решение, това може да ми причини временно страдание в някои области, но в края на краищата то ще роди слава в много други области на живота ми. Често ние се тласкаме в крайности по въпроса със страданието. Някои вярват, че чрез своето страдание прославяме Бога. Затова казват: "Нека просто да заобичае страданието и никога да не се съпротивляваме на каквото и да било проблем." Други смятат, че християнинът никога не трябва да страда, да се чувства неудобно и винаги да получава всичко така, както го е поискал. Не можем да живеем в канавката, независимо от коя страна на пътя на страданието се намира тя. Нужно е да следваме средата на пътя. Нуждаем се от умереност, а не от крайности. Страданието само по себе си не прославя Бога. Но ако поддържа правилното отношение във времето на страдание и сме готови да страдаме, за да вършим волята Му, това действително ще Му въздаде слава. Правилните решения ще донесат слава и в нашия живот. Днес живея в славен мир през по-голямата част от времето. Преживях много страдания, за да стигна дотук. Трябваше да се науча да замълча, когато ми се искаше да продължа да говоря. Трябваше да се науча да се смирявам и да се извинявам, когато смятах, че всъщност не аз греша. Докато вземах тези правилни решения, плътта ми страдаше. Трябваше да замълчавам, когато съпругът ми смяташе, че е прав, а на мен ми се щеше да поспоря и да се опитам да докажа, че знам отговора. Трябваше да избягвам разговори, в които биваха критикувани и съдени хора просто за да избегна враждата, която усещах. Плътта ми страдаше, защото тя бе любопитна и искаше да узнае всичко. Даже нещо толкова простичко като да решиш да се усмихнеш, когато ти се иска да крещиш, причинява страдание на плътта. Не се бойте от "богоугодното страдание". Правилният вид страдание ще произведе слава. Апостол Павел написа едно послание до коринтяните, като в него каза следното: "Макар и писмото ми да ви нарани, не съжалявам, че го написах, защото знам, че по-късно то ще произведе добри неща в живота ви" (вижте II Коринтяни 7:8). Ако изберете препирните, ще страдате. Защо да не изберете мира, което може и да доведе до страдание в плътта ви, но също така ще ви отведе до победа? Сатана се бои от мира. Ако успеете да се научите как да

пребъдвате в мир, вие ще го разгромите и той го знае. Мирът всъщност представлява духовно воюване, както ще научим в следващата глава. Мирът трябва да е арбитърът в живота ви. Арбитърът взема решение, чрез което урежда въпроса. Всяка страна в спора може да вярва, че решението ще бъде в нейна полза, но арбитърът е този, който взема окончателното решение. И когато го направи, това слага край на спора. Позволете на мира да има последната дума при решенията, които вземате. Ако нещо не може да ви донесе мир, изхвърлете го. Не живеете единствено за момента. Употребете мъдрост, за да вземете днес решенията, които ще ви удовлетворяват и занапред.

Колосяни 3:15

И нека мирът (душевната хармония, която идва) от Христовото управление (да действа като арбитър постоянно) в сърцата ви (като решава и урежда окончателно всеки въпрос, който възниква в ума ви, в онова спокойно състояние), към което като (членове на Христовото) единно тяло сте били също призвани (да живеете). И бъдете благодарни (оценявайте), (като винаги отдавате хвала на Бога).

Когато преживявате труден период, тъй като не чувате Божия глас или не можете да решите какво да сторите в определена ситуация, последвайте мира. Никой не може да напише толкова голяма книга, че в нея да опише всяко обстоятелство, с което ще се сблъскате. Но Светият Дух е дошъл, за да се разпореди да получите наследството, за което умря Исус. Мирът е едно от вашите наследствени благословения, но окончателният избор ви принадлежи. Изберете живота! Изберете мира! Изберете да водите войната на мира.

СЕДЕМНАДЕСЕТ - ВОЙНАТА НА МИРА

ПРЕЗ ПЪРВИТЕ СИ ГОДИНИ като харизматична християнка слушах доста поучения по въпроса за духовното воюване. Опитах се да науча колкото се може повече, за да побеждавам дявола, защото бе очевидно, че той ми създава доста неприятности. Исках да постигна надмощие, за да мога да променя нещата. Струваше ми се, че не печелех никаква победа от прилагането на всичките методи, които бях научила. Тогава Господ в милостта си сподели с мен няколко истини, които станаха благословение в живота ми. Той ми показа, че "методите" за духовно воюване са добри, но че те са само носители или съдове за истинската Му сила. Аз постоянно смъмрях, съпротивлявах се, изгонвах или прогонвах, връзвах и развързвах, постех и се молах, както и всичко друго, което някой ми бе казал да правя. Резултатите бяха незначителни и се бях изтощила. Вървах към точката на "духовното прегаряне". Това се случва, когато християнинът продължи да върши неща, които не дават положителен резултат. Когато ме предизвика да забележа как Исус се е справял с дявола, Бог ми разкри един съвършено нов начин, по който да гледам на духовното воюване. И когато го направих, видях Той да върши много по-различни неща. Научих например, че да остана покорна е вид духовно воюване.

ВОЮВАЙТЕ С ДЯВОЛА ЧРЕЗ ПОКОРСТВО

Ние често цитираме само част от Яков 4:7. Обикновено чувам да го цитират така: "Съпротивете се на дявола и той ще бяга от вас." Ето защо аз непрекъснато се съпротивлявах, но той не бягаше. И тогава видях целия стих. "И тъй, покорявайте се на Бога. Съпротивете се на дявола и той ще побегне от вас."

Първата част относно покоряването на Бога е също толкова важна, колкото и втората част за съпротивяването на дявола. Осъзнах, че не се интересувам толкова да се покорявам, колкото от това да се съпротивлявам. За мен беше облекчение да разбера, че моето покорство ще накара дявола да побегне от мен. Псалм 91 хвърля допълнително светлина върху служението на ангелите в живота ни.

Псалм 91:11

Защото Той ще заповяда (специално) на ангелите Си за тебе да те придружават, защитават и закрилят във всичките ти пътища (на покорство и служение).

Докато ходим в покорство, ангелите ни помагат в нашето воюване. Ангелската подкрепа определено доста ще улесни нещата. Ангелите не работят за мен просто защото съм жива, нито пък са ми подкрепа просто защото вярвам, че Исус е мой Спасител. Те се вслушват в Божието Слово. Когато изговаряме Божието Слово и се движим в покорство и служение на Бога и човека, ангелите действат в наш интерес и ни закрилят от началствата и властите. Това не означава, че никога не можем да направим грешка или да претърпим вреда, а че трябва сериозно да решим да водим живот на покорство. Святият Дух ми откри още, че ходенето в любов води до духовно воюване. Дяволът не може да се справи с човек, който обича! Той не може да управлява Исус, защото Исус ходеше в покорство и в любов. Той винаги обичаше хората и им правеше добро. Божието Слово ни наставлява да "пазим себе си в Божията любов" (Юда 21). Това може би крие по-дълбоко значение, отколкото просто да останем в любовта. Може би този стих ни говори, че ще се опазим от много неприятности, ако пребъдваме в нея. Писанията ни казват, че в последните дни "любовта в по-голямата част от хората (църквата) ще охладнее" (Матей 24:12). Този стих ни говори, че "охладнялата любов" ще бъде един от белезите на последните дни. И въпреки това Петър ни увещава:

1 Петрово 4:8

Над всичко друго, имайте силна и неизменна любов един към друг, защото любовта покрива множество грехове (прощава и не зачита оскърбленията от другите).

Дяволът носи със себе си оскърбления, разединение и вражди между хората, но "противоотровата" за целия този отровен проблем е любовта! Можем да смърряме всички демони по света, може буквално да им крещим, докато останем без глас, но те няма да побягнат от човек, който и пет пари не дава за покорството и любовта в живота си. Сатана знае, че християните, които изповядват Словото, но не го живеят, са безсилни срещу него. Военната му стратегия за последното време е да изгради укреплението на охладнялата любов. По този начин той може да задържи Църквата на Исус Христос безсилна, докато, ако оставаме в мир, ние можем да воюваме в духа и да осуетяваме тактиките му.

МЯСТО НА ПОЧИТ

Вярващият е "седнал в небесни места с Исус Христос" (вижте Ефесяни 2:6). Седнал се отнася до почивката. Почивката и мирът са равностойни едно на друго. Книгата Евреи ни учи да влизаме в Божията почивка и да сложим край на умората и болката от човешкия труд (вижте Евреи 4:3, 10-11). Тази почивка е и е била на наше разположение откакто Исус дойде, умря за нас, възкръсна от мъртвите и се възнесе отдясно на Отца. Почивката е налице, но ние сме насърчени да "влезем" в нея. Навлизаме в Божията почивка, като вярваме в Неговото Слово и като се доверяваме на Него, а не на себе си или на някой друг. Всъщност ние воюваме, докато си почиваме.

Филипяни 1:28

И (нито за миг) не се страхувайте или сплашвайте в нищо от противниците и неприятелите, защото такъв (постоянството и безстрашието) ще е ясният белег (доказателство и знак) за тяхната (неминуема) погибел, но и (сигурен белег и доказателство) за вашето избавление и спасение, и то от Бога.

Постоянството се отнася до това да бъдеш същият - устойчив и последователен. Нашата почивка в мир и радост по време на нападението на дявола буквално го разгромява. Той не може да се справи с вярващ, който знае как да "запазва мира си". Последователността също е външен белег, че уповаваме на Бога. Точно упованието в Него Го подтиква да ни избави.

Когато победим дявола, ползата е както за нас, така и за Исус. Когато действаме съобразно Неговото Слово, това Му отдава слава. Той е в състояние да ни благослови с Нашето наследство. Да говорим за Божиите обещания е много насърчително, но много по-добре е да ги притежаваме.

Псалм 94:12-13

Благословен (щастлив, късметлия, за завиждане) е човекът, когото Ти наказваш и наставляваш, о Господи, и поучаваш от закона Си, за да му даваш сила да остане спокоен в дните на нещастие, докато бъде изкопан (неизбежния) ров за нечестивия.

Божият план е да работи в живота ни, за да ни доведе до мястото, където по време на нещастие ще можем да останем спокойни. Не бой се (няма от какво да се боиш), защото Аз съм с тебе; не гледай около себе си с ужас и не се обезсърчавай, защото Аз съм Твоят Бог. Ще те укрепя и заякча към трудностите, да, ще ти помогна; да, ще те подпра и ще те запазя с (победоносната) Си десница на праведност и справедливост. Виж, всички онези, които са разярени и разгорещени срещу тебе, ще се засрамят и смутят; онези, които се борят срещу тебе, ще станат като нищо и ще загинат. Ще потърсиш ония, които се сражават против тебе, но няма да ги намериш; онези, които воюват срещу тебе, ще бъдат като нищо, като че не са били. Защото Аз Господ, Твоят Бог, държа десницата ти; Аз съм Господ, Който ти казва: "Не бой се, Аз ще ти помогна!" Не бой се, червею Якове, вие, мъже израилев и! Аз ще ви помогна, казва Господ; вашият Изкупител е Светият Израилев. Ето, Аз ще направя да станеш като нова, остра, назъбена вършачка; ще вършееш планините и ще ги смелиш, ще обърнеш хълмовете на плява.

Исая 41:10-16

Ще ги отвееш и вятърът ще ги отнесе, а бурята или вихрушката ще ги разпръсне. А ти ще се радваш в Господа, ще се прославиш в Светият Израилев.

Тук следва моята перифраза на тези стихове:

Не се страхувай от нищо. Не позволявай нищо да те обезпокои. Не започвай да се вглеждаш в обстоятелствата около себе си; не започвай да се тревожиш. Остани спокоен, Аз съм Твой Бог. Аз ще ти помогна; Аз ще те подкрепя. Когато ни се струва, че всеки момент ще потънем, имаме Неговите обещания да ни подкрепят!

Всички онези, които се сражават срещу тебе, онези, които идват против тебе с дух на препирня и воюване, ще свършат като че ли не са били. Затова запази мира си. Когато запазваш мира си, Аз мога да работя, защото това показва, че уповаваш на Мен.

Изработвам нещо ново в теб през това тежко време. Правя от теб една нова, остра вършачка, която ще покоси врага. Твоята награда ще бъде слава и радост.

Исус победи врага с кротост, нежност, доброта и любов. Последователите Му искаха Той да основе земно царство и да се държи като земен цар. Искаха Той да се повдигне срещу врага по същия начин, както воюваха самите те. Но Той ги научи на един различен начин, по който да водят битките си: "Но Аз ви казвам, обичайте враговете си и молете се за онези, които ви преследват (нараняват и малтретират)" (Матей 5:44). Той каза:

Лука 6:27-28

Но Аз казвам на вас, които ме слушате сега: (за да се вслушате, да свикнете постоянно да) обичайте враговете си, отнасяйте се добре (правете добро, дръжте се благородно към) тези, които ви ненавиждат и ви преследват с омраза, благославяйте и се молете за щастieto на тези, които ви проклинат, измолвайте Божието благословение (благоволение) за тези, които ви тормозят (ругаят, унижават, обвиняват и своеволно ви малтретират).

Това бе един съвършено нов начин на мислене! Исус бе дошъл, за да разкрие един "нов и жив път" (Евреи 10:20), път, който ще води към живот, вместо към смърт.

МИРЪТ ЩЕ СЛОЖИ КРАЙ НА ВОЙНАТА

Да погледнем на мира като начин за духовно воюване-не може да е едно ново мислене. За мен това определено беше така. Бях прекарала целия си живот опитвайки се да водя собствените си битки. Когато научих за духовното воюване, си мислех, че борбите ми ще приключат. В края на краищата бях открила кой е виновникът зад проблемите ми и ако успея да взема властта над него, това щеше да сложи край на нещастията. Вместо това следствието бе една борба между мен и дявола, която не даваше положителни резултати просто защото притежавах методите, но не и силата, която протича чрез тях. Мирът, любовта и покорството са сила! Умът ми диктува: "Бори се с дявола ожесточено, а не с мир. Та как би могъл мирът да спечели една война?" Замислете се за миг относно обичайната война. Какво е това, което накрая слага край на войната? Когато едната или и двете страни решат, че повече няма да воюват. Даже и само едната страна да реши да спре да се бие, другата страна ще трябва накрая също да се откаже, защото няма с кого да се сражава. В миналото съпругът ми ме вбесяваше, защото не искаше да се сражава с мен. Бях обезпокоена и разгневена и исках да каже само една думичка, за да му се нахвърля, да беснея и ругая. Но когато разбра, че аз само си търся повод за спор, той млъкваше и ми казваше: "Няма да водя битка с теб." Понякога той дори се качваше в колата и излизаше, което ме ядосваше още повече. Но главното бе, че не можех да водя война срещу някой, който не отвърща на ударите ми. Ако посрещаме битките си с мир и откликваме на смущенията в живота с мир, ще преживеем победата!

Начините да постигнем победа, на които ни учи Исус, са обикновено точно обратното на това, което ни се струва логично в ума. Той ни казва: "Раздавайте това, което имате, и накрая ще имате повече, отколкото в началото" (Матей 19:21). А също, че "Първият ще бъде последен и последният ще бъде първи" (Матей 19:30). Той ни учи, че "пътят нагоре, води надолу, смирете се, и Аз ще ви въздигна" (вижте Матей 18:4; 23:12; Яков 4:6; I Петрово 5:6).

Исус победи чрез кротост. Той управляваше с доброта. Смири се и бе поставен по-високо от всяка друга власт. Ако можем да приемем тези принципи, даже и умовете ни да не ги разбират, със сигурност ще можем да възприемем, че мирът представлява духовно воюване. Когато израилтяните откриха, че пред тях е Червеното море, а египетската армия ги преследва, те се уплашиха и извикаха към Мойсей. Мойсей каза на хората: Не бойте се; стойте спокойно (твърдо, уверено, без да се ужасявате) и вижте спасението от Господа, което Той ще изработи за вас днес. Защото египтяните, които виждате днес, няма да ги видите никога повече. Господ ще воюва за вас, а вие ще запазите мира си и ще стоите спокойни. (Изход 14:13-14)

Забележете, че Мойсей им каза "да запазят мира си и да стоят спокойни". Защо ли? Те бяха във война и за тях бе наложително да откликнат с мир, за да спечелят битката! Бог щеше да воюва за тях, ако те проявяха вярата си в Него, като запазят мира си. Когато дойдат неприятностите, първото изкушение е да се обезпокоим, да говорим, подтикнати от чувствата си, да започнем да опитваме първо едно нещо, а после и друго, и да се надяваме, че ще открием това, което да проработи и да преобърне нещата. Всяко едно от тези неща е неприемливо поведение за християнина, който ходи с вяра. Нито едно от тях не ще ви донесе победата! Заповядано ви е да "запазите мира си". Исус ни даде мир. Той е нашето наследство. Дяволът няма да престане в опитите си да ни го открадне, но мирът ни принадлежи и ние трябва да се придържаме към него. Това, което ни дава Бог, ни принадлежи. Но можем да го задържим, да го употребим, изгубим или да се откажем от него. Адам получи суверенната власт над света, но я предаде на сатана, за когото се казва, че е богът на този свят. Господ Бог не създаде сатана да бъде бог на този свят, така че как се сдоби той с тази титла? Адам се отказа от това, което му беше дал Бог. Нека да не правим отново същата грешка с онези неща,

които са ни били върнати чрез Исус Христос. Нашето наследство е наистина грандиозно. Мирът е част от него - и то много съществена част. Проумейте значимостта на мира. Нека вътре във вас се надигне свята решимост да запазите мира си и да му се наслаждавате. Никога не забравяйте да обуйте своите обувки на мира, когато влизате в битка. Бог ни е подсигурил снаряжението на един тежковъоръжен войник. Той ни подготвя за битката, като ни снабдява с праведност, истина, мир, спасение, Словото, вяра и молитва (вижте Ефесяни 6). Много от Божиите деца разнасят въоръжението си, вместо да го облекат и да го носят. Не разнасяйте обувките си на мира като част от личния си багаж. Обуйте ги! Те ще ви въведат във войната на любовта.

ОСЕМНАДЕСЕТ - ВОЙНАТА НА ЛЮБОВТА

ЕДИН ПРИНЦИП се преплита като непрекъсната нишка през цялото Божие Слово: злото бива победено чрез добро. "Не се оставяй да те побеждава злото, но побеждавай (овладявай) злото чрез доброто" (Римляни 12:21). Ако настойчиво ходим в любов, злото няма да може да ни надвие. Активната любов е въпрос на решение. Тя търси кого да благослови. Любовта търси възможности да се изяви. Силата на любовта действа в съдружие с вярата.

Галатяни 5:6

Защото (ако сме) в Христа Исуса, нито обрязването, нито необрязването имат някакво значение, но само вярата, задействана, активизирана, изразена и работеща посредством любов.

Вярата се активизира, задейства и изразява чрез любов. Мнозина се смятат за велики хора на вярата, но ако разгледате плода в живота им, ще видите изразена много малко истинска любов. Те може да изглеждат силни, но истинската духовна сила се открива в аспектите и плодовете на любовта.

I Коринтяни 13:1-8

Ако (мога да) говоря човешки и (дори) ангелски езици, но любов нямам (онова разумно и съзнателно духовно посвещение, което е вдъхновено от Божията любов към нас и вътре в нас), аз съм само мед, що звънти, и кимвал, що дрънка. И ако имам пророчески способности (дарбата да тълкувам Божиите намерения и цели), и ако разбирам всички тайни, истини и тайнства и имам всяко знание, и ако имам (достатъчно) вяра, така че да мога планини да премествам, но нямам любовта (Божията любов вътре в мен), аз съм нищо (безполезно нищожество). Даже и да раздам всичко, което имам (на бедните, за да им осигуря храна), и ако предам тялото си да бъде изгорено или за да се прославя, но нямам любов (Божията любов в мен), нищо не съм спечелил. Любовта търпи дълго и е милостива; любовта никога не завивда и не прелива от ревност; не обича да се хвали и не е суетна, не се превъзнася горделиво. Не е надута (високомерна и възгордяла се); не се държи оскърбително (невъзпитано) и не върши непристойни неща. Любовта (Божията любов в нас) не настоява за собствените си права или да получи своето, защото не е себична; не е обидчива, раздражителна или злопаметна; не държи сметка за стореното зло (не обръща внимание на претърпяната несправедливост). Не се радва на несправедливостта и нечестията, но се радва, когато истината и доброто възтържествуват. Любовта не пада духом пред нищо, което ѝ се случва, готова е винаги да повярва в най-доброто за всеки човек, надеждата ѝ не отпада при никакви обстоятелства и тя претърпява всичко (без да отслабва). Любовта никога не се свършва (никога не избледнява, не излиза от употреба или изчерпва).

АСПЕКТИТЕ НА ЛЮБОВТА

Любовта прилича на искрящ диамант. Тя има много страни. По-надолу ще разгледаме деветте аспекта.

- Търпение
- Доброта
- Щедрост
- Смирение
- Любезност
- Безкористност
- Добър характер
- Простодушие
- Искреност

Колко често липсата на любов отваря вратата за духа на враждата? Ако когато враждата почука на вратата, любовта е там, тя не би могла да влезе в живота ви. Злото щеше да бъде победено чрез доброто. Светлината побеждава тъмнината. Смъртта е напълно покорена и погълната от живота. Тук намираме една фундаментална истина, на която основаваме вярата си: Исус дойде да спаси човечеството.

Деяния 10:38

Как Бог помаза и освети Исус от Назарет с (Святия) Дух и със сила и способност и мощ, как Той обикаляше и вършеше добро и най-вече изцеляваше всички, угнетявани и измъчвани от (силата на) дявола, защото Бог беше с Него.

Ние откликваме на Божията любов, която е била из-ляна чрез Исуса. Любовта Му ни привлича, изтръгва ни от старите ни зли пътища и докато общуваме с Него, биваме променени и ставаме подобни на Него. Нашата злина бива погълната от добротата Му. Исус обикаляше, за да "върши добро." (Деяния 10:38) и правейки това, бе защитен от нападките на дявола. Ходенето в любов стана за Него като доспехи от светлина: "Нощта премина и денят приближава. Нека да оставим (отхвърлим) делата и действията на тъмнината и да се облечем с (цялото) въоръжение на светлината" (Римляни 13:12).

Ако всеки ден носим доспехите на светлината, тъмнината ще трябва да побегне. Влезте в една тъмна стая, светнете лампата и само наблюдавайте колко бързо тъмнината бива погълната от светлината! Ако се намирате в битка с дявола, добре би било да се съсредоточите повече върху това да ходите в любов. Открих, че в живота си толкова много съм се съсредоточила върху това да победя врага, че не ми оставаше време да правя добро на когото и да било. Воюването ми срещу врага ме правеше кисела, а не сладка. Нека да разгледаме всеки един от аспектите на любовта и да помислим как той, ако действа в живота ни, би могъл да ни опази от раздора.

1. Търпение

Раздорът навлиза във взаимоотношенията, защото хората проявяват нетърпение един към друг или към самите себе си. Раздорът е противоположност на мира и любовта.

2. Доброта

Когато сме добри към някой объркан човек, това ще подейства като целебен мехлем, докато грубостта само ще засили гнева. Враждата винаги се спотайва наоколо и търси пролука, през която да се промъкне. "А Господният слуга не бива да е крамолник; но трябва да бъде кротък към всичките" (II Тимотей 2:24). Добротата няма да допусне крамоли в живота ни!

3. Щедрост

"Любовта никога не завижда и не прелива от ревност" (I Коринтяни 13:4). Ревността и завистта са отворени врати за раздора. Когато сте изкушени с ревност, отвърнете с щедрост и злото ще бъде погълнато от доброто.

Имало е моменти в живота ми, когато духът на ревност относно служението на някой друг ме е нападал безмилостно. Открила съм, че начинът, по който можем да воюваме с врага в тази област, е да върнем топката в неговото поле. Вместо да играя по неговите правила и да негодувам срещу човека заради това, което има, аз често давам на този човек нещо, така че да има повече. Може би винаги ми се иска да го направя, но съм разбрала, че това дава резултат. Не искам да завиждам; мразя чувствата на завист и ревност. Но това е атака от врага и аз мога да я преодолеея чрез един от аспектите на любовта на име щедрост.

4. Смирение

Смирението е обратното на гордостта. Вече видяхме как гордостта се превръща в отворена врата за раздора. Смирете се и Бог ще ви възвиси. Ако не съществува смирение, ще е невъзможно да се живее без раздори. Да бъдеш миротворец изисква смирение. Гордостта предшества погибелта (Притчи 16:18). Много взаимоотношения са били разрушени от духа на враждата поради простата причина, че нито единият от двамата не е пожелал да се смири и да очаква от Господа да го възвиси.

5. Любезност

Любовта не е груба и невъзпитана. Изумително е как думите "моля" или "благодаря" успяват да смекчат заповедите. Онези, които имат власт и са поставени да казват на другите какво да правят, могат да избегнат бунта и недоволството като се държат по-учтиво. Аз съм помазана за лидерско служение и винаги съм виждала способността си да вода, която е вродена в характера ми. Родена съм за началник, но не се опитвам да се държа "началнически", а в това има голяма разлика. Аз съм пряма и искрена. Практичен човек съм. Прескачам ненужните превземки и просто се залавям със същността на нещата. Това е добро качество, но може и да се окаже оскърбително, ако не е подправено с любезност. Имаме нужда от приятните неща в живота. Те може и да не са жизненоважни, но е разумно да ги използваме. Аз съм шефът и просто казвам на хората какво да правят. Ако искат да работят за мен, ще го направят. Но ако отделя допълнително време, за да съм любезна, това ще накара хората да желаят да работят за мен и занаят. Насърчавам ви да извървите онази втора миля, за да сте любезни със семейството и близките си приятели. Открила съм, че сме склонни да си позволяваме да сме своеволни към най-близките си, нещо, което не бихме си и помислили да сторим с някой непознат. Спомням си как преди години Светият Дух ме смъмри за грубия начин, по който говорех на съпруга си. Той ми каза: "Джойс, ако се държиш толкова любезно към съпруга си, колкото и към пастора си, бракът ти ще е в много по-добро състояние." Много от враждите могат да бъдат избегнати чрез простичка любезност.

6. Безкористност

Преводът на крал Джеймс казва, че любовта "не търси своето си" (I Коринтяни 13:5). "Ако някой възнамерява да Ме последва, нека се отрече от себе си (да забрави, пренебрегне, да се откаже, да не взема предвид себе си и собствените си интереси)" (Марк 8:34). Исус е любов и ако възнамеряваме да следваме Неговия начин на живот, за това ще е необходимо да оформим безкористен характер. Семето за развитието на такъв характер е в нас по силата на "Христос в нас", но развитието му става по избор. Бог е посадил семето Си в нас, но ние трябва да го напояваме и да се грижим за него, така че то да израсне, достигайки момента, когато ще дава плод. Отричането от себе си не е лесна задача. Плътта умира трудно и се бори безмилостно. Когато бях себелюбива, раздорът бе постоянен гост в нашия дом. С годините,

докато Бог работеше над мен, забелязах, че когато егоизмът напускаше живота ми и враждата губеше опора. Егоизмът е като развѣдник за враждата.

7. Добър характер

Любовта не се раздразва лесно; не е докачлива или гневлива (I Коринтяни 13:5). Любовта е бавна да се гневи (Яков 1:19). Бог според Словото не бърза да се гневи и Той е любов. Отговорът на проблема "раздражителност" е усъвършенстването на плода себеобуздание. Можем да започнем като помолим Бога да ни открие корена на проблема. Той може да се е вкоренил в много различни неща. Тормозът в миналото ти, от какъвто и да било характер, може да е оставил в тебе подтиснат гняв, с който трябва да се справиш. А и гордостта често е причина за сприхавия нрав. Дъщеря ми имаше проблеми с гнева и накрая осъзна, че те се коренят в перфекционизма ѝ. Открила съм, че е много по-лесно да използвам себеобуздание, за да контролирам чувството на гняв, вместо да се опитвам да се справям с всички последици, след като веднъж вече съм избухнала. Мразя враждата и отражението ѝ върху хората. Добрият характер ще затръшне вратата в лицето на враждата.

8. Простодушие

Любовта "немислилазла" (I Коринтяни 13:5, KJV). Погрешните, нечестиви мисли отварят вратата за раздора. Трябва да сме отговорни за мислите си. Те ще родят добро или зло в живота ни. Всеки човек притежава както ума на плътта, така и ума на духа (вижте Римляни 8:6). Трябва да изберем ума на духа. Той ражда живот и мир. Любовта е добра и очаква най-доброто от всеки човек. Как е възможно да очакваме най-доброто от хора, които са ни разочаровали толкова много пъти? Любовта забравя миналото и подхожда към всичко като че ли това става за първи път. О, колко славно би било да си напълно безкористен! Просто си представете вътрешния мир на човека, през чийто ум никога не е минавала нечестива мисъл. Може би си мислите: Това звучи страхотно на теория, но Възможно ли е в действителност? Не знам дали някога ще достигна такова съвършенство, но съм твърдо решена да преследвам тази цел. Красивите мисли побеждават враждата!

9. Искреност

Любовта е искрена. Тя не е просто много приказки или някаква теория, а се вижда на дело. Любовта посреща нуждите. Любовта е непресторена. Наистина иска да помага на другите." (Нека) любовта ви бъде нелицемерна (истинска); мразете злото (отвращавайте се от всяка неблагодарност, отвръщайте се с ужас от нечестията), но се придържайте плътно към това, което е добро" (Римляни 12:9). Това е отношението, което трябва да имаме към раздора - мразим го, защото е зло! Той идва като развилнял се ураган и оставя опустошение навсякъде, където му бъде позволено да премине. Победете го, като неотклонно се придържате към доброто. Любовта е най-великото нещо на света. Заради нея животът има смисъл. Любовта ни освобождава от Закона. "И тъй, остават вярата, надеждата и любовта, но най-голяма от тях е любовта" (I Коринтяни 13:13). Павел ни наставлява, че любовта е "по-съвършеният път, по който да ходим" (I Коринтяни 12:31). Той се моли "любовта ви да изобилва... и да се проявява" (Филипяни 1:9). Изобилната любов може да победи враждите. Любовта ще ви защитава от дявола. Тя наистина представлява духовно воюване. Сатана го знае и затова воюва срещу онези, които ходят в любов. Той знае, че ако усъвършенствате ходенето с любов в живота си, ще станете опасни за царството на тъмнината. Изучавала съм любовта години наред и тя трябва да остане част от редовното изучаване на Божието Слово. Лесно е, поради природата на плътта, да станем себелюбив и егоцентрични. Но с Божията помощ и чрез едно благоразположено сърце, можем да посрещнем раздора и всичко, което той предизвиква, с истински дух на любов и всеки път да го побеждаваме.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ - КАК ВЛИЯТ РАЗПРИТЕ НА ПОМАЗАНИЕТО

ПОМАЗАНИЕТО НА СВЯТИЯ ДУХ е едно от най-важните неща в живота и в служението ми. То ме въвежда в присъствието и силата на Бога. Помазанието се проявява в способност, упълномощаване и сила. Помазанието ми носи живот. Когато протича през мен, се чувствам жива и силна физически. Когато Божието помазание се проявява, умът ми е пъргав и буден.

Божие помазание постоянно обитава във вярващия.

1 Йоан 2:20, 27

²⁰А вие сте били помазани (имате длъжност) от Святия и всички вие знаете (истината) или знаете всички неща... ²⁷А колкото за вас, помазанието (святата длъжност, мирото), което приехте от Него, пребъдва (постоянно) във вас; (така че) нямате нужда някой да ви поучава. Но както Неговото помазание ви учи относно всичко и е истинно, а не лъжливо, така и вие трябва да пребъдвате в (да живеете, никога да не се отделяте от) Него (като сте закоренени в Него, вплетени в Него), както (Неговото помазание) ви е научило (да правите).

Помазанието е винаги в нас, но за да живеем и служим в сила и мощ, жизненоважно е то да се проявява. Враждата определено ще попречи на протичането на Божието помазание. То идва от Святия Дух, а враждите Го наскърбяват.

Ефесяни 4:30-32

³⁰И не оскърбявайте Святия Божи Дух (не Го обиждайте, не Го раздражайте или натъжавайте), чрез Когото бяхте запечатани (белязани, подпечатани като Божия собственост, запазени) за деня на изкуплението (на окончателното освобождение от злото и последствията от греха чрез Христа). ³¹Нека всяка горчивина, възмущение и гняв (пристъп на ярост, бяс, избухливост) и негодувание (гняв, враждебност) и кавга (разпри, врява, спорове) и клеветата (нечестиво говорене, оскърбителни или богохулни думи) да се махне от вас, заедно с всяка злоба (злост, зложелателство или някаква подлост). ³²И бъдете полезни, услужливи и благи един към друг, милостиви (състрадателни, проявяващи разбиране и любвеобилни), като си прощавате един другиму (с готовност и доброволно), както и Бог в Христа е простил на вас.

Раздорът наскърбява Святия Дух. Той ще ни отдели от силата и помазанието на Духа, докато силата на мира ни свързва със Святия Дух.

Ефесяни 4:3

Бъдете ревностни и съвестно се старайте да запазите и задържите хармонията и единството на (произведени от) Духа в свързващата сила на мира.

Може да се каже, че мирът и силата се движат ръка за ръка. Те са венчани заедно; поддържат се. Псалм 133 ни казва, че помазанието и единството са синоними.

Псалм 133:1-2

Ето, колко добро и угодно е братя да живеят заедно в единство! Това е като скъпоценното миро, изляно на главата, което се стичаше по брадата, даже по Аароновата брада (първият първосвещеник), което слизаше по яката и полите на одеждите му (като освещаваше цялото му тяло).

Когато царете и свещениците биваха помазвани за службата си по времето на Стария завет, маслото (което представляваше Святия Дух) се изливаше върху главите им и се стичаше надолу по брадите, яките и полите на одеждите им. Единството има същото въздействие. Ако то произвежда същите последствия като помазанието, враждата, която е обратното на единството, ще даде противоположни резултати. Раздорът спира потока на помазанието. Не е

Живот без разпри

чудно, че Исус и апостолите поучаваха върху значението на простителността. Исус заяви, че е помазан от Бога да проповядва благата вест и да даде както физическо, така и емоционално и духовно изцеление на човека, (вижте Исая 61:1-3; Лука 4:18). За Исус се говори като за Княза на мира (вижте Исая 9:6). Като Такъв Той е пример, който ни показва как мирът и помазанието работят заедно. В десетата глава на Лука Исус разпрати седемдесет мъже към съседните градове, които възнамеряваше да посети. Той им заръча да изцеляват болните и да казват на хората, че Божието царство се е приближило до тях. Той им каза да намерят някоя къща и да кажат: "Мир да бъде на този дом!" Ако мирът се установеше там и останеше, те можеха да престоят. Ако ли не, те трябваше да продължат към някой друг град.

Лука 10:1-7

И след това Господ избра и определи други седемдесет души и ги изпрати пред Себе Си, двама по двама, във всеки град и място, където Сам Той щеше да отиде (да посети). И им каза: Наистина жътвата е изобилна (има много узряло жито), а работниците са малко. Затова молете се на Господаря на жътвата да изпрати работници на жътвата Си. Вървете; ето, Аз ви изпращам като агнета сред вълци. Не носете нито кесия, нито торба с храна, ни (резервни) сандали. Въздържайте се да (забавяте пътуването си като) поздравявате или да пожелавате добро на някого по пътя. В която къща влезете, първо кажете: Мир да бъде на това домакинство! (В това семейство да има свобода от всякакви безпокойства, които са следствие от греха.) И ако там има някой (достоеен) за мир и благословение, мирът и благословието, които пожелавате, ще дойдат върху него; но ако не, те ще се върнат обратно при вас. И останете в същия този дом, яжте и пийте, каквото ви дадат, защото работникът заслужава заплатата си. Не се местете от къща в къща.

Преди няколко години почувствах водителство да поучавам върху мира. Прекарах цял ден, като седях на леглото и изучавах темата. Струваше ми се, че сякаш търся нещо свързано с темата за мира и въпреки това не знаех какво е то. Претърсвах Писанията и очаквах към мен да дойде светлината на откровението. Най-накрая видях нещо в тези стихове в Лука 10 глава, което не бях виждала никога досега. Почувствах как Господ ми показва, че мирът и силата вървят ръка за ръка. Учениците бяха разпратени да изцеляват болните и да прогласяват Божието царство. Едно отдадените им наставления бе да намерят спокойно място, където да отседнат и да живеят. Усетих, че Светият Дух ми казва: "Джойс, ако искаш да имаш мощно служение, което да помага на множествата, намери мира и остани в него. "По онова време нямах много мир. Все още живеех с голяма доза вътрешен смут и причинявах немалко безпокойства на другите. Още не бях научила колко е важно да живея без да влизам в разпри. Духът ми посочи, че по същия начин, по който Той е казал на учениците да намерят място на мир и да го направят своя отправна точка за действие, така и аз трябваше да бъда Неговия дом, Неговата отправна точка и че Той искаше домът, в който работи, да е мирен. Искях да служа под силно помазание и редовно се молах за това. Бог отговаряше на молитвата ми, като ми показваше какво трябва да направя, за да дам възможност на помазанието да потече през мен. Вярващият има в себе си Божието помазание. В човека, призван от Бога в служение, помазанието пребъдва, за да може той да върши определеното от Бога. Но понякога има неща в живота на вярващия, които трябва да бъдат отместени от пътя, за да може помазанието да потече. Започнах да забелязвам как дяволът често се опитваше да разпали конфликт между мен и Дейв точно преди някой семинар, на който двамата щяхме да служим. Започнах да виждам как този модел се повтаря. Също така осъзнах защо семейството ни години наред преживяваше толкова силни атаки от сатана в неделя сутрин. Библията ни поучава, че семето на Божието Слово трябва да се засее в мирно сърце и то от човек, който работи за мира и твори мир.

Яков 3:18

И плодът на праведността (на съгласието с Божията воля в мислите и делата), (който е плод на семето), посято в мир от онези, които работят за мира и творят мир (в себе си и

Живот без разпри

в другите, онзи мир, който означава съгласуваност, съгласие и хармония между хората, необезпокоеност, в спокоен ум, свободен от страхове, възбуждащи страсти и морални конфликти).

Ако внимателно проучим тези стихове, те ще хвърлят светлина върху причината, поради която дяволът се опитва да обезпокои хората точно преди да са чули Словото на Бога и да получат възможността да напреднат в ходенето си с Него. Врагът също така идва веднага, след като семето е било посято, като се надява да открадне Словото.

Марк 4:14-15

Сеячът се Словото. Тези, покрай пътя, са онези, които имат Словото (посято в сърцата си), но когато чуят, веднага идва сатана и (насила) отнема посланието, което е посято в тях.

Сатана е решен да открадне Словото, преди то да се вкорени във вас. Той знае, че ако то пусне корен в сърцето ви, по-късно ще започне да дава добър плод. Трябва да действаме с Божията мъдрост отвътре, за да надхитрим врага. Не можем просто да седим безучастно и да му позволим толкова да ни разстройва преди да стигнем до църквата, че да не можем да чуем или задържим това, което се говори там. Нито пък можем да му позволим да ни смущава след като си тръгнем. За нас е важно да сме в състояние да размишляваме за Словото, което е било проповядвано и поучавано.

Марк 4:24

И Той им каза: Внимавайте в това, което слушате. Мярката (от мислене и изучаване), която давате (на истината, която слушате), ще бъде и мярката (от добродетел и знание), която ще ви се върне, а и повече (в добавка) ще бъде дадено на вас, които чувате.

Сатана често ще атакува ума ви, след като сте чули Словото, да не би да започнете да размишлявате над него. Спомням си как всеки път в нашето семейство се карахме по целия път към църквата в неделя сутрин, но веднага щом видехме някой познат, започвахме да се преструваме, че всичко е наред. Преструвах се по време на цялата служба, като плясках с ръце в подходящите моменти и казвах "Амин!", когато това бе уместно, като така давах вид, че обръщам внимание на проповядващия пастор. През цялото време си мислех как няма да обръщам никакво внимание на Дейв или децата, докато не ми се извинят. Определено не ми минаваше и през ум да се върна вкъщи и да им приготвя една приятна вечеря. Даже не възнамерявах да им говоря. Сатана се наслаждаваше на тези дни, в които господстваше плътта ми. Бях заблудена. Не разбирах какво точно става. В един момент всичко беше наред, а в следващия знаех, че всички ще пощуреят и ще започнат да крещат и да викат. Или пък, точно обратното, всеки ще мълчи като пън и всички ще сме тъй студени и мълчаливи. Беше очевидно, че са били наранени чувствата ни, а погрешните мисли бушуваха на воля. Раздорът представлява препиране, спорове, разгорещени разногласия и гневно вътрешно отношение. Ние определено живеехме в раздор и смятам, че това се случва и в много други семейства и при отделни хора. И вас ли сатана ви заблуждава така, както бе заблудил и мен? Случайно да сте открили, че и с вас той работи "извън работно време", за да ви обезпокои преди или след като сте чули или прочели Словото? На него му се иска да ви задържи вкъщи, но ако решите да отидете, той иска поне да отидете обезпокоени, така че да не получите нищо от службата. Пазете се от неговите измами и стратегии. Съпротивете му се в самото начало. Не му давайте време да работи в живота ви. Той ще се опита да ви убие, ограби и съсипе. Откажете да се примирявате с това. Няма значение колко помазан е проповедникът, защото това помазание няма да има никакво влияние върху вас, ако сте влезли в църквата с враждебно отношение към някого. Помазанието и враждата не работят съвместно, помазанието и мирът обаче го правят. Важно е както говорителят, така и слушателите да имат мир. Семето трябва да бъде посято с мир от човек, който работи за мира и създава мир (в себе си и в другите). Като служител, за мен това означава, че мирът трябва да пребъдва в сърцето ми и да бъда

миротворец, ако желая през мен да протича мощно помазание, за да помага на хората. Докато пътуваме и служим в различни църкви, съм открила, че е интересно да се отбележи колко често пасторите идват на служба сами с кола, но не със семействата си. В началото си мислех, че това е малко необичайно, но някои от тях споделиха, че има две причини, поради които го правят. Първо, много пастори обичат да отиват по-рано в църква, за да се молят и да размишляват над проповедта си. И второ, искат да са спокойни, когато стигнат там. Те са разбрали от опит, че е по-лесно да запазят мира си, когато шофират сами на път към църквата.

ИЗБЕРЕТЕ ДА СТЕ МИРОТВОРЕЦ

Даже и нормалният шум може да обезпокои човек, който има да мисли за много неща. Точно преди службите ни аз размишлявам над това, което Бог ми е дал, за да послужа в този ден. Не се крия от семейството си, но съм ги помолила да се въздържат и точно преди службата да не ми казват каквото и да било, което може да ме обезпокои. Те ми помагат, като се опитват да поддържат около мен мирна обстановка. Вие също можете да помогнете на любимите си хора, като поддържате мира, особено когато знаете, че вече се намират под напрежение. Когато съпругът се връща вкъщи след особено тежък ден в офиса, съпругата му може да му послужи с мир, като насочи децата към някое занимание, което създава по-спокойна атмосфера, а не чувство на безредие. Когато съпругата е чистила и готвила целия ден за някое по-особено празнично семейно събиране на следващия ден, съпругът може да й послужи с мир, като изведе децата някъде вечерта и й осигури малко по-дълъг период приятно спокойствие. Ако някое от децата е полагало изпити за завършване през последната седмица и вече се намира под стрес, родителите могат да изберат да се въздържат от забележки относно разхвърляната му стая или затова, че е оставило колелото си отвън на алеята, докато напрежението от изпитите не отmine. Можем взаимно да си помагаме да избягваме разприте, ако сме малко почувствителни към нуждите на другия. Посейте добри семена и ще пожънете добра реколта, когато дойде време вие самият да сте в нужда. След повече от двадесет и девет години живот с Дейв, аз разбирам кога е уморен или не се чувства добре. Научила съм се в такива моменти да му служа с мир, вместо точно тогава да му стоварвам някой проблем. Той е много спокоен човек и сигурно би се справил доста добре, даже и да го натоваря с допълнителен проблем, но няма никакъв смисъл да добавяте още към вече и без друго тежкия товар. Дяволът обича да слага върху нас тежки товари, които са непосилни за носене, а после да ни притиска, докато се пръснем. Но Божието Слово ни поучава да бдим един за друг. Това е част от ходенето в любов.

Евреи 12:14-15

Стремете се да живеете в мир с всеки и търсете онова осветение и святост, без които никой (никога) няма да види Господа. Бъдете предвидливи и внимавайте, (като се грижите един за друг), за да няма ни един, който да отпадне и да не достигне Божиата благодат.

Благодатта е незаслужено благоволение. Можем просто да направим услуга на някого и да му помогнем, като не го товарим прекомерно и неоправдано, когато е отеготен. За мен такъв момент е времето, когато се подготвям да служа. Сатана търси и най-малката пролука, за да се промъкне през нея. За вас това може да е някоя друга област, но при всеки човек има такава. Той се опитва да ни впримчи с вражда, за да не протича през нас помазанието. Има помазание за всяко нещо, което сме призвани да правим, а не само за духовните неща. Хората се смеят, когато кажа това, но има помазание, което слиза върху мен, за да пазарувам. Ако то е в мен, обиколката е ползотворна и много приятна. Ако пък не е, не мога да намеря нито едно от нещата, които търся. Сякаш не мога да взема решение какво точно да купя. Даже и да намеря нещо, което да харесам, в мен сякаш няма истинско желание да го купя. В такива моменти си казвам: "Ако си купя нещо днес, то просто ще трябва само да скочи от закачалката да се облече." Една вечер наскоро Дейв и аз излязохме да пазаруваме. Спряхме да си вземем по един сандвич и възнамеряхме да прекараме цялата вечер заедно в търговския център.

Трябваше да купя подарък за рождения ден на дъщеря ни и исках да огледам наоколо. На Дейв обикновено това му харесва, но точно онази вечер, около тридесет минути след като стигнахме там, той се измори ужасно много. Тъкмо започнах да се ориентирам в обстановката, когато той започна да ме припира и да ме кара да купим нещо, за да можем да тръгваме. Почувствах се наранена и обидена. Усетих как раздорът нахлу на мига и помазанието изчезна. Изведнъж и аз почувствах, че искам да си тръгваме. Вече не се чувствах спокойна. Напоследък бях работила доста и не бях прекарала толкова време лично с Дейв, колкото обикновено. Наистина очаквах с нетърпение да прекарам вечерта с него и когато той с държанието си ми показа, че не желае да бъде там, трябваше незабавно да започна да се боря с гнева, непростителността, враждата, отрицателните мисли и сълзите. Знаех, че това е атака, но знанието ми не я накара да изчезне. Дейв беше наясно, че в момента усилено се опитвам да контролирам чувствата си и затова мълчеше. Излязохме от паркинга и потеглихме към дома. Малко след като се бяхме качили на магистралата, щяхме да се блъснем. Ако не ни бяха опазили Божиите ангели, щяха да ни ударят едновременно и от двете страни. Това, което бе започнало като една прекрасна вечер, внезапно се бе обърнало в безредие, безпокойство и вражда. Точно по този начин действа раздорът. Опитва се да те хване, когато не си нащрек или тогава, когато си уморен и е по-вероятно да се подадеш, вместо да му се съпротивиш. По-късно Дейв ми каза, че не могъл да повярва колко зле се почувствал тогава и колко бързо му се стоварило всичко. Бил е добре, когато сме отишли, но внезапно почувствал, че не може да остане повече. Може да си мислите, че звучи малко неуравновесено да говоря за помазание за пазаруване, чистене на къщата или други ежедневни задължения. Обаче аз твърдо вярвам, че Божият Дух ни е даден, за да ни помага да вършим всяко нещо, което е по Божията воля и е на Неговото време. Не смятам, че трябва да се мъчим за каквото и да било, а че трябва да се радваме на всичко. Трудно е истински да се наслаждаваш на каквото и да е без помазанието. Божието присъствие прави всичко лесно и приятно. Вярвам, че една жена може да отиде в магазина и да бъде помазана от Бога да купи продуктите, необходими за семейството ѝ, ако тя упражни вярата си, за да освободи помазанието. Ако се ядоса на магазинера, затова че няма определени неща, които тя търси, помазанието ще спре да тече за нейното пазаруване, докато не се върне към спокойното си състояние и раздорът не изчезне.

Раздорът може първо да повлияе на отношението ни и често го прави. Един ден дочух как една жена оплюваше и ругаеше пощите и цялата им система. След като я слушах да говори за закъснелите пратки, загубените колети и цената на пощенските услуги, си помислих: Тази жена е обявила тотална война на цялата пощенска система. И докато враждата стоеше в сърцето ѝ, на нея въобще нямаше да ѝ е приятно да ходи до пощенския клон. Тя се разстройваше даже при самото споменаване на думата. Веднъж и аз попаднах в ситуация на вражда, но с един магазин за дрехи. Бях купила оттам рокля, която просто се разпадна. В магазина отказаха да я приемат обратно. Ядосах се много и започнах да разказвам на всеки, когото видех, за този магазин и за лошото им отношение към клиентите. С въодушевление разубеждавах всеки, който имаше желание да ме слуша, да не ходи в този магазин да си пазарува. Всеки път, когато минавах покрай щандовете му в търговския център, аз се чувствах обезпокоена. Тогава няхах това откровение относно враждата, което имам сега. Бог започна да ми показва, че трябва да простя на този магазин за дрехи за тяхното отношение, което не бе успяло да удовлетвори нуждите ми. За мен това бе едно ново ниво на знание относно простителността. Знаех, че трябва да прощавам на хора, но и представа си няхах, че трябва да давам прошка на определени места. Научих, че да живееш във вражда с определено място е също толкова опасно, колкото и да си във вражда с някого. Единствената разлика е, че мястото няма чувства, но въпреки това то пак влияе на човека, който живее във вражда по същия начин. За какви други видове дейности можем да очакваме да бъдем помазани? Вярвам, че съществува помазан сън, на който можем да се наслаждаваме, когато си легнем вечер. Обаче ако човек си ляга, мислейки за някоя изпълнена с враждебност ситуация, той няма да може да се радва на нощната си почивка. Вероятно ще има неспокойни сънища и ще се върти цяла нощ. Вярвам, че има помазание, което идва върху вас, за да отидете на работното си място и да се наслаждавате на времето прекарано там. Помазанието също така

ще ви помогне да вършите работата си с лекота. Но отново, ако сте в конфликт с шефа си или с другите служители, помазанието ще бъде възпрепятствано. Дали това ще е открита вражда или нещо прикрито в сърцето ви, резултатът е един и същ. Във втория стих на Псалм 133 има още едно откровение. Когато свещениците биваха помазвани, мирото първо се изливаше на главата им. След това то потичаше по яката и по полите на дрехата им. Бог прикова вниманието ми към този принцип: Помазанието потича от главата надолу. Съпругът ми е помазан да оглавява нашето семейство. Ако сме във вражда, помазанието, което е върху него, няма да протича към мен и аз ще започна да усещам борбата в нашите взаимоотношения. Това може да се отрази и на други семейни въпроси, които могат с лекота да бъдат разрешени, ако аз остана под неговото покривало. Съществува помазание, което почива върху главата или водача на определена компания и това е така даже и да не го харесвате или да не сте съгласни с него. Когато даден човек е в конфликт с ръководителя (независимо дали открит или прикрит), помазанието не може да протича и да достига до този човек и работата му ще бъде мъчителна. Ще му бъде ужасно неприятно да ходи на работа. Може даже да почне да прави глупави грешки. И макар да знае, че е добре подготвен да върши тази работа, по някаква причина той ще продължава да допуска грешки. Това е принцип от живота. Бог е създал водачеството, за да поддържа реда. Бог призова Мойсей и помаза Аарон да му помага. Когато работата стана прекалено много и за двамата, Бог допусна Мойсей да помаже други, които да оглавят по-малки групи от хора. Всяка група си имаше началник и дори началниците си имаха водач. Това е Божият ред на нещата, независимо дали ни харесва или не.

БУНТ

Бунтът и враждата вървят заедно. Там, където има вражди, ще се появят и бунтове, объркване и всяко зло нещо (вижте Яков 3:16). В естествения свят във водачеството има безопасност. Ако служителят извърши това, което му е казал шефът, той е освободен от отговорността за решението. Богоугодното отношение към властимащите, поставени над нас, също така ни осигурява духовна безопасност. Ако се покоря на авторитета, за да почета Бог и Словото Му, ще се радвам на свободния достъп на помазанието Му в живота ми. Ако се разбунтувам и откажа да се покоря, така ще спра помазанието. Вярвам, че покорството ме закриля от демоничната атака, докато бунтът отваря вратата точно за това. Запазвайте помазанието върху живота си, като не допускате раздора в него. Живейте чрез помазанието. Бог ви го е дал, за да ви помага във всичко, което вършите. Нещата не се вършат чрез сила или чрез мощ, а чрез Духа Му (вижте Захария 4:6). Останете тихи и спокойни, бъдете бързи да прощавате, бавни да се гневите, търпеливи и любезни. Можете ли да си представите някога Исус да е позволявал на дявола да го притиска, така че да изгуби контрол над чувствата си? Исус действаше с пълно себевладеене. Правеше го заради царството и за да извърши работата, която бе изпратен да свърши. Той заяви, че е помазан да свърши определени неща и когато изучаваме живота Му е очевидно, че нито веднъж не допусна духът на враждата да му попречи да осъществи мисията Си. Исус имаше много възможности да влезе в разпри и все пак, без колебание, Той не се подаде нито веднъж. Даже когато висеше на кръста, Той се молеше: "Отче, прости им, защото те не знаят какво правят" (Лука 23:34). Юда, Ирод, Пилат и фарисеите, всички те му дадоха не една възможност да враждува. Той обърна всяка от тях във възможност да покаже характера на Своя Баща. Вместо с раздор, Той откликна с нежност, любезност и търпение. Насърчавам те да се изправиш срещу дявола! Не се отказвай от помазанието върху живота си само за да задоволиш някакво плътско чувство, което те принуждава да се държиш като дявола, а не като Бога.

ДВАДЕСЕТ - НАПРЕЖЕНИЕТО ОТ ПРОМЯНАТА

КОГАТО ПРЕЖИВЯВАМЕ ПРОМЕНИ, враждата получава възможност да се промъкне в живота ни. Не всеки обича промените. Даже и да са положителни, ще има хора, на които те няма да се харесат. Един работодател например може да чувства, че трябва да направи промени, но разбира се, не всички служители ще са съгласни с това. Докато служението ни нарастваше, трябваше да правим определени промени. Начинът, по който вършехме нещата преди, когато имахме само петима служители, сега е просто неприложим. Наскоро променихме работното си време и увеличихме времето за обедна почивка. Преди работният ни ден бе от 8. 00 до 4. 30 часа, с половин час почивка за обяд. Когато служението ни започна и телевизионни излъчвания, искахме офиса да е отворен възможно по-дълго време, за да могат хората да правят заявки за касети. Никой от служителите не се оплака тогава, но съм сигурна, че на някои промяната им е допаднала, а на други - не. Всички ние си имаме лични предпочитания за нещата. Някои промени се оказват по-добри за нас отколкото други. Ето защо хората, които стоят начело на определена организация, трябва да предприемат най-доброто за цялостната ситуация, а не просто да се опитват да угодят на всеки един поотделно. Никой не може всеки път да удовлетвори всички просто защото хората са много различни. Забелязали сме, че когато един пастор усеща, че Светият Дух го води в нова посока, част от църквата се съгласява с него, а друга част - не. В повечето случаи чувствата на хората са основани на лични предпочитания, но е погрешно да смятаме, че нашият водач не следва Божията воля само защото ние лично не сме съгласни с промяната. Един пастор например може да смята, че Бог води църквата да навлезе в широкомащабна евангелизаторска програма за работа. Някои хора от църквата му може да решат, че това е чудесно, докато други ще чувстват, че е по-добре да започнат програма за достигане на собствения им град. Когато хората не успеят да осъзнаят, че чувствата им зависят от мнението и предпочитанията им, те могат доста бързо, като дадат израз на несъгласието си, да отворят вратата за вражди. Невероятно е колко много разногласия, произтичащи от промените, които не всички разбират и не всички са съгласни, възникват в църквите и носят разруха. На хората, които идват при нас със своите проблеми, казвам, че трябва първо да изчакат известно време след промяната, за да разберат как точно ще се установи тя. След това те трябва да поговорят за своите безпокойства с пастора, а не с останалите членове на църквата. Често пъти, ако поне малко се опиташ да разбереш ситуацията, това би променило цялостното ти виждане по въпроса. И накрая, ако откриеш, че вече не можеш да се почувстваш удовлетворен в конкретната църква поради настъпилите промени, намери си друго място, което да посещаваш, но живей в мир. Не си тръгвай с убеждението, че всички там грешат. Това, което те правят, може да е правилно за тях, но да не е подходящо за теб. Трябва да си даваме един на друг свобода и да не се осъждаме.

Римляни 14:2-5

Вярата на един (му позволява) да вярва, че може да яде всичко, а по-слабият (ограничава себе си и) яде зеленчуци. Нека онзи, който яде, да не презира или да гледа отвисоко онзи, който се ограничава, и онзи, който се ограничава, да не критикува и да не съди онзи, който яде, защото Бог е приел и приветствал и двамата. Кой си ти, че да съдиш и да порицаваш чуждия слуга? Само пред своя господар той стои или пада. И той ще стои и ще бъде укрепен, защото Господарят (Господ) е мощен да го подкрепи и да го направи да стои. Един почита един ден повече от друг, а друг човек почита всичките дни еднакво (като свети). Нека всеки бъде напълно уверен (удовлетворен) в своя си ум.

Изглежда всяка промяна, от какъвто и да е вид, дава повод за проява на духа на враждата. Жената в месечния си цикъл преживява необичайни неща, тъй като тялото ѝ и хормоните ѝ се променят. С много от жените през този период е трудно да се живее. Защо? Защото има промяна и те се чувстват различни. Много от семейните неприятности могат да бъдат избегнати, ако жената си почива повече през това време и за няколко дни избягва напрегатите ситуации. Само след няколко дни тя ще е в състояние да се справя прекрасно с

онова, което не е могла да оправи по време на физическите промени. Същото нещо се случва и когато жените на средна възраст преминават през голямата промяна в живота си. Телата им са подложени на огромни промени и вече не са в състояние да извършват нещата, които са вършили през целия си живот. На някои жени тези промени се отразяват силно, а на други - по-слабо, но за по-голямата част от жените това е период на промяна, който може да отвори вратата за неразбирателства и вражди във взаимоотношенията. Неща, които досега жената е приемала и е харесвала, може внезапно да се окажат напълно неприемливи. Или пък може изобщо да не иска вече да понася нещата, които досега са я дразнели, но ги е приемала. Равнището на търпението ѝ е доста снижено и ако нивото на шума в дома ѝ е високо, резултатът може да е кавга. Ако съпругът не ѝ показва привързаността и обичта, които желае, тя ще е още по-лесно ранима. Може да се оттегли и да започне да се държи по начин, с който семейството ѝ не е свикнало. Нуждата ѝ от прояви на обич, различни от секса, може да нарасне през този период. Тя се нуждае да бъде прегръщана, но нищо повече от това. Жена в подобно положение не трябва да забравя, че съпругът ѝ не може да ѝ чете мислите. Тя може да се променя, но семейството ѝ си остава съвсем същото както и преди. Те не се чувстват по същия начин като нея и от тях не може да се очаква да я разбират, без преди това да са били поне малко образовани. Когато аз самата преминавах през промяната на менопаузата, открих, че много ми помагаше просто да си кажа: "Джойс, ти усещаш тези промени, но всичко ще бъде наред." Говорете си сами понякога, поприказвайте искрено на сърцето си. Не позволявайте на промяната толкова да ви дезориентира, че да стане причина за кавги. Когато хората се преместват, сменят си работата, разделят се с някого или пък завързват нови познанства, както и когато преживяват хиляди други видове промени, те се намират под определена степен на напрежение. Промяната изисква от нас повече внимание, отколкото при нормалния ритъм на живот. За да се задоволи нуждата от повече внимание към промяната, може да се наложи някои други неща да претърпят загуба или да минат на заден план. Всеки път, когато сте изправени пред промени от какъвто и да било вид, спомнете си, че дяволът ще се опита да се възползва от това. Той се надява да ви хване неподготвени, така че да го пуснете в живота си, без да осъзнавате какво точно става. Бъдете нащрек за духа на раздора и му откажете достъп до сърцето си. Хората желаят промяната и въпреки това много често се страхуват от нея. Промяната означава да се справяте с нещо непознато. На нас ни се иска всичко да върви точно по план и на всяка стъпка от пътя да знаем какво се случва. Когато започвате нови взаимоотношения с някого например, трябва да научите как реагира този човек във всяка ситуация. Какви неща обича и какво мрази? Как е приемливо да му говорите и кое би било недопустимо? Ще се обиди ли, ако го подразните? Да се изгради едно ново взаимоотношение изисква повече енергия, отколкото ако просто си прекарвате времето с някого, когото познавате отдавна. Може да е изпълнено с много напрежение и понякога заради това може да ви изгърмят бушоните в други области. Внимавайте и се пазете от враждите през периодите на промени. Друго напрежение, което може да отвори вратата за раздори, се появява, когато Бог ви променя. Той ни променя, като ни води към все по-голяма слава (вижте II Коринтяни 3:18). Евреи 12 глава ни учи, че Бог ни наказва за наше добро, но докато трае наказанието, не ни е особено приятно.

Евреи 12:11

Никое наказание не носи радост, докато трае, а изглежда болезнено и мъчително, но после то принася мирния плод на праведността за онези, които са били обучени чрез него (реколта от плодове, които се изразяват в праведност -съобразно с Божията цел във волята, мислите и действията, което води до праведен живот и праведно стоене пред Бога).

Наказанието ни променя и ни прави повече подобни на Исус в мислите, думите и действията ни. Следващите стихове ни казват как трябва да реагираме, когато Бог ни наказва.

Евреи 12:12-13

Затова укрепете, дайте нови сили и оправете отпуснатите, отслабналите и оклюмалите си ръце и заякнете немошните, парализирани или олюляващи се колена и направете си сигурни, прави и гладки пътеки за краката си, (да, направете си безопасни, праведни и щастливи пътища, които отиват в правилната посока), така че куците и неуверените (нозе) да не се изкълчат, но напротив, да бъдат изцелени.

Бележката под линия, която намираме към тринадесетия стих в Новия завет на Уоръл, гласи следното: Направете прави пътеки за краката си; изберете Божието Слово, което да е "лампа за краката ви и светлина за пътеката ви" (Псалм 119:105, Нов завет на Уоръл); не само за ваше добро и за Божия слава, но и заради другите, на които ще помогнете или ще нараните чрез вашия пример. Тези наставления ни показват как да откликнем на периодите на наказание и промяна (времето, когато Бог ни променя). Тези наставления продължават и в стих 14, където ни се казва, че трябва да се "стремим да живеем в мир с всички и да преследваме онова осветение и святост, без които никой (никога) няма да види Господа". Докато преследвате светостта и позволявате на Бога да работи във вас и да ви променя, не забравяйте и да се стремите да живеете в мир с всички хора. Понякога се чувстваме объркани, когато Бог работи в нас, тъй като не можем да проумеем всички онези неща, които чувстваме вътрешно. С Дейв се научихме да си споделяме тогава, когато вярваме, че Бог работи над нас. Може да си кажем: "Бог прави нещо с мен. Все още не съм сигурна за какво точно става въпрос, но знам, че вътре в мен става нещо. Ето защо, ако се държа малко необичайно или ти изглеждам някак по-мълчалива, това е причината." Преди да започнем да правим това, периодите на личностни промени често се превръщаха във възможности за неразбирателство. Когато Дейв не разбереше защо се държа странно и ако и аз не си правех труда да му обясня причината, той изведнъж млъкваше. Тогава аз започвах да си мисля, че нещо не е наред с него. Това ме вбесяваше още повече, защото смятах, че вече имам достатъчно неща, с които да се справям, без да е нужно и той да се държи странно. Сигурно разбирате, че ако не съществува общуване или себевладеене, дяволът ще се възползва от подобни моменти. Нещо друго, което научих, бе, че нямам право да давам израз на всяко свое чувство. Ако Бог ме променя, трябва да Му позволя да го направи, без да драматизирам нещата и да ги изкарвам далеч по-трагични, отколкото са в действителност. За нас е полезно да страдаме мълчаливо. Можем да се научим да преминаваме през промените, които Бог внася в живота ни, без да изливаме объркването си върху другите. Ние можем и сме задължени да се научим да принасяме добрия плод на Святия Дух по време на промяна. Изразете това, което е нужно да бъде изказано, но продължете да си вършите работата и позволете на Бог да свърши онова, което е решил. Колкото повече се съпротивлявате, толкова повече време ще е необходимо. Понякога ние се молим Бог да ни променя, а после, когато се опита да го направи, започваме да се борим с Него. Искаме промяна, но се боим от нея.

ПРОМЯНАТА НОСИ НАПРЕДЪК

Промените имат за цел да водят до напредък, а сатана винаги ще иска да се противопостави на напредъка. Ако вървите напред, той ще ви се противопоставя постоянно. Когато Бог работи вътре във вас, целта на тази работа е да осъществи и външни промени. Божият план е да ви въведе в едно ново равнище на славата, но на сатана му доставя удоволствие да ни разсейва и да ни пречи да напредваме в Бога. Много пъти Бог е работил върху мен относно определено неправилно поведение, например нещо, от което искрено желяех да бъда освободена и за което убедено желяех да постоянствам, докато достигна свободата си. Често, докато изучавах Словото и се молах, усещах, че съм на крачка от пробива, от който се нуждаех, но тогава в живота ми отново настъпваше безпорядък. Това безредие ме караше да забравя всичко онова, което Бог изработваше вътре в мен и да започна отново да обръщам внимание на проблемите си. След няколко седмици или месеци Святия Дух започваше отново да работи с мен по същия въпрос. Тогава си спомнях, че съм била толкова близо до свободата си преди, но в невежеството си съм позволила на сатана да ме разсее и да ме отклони от пътя. Често

"проблемът", който дяволът използваше за това, бе нещо, което отваряше вратата за раздори, било вътре в мен или с някой друг. Искрено вярвам, че това е област, която се нуждае от изключително внимание. Размишлявайте върху това и се надявам да видите подобна следа, която е белязала и вашия живот. Обръщали ли сте внимание, че когато се опитвате да напреднете в някоя област от живота си, сатана използва разногласия или вражди в някоя друга област, за да забави напредъка ви? Вярвам, че приближаваме време, когато ще видим много физически изцеления в Тялото Христово. Имала съм потвърждение относно това и от други хора в служение, които също са усетили, че Бог ни води в тази посока. През годините на моето служение съм разбрала, че Светият Дух ми показва нещата, когато те са още на хоризонта и тепърва предстоят да се случат, за да мога да започна да се подготвям в тази област. За да бъдеш употребен от Бога, жизненоважно е да си подготвен. Тъй като в този случай виждах какво предстои, аз разбрах, че трябва да започна да уча, да се моля и да търся Бога относно изцелението на болните. Бог ми говори за това как иска от мен да постъпя и аз започнах. В рамките на двадесет и четири часа пред мен се разкриха четири възможности да вляза в конфликт. Първоначално не разбирах какво става, а точно това иска сатана. Когато има заблуда, това означава, че врагът ни владее положението и ние не разбираме какво се случва. Само за един ден трима от служителите ми се нуждаеха от сериозно поправление. С това не искам да кажа, че който и да било от въпросните трима е "лош" човек. Просто така действа сатана. Той би раздухал и най-малката искра само за да ни отвлече от целта. Той използва враждите, за да попречи на израстването ни. Ще се опита да използва каквато и слабост да има въпросният човек (а всички ние имаме по няколко), и то в момент, когато ни предстои да навлезем в съвършено ново ниво на слава в живота си. И тримата ми служители са скъпоценни хора, с наранявания и болки от миналото си, от които се опитват да се излекуват. Ние се стремим да им помагаме и когато го правим, понякога се налага да се справяме с определени проблеми. Те са били наранени емоционално и понякога чувствата им стават малко неконтролируеми. И врагът знае, че като натисне определено копче, може да разпали тези чувства. Рано или късно тази слабост ще бъде овладяна от Светия Дух и ще стане силна страна за тези хора. Но засега това все още е област, която сатана може да използва, ако те не осъзнаят коварните му манипулации. Тъй като работят за мен, ако той успее да раздуха в тях недоволство, накрая се налага аз да се справя с това. За мен стана очевидно, че когато и тримата се оказаха с проблеми в един и същи ден, в ситуацията имаше пръст някой, когото не виждах с очите си. През същите тези двадесет и четири часа ми бе предоставена и една златна възможност да се скарам със съпруга си. Ставаше въпрос за сина ни и за различните ни мнения относно това как да се справим с него в една конкретна ситуация. На всеки родител се налага от време на време да се справя с подобни ситуации. Аз усещах нещата по един начин, а Дейв ги виждаше по друг. Не беше никакъв огромен проблем, но всеки път, когато се появеше, трябваше да стъпча собствените си чувства и да си спомня, че Дейв е главата на нашето семейство. Когато не сме съгласни помежду си, аз мога да кажа какво мисля с нужното уважение, но после трябва да оставя крайното решение на него и да бъда спокойна. Макар че знам какво трябва да направя, действителното му извършване все още изисква голяма част от моето внимание. Ето защо, сатана бе планирал този конкретен инцидент да се случи точно тогава, когато знаеше, че това ще ме обезпокои и ще предизвика спорове със съпруга ми. Определено дяволът не желае аз да израствам в изцелителното служение. Той не желае да изучавам Словото и да получавам нови откровения. Не иска да мога да помагам на повече хора и да виждам как страданието им бива облекчено. Той воюва срещу Църквата и срещу напредъка ѝ в много неща, но враждите си остават едно от любимите му оръжия за заблуда. Грешката, която правим ние, е да мислим, че проблемът се намира в хората, а всъщност истинският ни враг е духът на раздора. Разумно е да сме бдителни и да не позволяваме на сатана да използва проблемите ни, за да възпрепятства Господното дело в живота на човека до нас. Нищо чудно, че в Матей 26:41 се казва, че трябва да "бдим и да се молим". Трябва да бдим над себе си и да внимаваме за това как врагът се опитва да работи чрез други хора или обстоятелства, за да попречи на растежа ни. Как трябваше да постъпя в тези четири ситуации? Отговорността да се справя с належащите проблеми беше моя, но също толкова важно бе и да продължа усърдно да напредвам в изучаването на изцелението

на болните. Трябваше да се справя по праведен начин с всеки от хората, които бяха въввлечени, и да не допусна всички да се разгневят и раздразнят от това. Понякога се случва наистина да се разгневя заради нещо. Дейв често ми е казвал, че ако отделя толкова време, за да се справя с проблема, колкото прекарвам като се гневя, то той ще бъде разрешен и ще приключи доста бързо. Той, разбира се, е прав, но за да науча това, на мен ми беше нужно време. Най-накрая, трябваше да разбера, че на всеки, който отговаря за много хора, постоянно му се налага да се справя с различни неща. Това не означава, че хората са лоши, просто така е устроен животът ни. Бог иска да ходим в любов и да се подкрепяме един друг, като се назидаваме, укрепяваме и взаимно съдействаме за израстването си. Сатана желае вражди, спорове, осъждение, обиди и слабост. Той знае, че може да отслаби силата на която и да било група, като внесе разединение. Имам нужда да се моля и да се доверя на Бога, за да ме води да мога да им кажа правилните неща. Няма нужда да прекарвам цял ден и цяла нощ, като "отрепетирам" в ума си това, което ще им кажа. Сатана иска да изпълни ума точно с такива безполезни мисли. Колко често се случва да прекарваме часове, като репетираме думите си към някого, с когото ни се налага да се справим, а когато дойде моментът, не казваме нищо от подготвеното? Цялото това време, прекарано в мислене, е било пропиляно. Можело е да го прекараме, като размишляваме над Словото или мислейки за Божията доброта. Ако уповаваме на Господа, Той ще ни води в това, което трябва да кажем на правилното време. Трябва да отделя достатъчно време, за да помисля какво трябва да кажа, за да съм правилно подготвена, но ако изпадна в крайност, така позволявам на дявола да ми губи времето и да пречи на израстването ми. Запомнете, че дяволът може да се опита да употреби раздора, за да ви попречи да вървите напред през периодите на промяна. Често тези периоди са мъчителни, но те ни водят в нови измерения на славата. Бдете и се молете и с мъдрост разпознавайте стратегиите и измамите на врага.

ЕПИЛОГ - СЪЕДИНЕНИЕТО ПРАВИ СИЛАТА

ДОКАТО ПИШЕХ ТАЗИ КНИГА, забелязах срещу себе си все по-силните атаки от страна на духа на раздора. Отдавах ми се все повече възможности от обикновено да навлизам в спорове и вражди. В един момент открих, че се питам: Какво става? Всъщност ми бе необходимо цялото време, почти до завършването на книгата, за да осъзная, че сатана ме атакува чрез това. Очевидно той се надяваше или да ме отклони, или да ме накара да пиша с раздора вътре в сърцето ми, така че върху книгата да няма помазание. Мънички неща, които обикновено изобщо не ме безпокоят, неща, над които много отдавна ми е била дадена победа, започнаха да ме дразнят. Трябваше да взема решение да простя и да не живея в раздор. По време на два от нашите семинари се появи търкане между членовете на екипа. Двама от служителите в офиса имаха разногласия помежду си, а ние трябваше да им помогнем да ги изгладят. Появиха се и други ситуации, като всичките бяха незначителни, но ако не се бяхме справили с тях по подходящия начин, те можеха да се превърнат в немалки проблеми. Сега, когато завършвам тази книга, искам да ви напомня първия принцип, за да победите враждата: Научете се да я разпознавате и се справяйте навреме с нея. Ако не разпознаете раздора, той ще разсипе живота ви и вие ще обвинявате за неприятностите си всичко и всички, но не и истинския корен на проблемите ви. Когато наистина го разпознаете, трябва да се справите с него. Ако го оставите необезпокояван, той ще ви унищожи. Никой човек не е застрахован срещу нападение. В Лука 4 глава сам Исус бе изкушаван и изпитван от дявола в пустинята.

Лука 4:13

И когато дяволът изчерпа всяко (пълната серия от) изкушение, той го остави (за известно време), (т. е. отдръпна се от Него), докато дойде друго по-благоприятно и подходящо време.

Принципите относно раздора и опасностите от него са основани в сърцето и живота ми от доста години, но сатана определено е сметнал написването на тази книга като удобен момент да ме изпита още веднъж. Споделям тези неща с вас, тъй като искам да разберете, че

дяволът често употребява раздора с цел да внесе разруха в живота ни. Това, че съм се противопоставяла на духа на раздора, е засилило разбирането ми и способността ми да го разпознавам. Вярвам, че сега ще бъда по-силна от всякога в борбата си срещу врага. Когато упражняваш вярата си в която и да било област, това я прави още по-силна. По време на един семинар върху духа на обида, помолих няколко души да си водят бележки за това колко често са имали възможност да влязат в конфликт с някого или да се обидят. Една жена ми каза, че е имала четиридесет възможности за една седмица. Това звучи изумително, но може и да е доста по-малка цифра в сравнение с тази на някои други хора. Една опустошителна поредица от скандали и спорове може да започне от съвсем незначителен инцидент. В Притчи 17:14 се казва: "Започването на разпра е както когато водата започне да се процежда (от някоя пукнатина в язовир); затова спри препирнята, преди да стане по-лошо и да се стигне до кавга." Ако мислите, че сте обидили някого, извървете още една миля към него и просто кажете: "Ако съм те обидил, искам да се извиня." След това, ако откриете, че въпросният човек действително е бил наранен, помолете го да ви прости. Думите: "Моля те, прости ми" притежават изумителна сила! Ако пък откажат да ви простят, то поне сте извършили своята част от работата и можете да живеете в мир. Ако някой е наранил вас, простете му и го направете бързо. Пазете сърцето си. Притчи 4:23 ни напомня: Пази и защитавай сърцето си с цялата си бдителност и повече от всичко друго, което пазиш, защото от него протичат изворите на живота. От сърце пълно с Божието Слово ще води началото си мощен поток от живот, но сърцето ни трябва да бъде защитено от горчивината и раздорите. Съпротивете се на дявола още в началото на атаката. Не изчакайте да видите колко сериозен ще стане проблемът. Отнасяйте се към раздора като към епидемия! Осъзнайте, че дяволът се спотайва наоколо, като търси някоя пролука, за да се промъкне в живота ви. Целта му е да разделя!

Матей 12:25

Всяко царство, разделено против себе си, запустява и бива опустошено; и никой град или дом, разделен против себе си няма, да устои, да продължи да съществува.

Този стих представя разорението, което произтича от действието на раздора. Накратко, той ни казва, че домът, семейството, църквата, бизнесът, царството или градът, които са разделени, биват опустошени и разорени. Такова място няма да продължи да съществува. Може и да просъществува за известно време, но няма да пребъдва вечно. Вярвам, че нашето семейство ще пребъдва вечно чрез завета на Божието Слово, когато Господ ни призове у дома. Вярвам, че служението ни ще устои и че децата и внуците ни ще го носят от поколение на поколение, защото е било съградено и поддържано върху основата на мира. Също така изключително болезнено съзнавам непрекъснатите възможности за конфликти и разделение, както и че трябва да останем твърдо решени да не допускаме раздора в живота си. Призванието, което имате върху живота си, е неповторимо. Вие сте съществена част от Христовото Тяло. Бог е предназначал да имате изпълнен със сила и плодоносен живот. Исус плати цената за това. Той ви принадлежи, освен ако не позволите на дявола да ви го открадне. Трябва да оставите наследство на света и да осъществите делото, което Той ви е призвал да свършите. Божието помазание е върху вас, независимо каква е задачата ви. Не блокирайте протичането му, като допускате разпри в живота си. Бъдете всичко онова, което Бог ви е призвал да бъдете. Живейте в мир със себе си, с Бога и с ближния си. Но отричай се (затваряй ума си за, нямай нищо общо с) маловажните (невежи, неназидателни, глупави) разисквания относно непросветени въпроси, тъй като знаеш, че те пораждат разпри и причиняват крамоли. А Господният служител не трябва да е крамолник (да се препира и враждува). Вместо това, той трябва да е благ към всички и с кротък нрав (да запазва връзката на мира). (II Тимотей 2:23-24)

ЗА АВТОРА

ДЖОЙС МАЙЪР поучава Божието Слово от 1976 година, а навлиза в служение през 1980 г. Като помощник-пастор в Християнски център "Живот" в Сейнт Луис, щата Мисури, развива, организира и поучава на ежеседмични събирания под наслова "Живот в Словото". След повече от пет години Господ я води да основе свое служение - Живот в Словото.

Нейната радиoproграма със същото име се приема в над 250 радиостанции по целия свят. Тридесет и пет-минутната ѝ телевизионна програма Живот в Словото с Джойс Майър започна да се излъчва през 1993 и днес се гледа в целите Съединени щати и Канада. Касетите ѝ с поучения се радват на широка популярност в целия свят и тя пътува, като провежда конференции и говори в местните църкви.

Джойс и съпругът ѝ Дейв Майър, който е бизнес администратор в Живот в Словото, са женени повече от тридесет години и са родители на четири деца.

Джойс вярва, че Бог я е призовал да основава християните върху Неговото Слово. След като открива свобода и победа в собствения си живот чрез прилагането на Божието Слово, Джойс излиза подготвена да освобождава пленниците и да възстановява изпепеленото.

Джойс е поучавала в целите Съединени щати върху изцелението на чувствата и свързаните с това въпроси. Тя има издадени над 150 различни аудиоалбуми на множество теми, които имат за цел да подпомагат Христовото Тяло.

Джойс Майър е световно известен служител и автор на 37 книги, между които бестселърите:

Красота Вместо пепел и Бойното поле на ума.

Джойс е основател на служението "Живот в Словото", а радио и телевизионните ѝ програми със същото име се излъчват по стотици канали в целия свят.

Откраднал ли е сатана Божия мир от живота ви? Разрушени ли са взаимоотношенията ви с хората около вас? Време е за промяна!

В Библията се съдържат прекрасни Божии обещания за мир и хармония.

В Живот без разпри ще откриете:

Защо разприте унищожават цели църкви;

Как да изразяваме несъгласието си учтиво;

Отговор на проблема с враждата между родители и деца;

Как раздорите влияят на помазанието;

Как да прощавате бързо в трудни ситуации;

Как чрез единството и хармонията се освобождава духовна сила.